

Giới thiệu Xin Hãy Quên Em Đi

Một cô thợ trang điểm nhỏ bé và một anh chàng ca sĩ đang rất hot, tình cảm của cặp đôi này sẽ được tác giả Hà Kiều Ân thể hiện trong truyện Xin Hãy Quên Em Đi rất sâu sắc và thấm thiết.

Một lần qua đêm với nhau ngoài ý muốn, những tưởng chỉ là tình một đêm rồi kết thúc mau chóng sau đó nhưng không ngờ cô càng tìm cách trốn tránh thì anh càng xuất hiện trước mặt cô, còn bao lần giúp đỡ cô.

Hãy cùng goctruyen.com theo dõi câu truyện gây cảm và hồi hộp này xem cặp đôi của chúng ta có chung đường chung lối không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Vào buổi tối thứ sáu đầu tiên mỗi tháng, là ngày tụ họp định kỳ của nhà họ Quyền.

Cho dù là trời mưa gió lớn, trời rét đất lạnh, sự nghiệp to lớn của ba anh em nhà họ Quyền thì cũng phải bỏ hết, quay về biệt thự trên núi Dương Minh để ăn cơm với cha mẹ.

Mười năm qua không một ai dám vắng mặt, không khí ngày hội họp nhà họ Quyền luôn hài hòa và ấm áp.

Náo nhiệt.

“Không! Không thể! Sao bà ta có thể chết chứ? Vất vả lắm con trai bà ta mới công thành danh toại, con dâu cũng khôi phục trí nhớ, đứa cháu cũng sắp ra đời rồi, mọi thứ đã gần kết thúc rồi, làm sao bà ta có thể chết chứ?”

Trước tivi 58 inch, Mã Hã Lan – nữ chủ nhân quyền lực của nhà họ Quyền chột hét lên đau đớn, bà hoàn toàn không ngờ chiều hướng lại quay quắt 180 độ như vậy. Cái miệng nhỏ nhắn của bà miếu máu, nước mắt tuôn rơi, bộ dạng đau lòng, phảng phất như nhìn thấy chính mình qua nhân vật trong phim.

“Đừng buồn, bây giờ mới tới tập 138, bà ta nhất định sẽ sống lại.” Quyền Phương Trí – nam chủ nhân không có quyền uy nhất trong nhà ngồi trên ghế sofa lon bên cạnh không nhanh không chậm ôm vợ yêu vào lòng. Ông cầm khăn giấy đã được chuẩn bị từ trước, lau nước mắt giùm bà.

“Nhưng... Nhưng con dâu bà ta sắp sinh rồi, nếu bà ấy chết lúc này sẽ không thể thấy được cháu của mình, hu hu... sao ông trời có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Rõ ràng bà ta không làm gì xấu...” Mã Hạ Lan vẫn khóc không ngừng.

“Đừng khóc, nếu khóc thành bệnh thì anh sẽ đau lòng.” Quyền Phương Trí nhẹ nhàng an ủi.

“Em mặc kệ, bây giờ anh lập tức gọi điện lên đài truyền hình, kêu họ đổi kịch bản, kêu diễn viên diễn lại hết, bà ta không thể cứ chết như vậy được, thật sự là quá đáng.” Mã Hạ Lan càng nghĩ càng tức, cuối cùng dứt khoát cầm điện thoại lên, cố tình gây sự muốn ông gọi điện đến đài truyền hình.

Đời này, Quyền Phương Trí chưa bao giờ từ chối vợ yêu, cho nên lần này cũng không.

Ông cầm điện thoại, lưu loát bấm số điện thoại đã sớm thuộc lòng, nghiêm chỉnh nói.

Đối mặt với việc ba mẹ tự mình hành động, ba anh em nhà họ Quyền cũng không có hành động gì.

Anh cả Quyền Thiên Sóc, đang cầm bút viết trên một quyển sách tiếng nước ngoài thật dày, nhanh chóng viết xuống mấy chữ mà không ai xem hiểu, ánh mắt của anh sắc như chim ưng, trên khuôn mặt nghiêm túc đầy chăm chú, hơi thở quý phái tỏa ra khắp người không ai có thể bì kịp, cạnh hai chân thon dài rắn chắc là hơn mười quyển sách tiếng nước ngoài rơi la tả, từ lịch sử chiến tranh Nhật Bản đến bình luận về điện ảnh của các quốc gia.

Anh hai Quyền Thiên Trầm, đang đeo tai nghe, ngón trỏ tay phải gõ nhịp, còn lại tay trái ở trên bàn nhạc ghi xuống nốt nhạc và ký hiệu, ánh mắt lạnh như băng của anh lộ ra vẻ người lạ đừng đến gần, gương mặt điển trai nhưng lạnh lùng làm cho phụ nữ muốn thét chói tai, cho dù là ngồi ở trên ghế sofa cũng làm cho người ta phải sợ hãi.

Cậu út Quyền Thiên Kỳ, đang điều khiển con chuột phê duyệt thiết kế quảng cáo, thiết kế tiêu thụ, công văn điện tử và sách tài chính, cho dù lượng công việc khổng lồ, ánh mắt của anh cũng là nhẹ nhàng thanh thản, trên khuôn mặt vô cùng anh tuấn vẫn giữ nụ cười ôn hòa, dường như cái mà anh đối mặt không phải là áp lực khiến người ta khó thở mà là một trò chơi thú vị.

Mặc dù tính cách và vẻ ngoài của ba người có hơi khác nhau nhưng đều là người xuất chúng.

Trong TV lại truyền đến tiếng khóc, Mã Hạ Lan nhìn chăm chăm màn hình, ôm ngực khóc theo. Quyền Phương Trí thấy vợ yêu lại khóc, sau khi nói

trong điểm liền vội vàng chạy tới ôm vợ yêu.

“Sao lại khóc rồi?”

Mã Hạ Lan lập tức nhào vào ngực chồng.

“Ông xã, cô con dâu vì quá đau lòng nên bị động thai, bây giờ đang trên đường đến phòng cấp cứu... sau đó... sau đó... nhạc hết phim lại nổi lên, hu hu... tại sao cái chương trình này lại như vậy? Mỗi lần đều dừng không đúng lúc, nếu cô ấy bị sinh non thì làm sao bây giờ?”

Bà vừa khóc vừa oán trách, Quyền Phương Trí liên tục dỗ dành vợ yêu, trong phòng khách lớn như thế tất cả đều là tiếng nói chuyện một cao một thấp của hai người và tiếng nhạc bi thương của phim khi kết thúc. Ba phút trôi qua, cuối cùng bộ phim đó cũng kết thúc.

“Mẹ, đó là giả.”

Quyền Thiên Sóc khép lại quyển sách, ung dung nói.

Mã Hạ Lan tức giận đến ngừng thở, bà không thể tin vào những gì mình nghe được.

“Giả? Giả? Vậy mà con nói giả được à?” Bà nói một chữ lại một chữ với giọng nói ngày càng lớn: “Con, cái tên khốn kiếp này, có gan thì nói lại lần nữa!”

Anh không phải là tên khốn kiếp, nhưng anh có can đảm.

“Bi kịch vốn là giả, với lại kịch bản này là do con viết.” Anh đặc biệt nhấn mạnh điểm này. “Đó là lí do ba không cần gọi điện thoại đến đài truyền hình gây phiền phức cho con.”

Mã Hạ Lan giận đến cắn răng nghiến lợi, toàn thân run lên, đang muốn chửi ầm lên thì một giọng nói khéo léo xen vào.

“Cuối cùng cũng diễn xong rồi sao? Ba mẹ, nếu như hai người không có việc gì khác muốn dặn dò, con có thể đi trước không?” Quyền Thiên Kỳ khép máy vi tính lại, từ từ đứng lên từ ghế sa lon.

Sau đó, Quyền Thiên Trạ cũng cầm nhạc phổ, MP4 nhanh chóng đứng dậy. Ngay sau đó Quyền Thiên Sóc cũng liền xách một cặp sách to, đuổi kịp bước chân của hai người em trai.

Mã Hạ Lan thấy ba anh em không an ủi mình còn muốn rời đi, bà lập tức giận dữ.

“Ai cho mấy đứa đi? Mau ngồi xuống đây cho mẹ!” Cọp mẹ phát uy!

Ba anh em ăn ý nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống ghế.

“Con! Con! Còn có con!” Mã Hạ Lan trừng mắt nhìn ba đứa con đẹp trai, thông minh, có năng lực nhưng lại vô tình thì rất tức giận, muốn xách dép lên đập vào đầu chúng: “Mẹ mấy đứa cũng khóc thành như vậy, vậy mà ba đứa các con nói đi là đi. Các con còn xem mẹ là mẹ của các con sao? Mẹ thấy ngay cả sinh con heo, cũng tốt hơn các con!”

Heo?

Mặc dù ba anh em có ý kiến với từ này nhưng mặt vẫn không đổi màu, tiếp thu lời chửi bới, không ai tranh cãi.

Nhưng Mã Hạ Lan càng mắng càng tức, dứt khoát mắng một lần cho thoải mái.

“Mẹ thông cảm cho các con bận rộn với sự nghiệp của mình cho nên ngày thường cũng không làm phiền các con. Khó được một tháng gặp nhau một lần, các con lại chỉ biết ăn cơm và làm việc, vừa đến giờ là lập tức chạy lấy người, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết cái gì gọi là hỏi han ân cần, quan tâm chia sẻ, ba người các con ngay cả cái rắm cũng không biết đánh!”

Ba anh em mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, vẫn không buồn lên tiếng.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận, em khó chịu thì anh cũng buồn.” Quyền Phương Trí ở bên cạnh không nỡ để vợ yêu tức giận liền khuyên nhủ hết lời.

“Cho dù bị chộc tức cũng là do ba đứa con ngoan này của anh làm hại!” Mã Hạ Lan vẫn tức giận nói: “Ngay cả trong phim, phụ nữ nào không phải ở trước năm mươi tuổi thì có cháu để ôm? Kết quả ba đứa con ngoan của anh kéo dài tới bây giờ cũng còn chưa có câu trả lời. Nếu như ngày nào đó em giống như bà trên TV, đột nhiên không may, không thể nhìn thấy đứa cháu ra đời, em đây... hu hu...” Vừa nói được một nửa thì đã khóc.

Cho dù ngày thường Quyền Phương Trí thấu tình đạt lý đến thế nào đi nữa thì chỉ cần nghe vợ yêu nói một câu thì cũng không tránh khỏi sưng mặt lên, nghiêm túc nhìn về phía ba đứa con.

“Mẹ con nói đúng, ba đứa con cũng trưởng thành rồi, có phải cũng nên dự tính cho tương lai rồi không?”

Ba anh em hơi hơi nhú mày, càng lúc càng khâm phục với năng lực hát đôi của hai vợ chồng.

Về chuyện kết hôn này, ba mẹ họ đã nhắc đến nhiều lần. Ba anh em liền có thể kéo liền kéo, nhiều lần trốn thoát được. Nhưng mà xem tình hình hôm nay, trong lòng ba người biết rõ bản thân ắt phải có câu trả lời.

Quyền Thiên Sóc mở miệng nói: “Tương lai của con, kết hôn không phải là chuyện quan trọng nhất.” Anh thành thật nói

“Làm sao con có thể không kết hôn!” Sắc mặt Mã Hạ Lan thay đổi, thiếu chút nữa là tóm áo của con lớn, thương cho anh một cái tát.”Cả ngày trên báo chí đều có tin tình cảm của con, bên cạnh con có nhiều nữ diễn viên như vậy, chắc chắn phải có một người con thích chứ?”

“Không có.”

“Một người cũng không có?” Mã Hạ Lan không tin.

Quyền Thiên Sóc không chịu nổi mẹ mình, nói như đinh đóng cột: “Không có chính là không có, chẳng qua nếu như mẹ nói tình nhân trên giường, con cũng không thiếu.”

Đối với thái độ vô lý của con lớn, hai vợ chồng vừa tức vừa giận lại không dám ép buộc, không thể làm gì khác hơn là áp chế lửa giận đầy mình, chuyển hướng mũi nhọn lên người bị hại tiếp theo.

“Vậy còn con?” Hai vợ chồng chờ mong nhìn về phía Quyền Thiên Trạm, hi vọng con thứ hai có thể đừng trả lời như anh nó.

Quả nhiên Quyền Thiên Trạm không làm bọn họ thất vọng.

“Con có thích một người” Anh nhìn bản nhạc trong tay, thấp giọng nói.

“Thật sự? Người đó đâu? Tại sao không mang về đây? Lúc nào các con muốn kết hôn?” Tin động trời này thật sự là rất tốt! Mã Hạ Lan xúc động muốn khóc.

“Không thể được.”

“Tại sao lại không thể được?” Mã Hạ Lan trở mặt còn mau hơn lật sách, mới nghe được câu trả lời của con thì lập tức liền nghĩ ra một lý do: “Đáng chết! Con sẽ không phải yêu phụ nữ có chồng chứ?”

“Cô ấy còn chưa kết hôn.”

Hai vợ chồng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ là yêu người đàn ông khác” Anh bổ sung một câu.

Nếu giết người không phạm pháp, Mã Hạ Lan nhất định sẽ ngay tại chỗ bóp chết con của mình. Nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, chẳng lẽ anh không biết nghĩ “Biện pháp” cướp người về sao?

Làm sao bà lại sinh ra con trai vô dụng như vậy!

Quyền Thiên Kỳ thấy mẹ tức giận đến toàn thân run rẩy, đỉnh đầu sắp bốc khói thì tự nhiên bỏ đá xuống giếng.

“Mẹ, có thể con cũng không thể kết hôn, bởi vì con là GAY.”

Mã Hạ Lan đỡ người ra, còn Quyền Phương Trí thì trợn mắt há mồm.

Nhưng Quyền Thiên Kỳ tiếp tục lại thêm dầu vào lửa. “Con đã có 'một nửa' rồi, nếu hai người không phản đối, con sẵn lòng mang 'một nửa' của con về đây, hai người bằng lòng gặp anh ấy không?” Anh nói chân thành, nụ cười trên mặt dịu dàng đủ để làm người chìm đắm.

Àm!

Câu trả lời của Mã Hạ Lan là lật bàn! Hai tay bà chống nạnh, một chân đạp lên quả cầu thủy tinh trên bàn bị đổ ngã, con người lộ vẻ hết sức uy nghiêm suýt nữa muốn phun ra lửa.

Tốt!

Rất tốt!

Vô cùng tốt!

Bà chẳng qua muốn ôm cháu mà thôi, bà đưa khốn kiếp này liền mang ra nhiều lý do như vậy. Con lớn muốn nuôi tình nhân không kết hôn, con thứ hai chỉ biết yêu không biết đoạt, con út tự nhận mình là gay...

Chúng nó cho rằng bà ngu ngốc hay là mắc bệnh đãng trí của người già? Chúng nó tùy tiện nói thì bà sẽ tin là thật sao?

Cái gọi là sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Chúng nó có dũng khí hù dọa bà, bà sẽ chờ xem anh em nó có thể làm ra cái quỷ gì! Bà trợn mắt nhìn ba đứa con, Mã Hạ Lan giận quá thành cười. Sau khi đá văng quả cầu thủy tinh cản đường, lại điềm tĩnh ngồi trở lại trên sô pha.

“Một khi đã như vậy, vậy thì mang về đây đi.” Nụ cười dịu dàng của bà làm mọi người run sợ.

Ba anh em nhìn theo quả cầu thủy tinh chậm rãi lăn trở lại bên người mẹ.

“Tình nhân cũng tốt, phụ nữ của người khác cũng được, cái đồ ‘một nửa’ gì gì đó cũng được, tất cả mang về đây cho mẹ. Mẹ muốn nhìn thử, đến tốt cùng là phụ nữ và đàn ông như thế nào mới có thể làm cho các con trở nên ngu ngốc như vậy, đến mức không có ý định kết hôn!”

“Mẹ...”

“Mẹ chỉ cho các con một tháng, lần sau, mẹ muốn nhìn thấy người!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1

Khóa cửa bị hư.

Mà cô, lại xui xẻo bị nhốt trong phòng.

Do không có người dọn dẹp phòng đạo cụ nên cả căn phòng toàn mùi ẩm mốc, đạo cụ vứt tùm lum. Ngay cả bóng đèn cũng chớp tắt chớp tắt làm người ta phải sợ hãi. Nhưng đây cũng không phải là tình huống xấu nhất.

Tình huống xấu nhất là ở đây quá vắng vẻ lại không có cửa sổ nên không hề bắt được cột sáng nào.

Tính đến bây giờ thì cô đã ở trong này ba tiếng, không hề có một ai đi ngang qua đây mà điện thoại của cô lại sắp hết pin.

Chân Ôn Uyển đứng phía sau cánh cửa, ghé sát lỗ tai vào cánh cửa lần thứ N. Cô cẩn thận lắng nghe tiếng động, cầu mong có một ai đi ngang qua đây, phát hiện ra cô.

Bóng đèn phía sau lưng cô không ngừng chớp tắt, hắt lên thân người nhỏ nhắn của cô.

Cô có một mái tóc dài mềm mại, được cột ngay ngắn sau gáy. Chỉ có một vài cọng dính vào gò má mịn màng.

Cô đang suy nghĩ.

Suy nghĩ có nên gọi cho 112 hay 855 trước khi điện thoại của cô hết pin hay không? Nhưng một là cô không bị thương, hai là không nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ cô không nên lãng phí tài nguyên của đất nước...

Cộp cộp cộp. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Thật tốt quá, rốt cục cũng có người đi qua!

Ôn Uyển thoáng qua tia vui mừng, cô vội vàng đứng thẳng người, dùng sức đập vào cánh cửa, cố gắng gây sự chú ý.

“Xin lỗi, xin chờ một chút, tôi bị nhốt trong phòng đạo cụ, bạn có thể kêu người khác lại giúp tôi một chút được không?” Cô lên tiếng cầu xin, cho dù đang trong tình trạng xấu nhưng cô vẫn lễ phép.

Hình như người ngoài cửa đã chú ý đến sự tồn tại của cô, bởi vì một giọng nói trầm ấm lập tức vang lên phía bên kia cánh cửa.

“Ôn Uyển, cô có khỏe không?”

“Hà?” Cặp mắt sáng rỡ của cô nháy nháy mấy cái: “Tôi vẫn khỏe, xin hỏi anh là...” Anh là ai? Làm sao có thể ngay lập tức nhận ra cô?

“Tôi là Quyền Thiên Trạm.” Người đàn ông ngoài cửa không nhanh không chậm trả lời câu hỏi của cô.

Cho dù Chân Ôn Uyển không thấy được mặt của đối phương nhưng trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua một gương mặt lạnh lùng...

Quyền Thiên Trạm, không người nào không biết, nhạc sĩ vàng hiện nay.

Tinh thông nhạc cổ điển, nhạc hiện đại, cảm âm tuyệt vời, những ca khúc anh sáng tác đã nhiều lần gây ra những làn sóng to lớn cả trong và ngoài nước.

Anh là giáo chủ âm nhạc, là người mọi người ngưỡng mộ lại luôn mang theo gương mặt lạnh lùng như băng ngàn năm. Anh không dễ dàng viết ca khúc cho người khác, cũng như không tiếp xúc thân mật với người khác.

Cô không có nhiều bạn tốt, trong đó có Thiên Âm.

Nhờ mối quan hệ với bạn trai của Thiên Âm, cô mới có thể may mắn quen biết anh. Nhưng mà bọn họ cũng không có quan hệ gì, nhiều nhất chỉ là quen biết sơ sơ, vậy mà anh chỉ cần nghe giọng nói liền nhận ra cô sao?

Hơn nữa làm sao anh có thể xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Thiên Âm phát hiện cô mất tích nên nhờ anh giúp một tay?

Vốn là tâm trạng của cô đã bình tĩnh bây giờ lại chợt thấp thòm không yên. Mặc dù cô đã sớm đoán được việc nếu Thiên Âm phát hiện ra cô mất tích sẽ nhờ người tìm giúp. Nhưng cô không ngờ anh lại là người tìm ra cô.

Thân là nhà trang điểm đi theo Thiên Âm, cô cũng thường xuyên chạm mặt anh nhưng cô cũng không biết làm sao để nói chuyện với anh. Thình thoảng khi chạm phải ánh mắt đen xoáy của anh thì cô đều luống cuống, không biết phải làm gì...

“Cô bị thương sao?”

Giọng nói trầm thấp vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Cho dù cách một cánh cửa nhưng giọng nói của anh vẫn kiên định. Mặc dù giọng nói có chút lạnh lẽo nhưng lại có sức hút.

Cô lắc đầu một cái, thành thật nói: “Không có.”

“Vậy thì tốt.”

Giọng nói của anh truyền đến, không biết có phải là cô bị ảo giác không nhưng khi nghe thấy giọng anh cô lại cảm thấy rất an tâm.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Quyền Thiên Trạm tiếp tục hỏi, đồng thời mở khóa cửa.

Khóa cửa bị uốn éo một cái nhưng vẫn đóng chặt, hiển nhiên là khóa cửa có vấn đề.

“Tôi tới giúp tìm đạo cụ, nhưng hình như khóa cửa bị hư, mà trong này lại không bắt được sóng.” Cô trả lời nhanh gọn, cô hiểu với anh, một giây một phút cũng rất quý báu. Anh chịu ra tay giúp đỡ cô, cô đã rất cảm kích, làm sao cô dám làm lãng phí thời gian của anh thêm nữa chứ.

“Anh Quyền, phiền anh báo cho nhân viên đài truyền hình để họ có thể tìm thợ sửa khóa đến được không?” Chỉ cần có thợ sửa khóa thì cô có thể thoát khỏi đây mà anh cũng không cần tốn thời gian ở đây nữa, đây là biện pháp vẹn cả đôi đường.

“Không cần.”

“Hả?” Cô sững sốt một chút.

“Cô lui về phía sau, cách cánh cửa càng xa càng tốt, tôi sẽ mở cửa ra liền.” Anh ra lệnh.

Anh muốn mở cửa? Mở như thế nào? Chẳng lẽ anh biết mở khóa sao?

Mặc dù nghi ngờ nhưng cô vẫn nhanh chóng lui về phía sau. Khi xác định mình đã cách đủ xa thì lên tiếng.

”Xong rồi!”

Quyền Thiên Trạm không trả lời.

Ôn Uyển đứng phía sau cái ghế dài suy nghĩ khi ra ngoài phải cảm ơn anh thật tốt mới được. Chợt cánh cửa truyền đến tiếng động kịch liệt, tiếp theo đó cánh cửa bị văng xa cả một đoạn.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô mở lớn, thật lâu sau vẫn không khép lại được.

Trời ạ, thì ra anh không biết mở khóa.

Anh chẳng qua là phá cái cửa luôn.

”Không hù dọa cô chứ?”

Giọng nói trầm thấp lại vang lên, Ôn Uyển nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quyền Thiên Trạm.

Đèn huỳnh quang chớp tắt trên đỉnh đầu anh càng làm gương mặt anh trở nên lạnh lùng hơn.

Phòng đạo cụ rất chật chội, hôm nay lại vì có anh ở đây mà càng trở nên chật hẹp hơn.

”Vẫn tốt.” Cô mỉm cười, cố gắng dùng nụ cười che giấu sự lo lắng của mình, cô cúi đầu, đem lực chú ý chuyển dời đến cánh cửa trên sàn.

Ổ khóa bị biến dạng nghiêm trọng, hiển nhiên là nó đã bị một ngoại lực to lớn tác động tới.

Ặc... Làm thế nào mà anh có thể phá được cánh cửa đó? Chẳng lẽ lúc nào anh cũng mang búa theo bên người?

Cô lặng lẽ nhìn về phía tay anh nhưng lại thấy tay anh trống không nên không khỏi càng thêm nghi ngờ.

”Anh Quyền, thật cảm ơn anh, thật ngại là làm lãng phí nhiều thời gian của anh như vậy.” Cô xin lỗi anh.

”Cô không có lãng phí thời giờ của tôi.” Anh nhìn thẳng vào cô: “Chỉ cần cô không sao là tốt rồi.”. Anh bình thản nói, sau đó nhanh chóng lấy hai cái ghế chắn trước mặt cô ra, nhường đường cho cô đi.

Ôn Uyển thụ sủng nhược kinh nháy nháy mắt, không thể tin được nhìn anh.

”À... Cảm ơn anh.” Cô cảm ơn anh một lần nữa, cô không biết nói gì ngoài lời cảm ơn.

Anh gật đầu một cái, coi như là đáp lại.

”Nơi này không khí không tốt, đi thôi.” Anh dẫn đầu xoay người, vẫn lãnh lùng ít nói như vậy.

”Được.” Cô không dám chần chừ, nhanh chóng đi theo sau anh.

Ở nơi tràn ngập mùi ẩm mốc trong ba tiếng, khi thoát khỏi nơi đó cô không khỏi hít sâu ba lần. Cuối cùng cũng có cảm giác sống lại. Chỉ là mặc dù máy điều hòa trong đây làm không khí rất sạch sẽ nhưng nhiệt độ lại quá thấp.

Cô theo bản năng vòng hai tay quanh người, yên lặng đi theo sau anh. Cô đang nghĩ nên nói gì để đánh vỡ sự trầm mặc này thì anh lại đột nhiên dừng bước.

”Sao vậy?” Cô phản ứng rất nhanh, lập tức lễ phép ngẩng đầu hỏi thăm, không dám chậm trễ.

Đối với sự hỏi thăm của cô, Quyền Thiên Trạm chỉ im lặng, anh cởi áo khoác tây trang trên người ra dùng tốc độ nhanh nhất khoác lên người cô. Trên tây trang còn lưu lại hơi ấm của anh, trong nháy mắt cô như run lên.

Chỉ trong thời gian ba giây, bọn họ lặng lẽ nhìn nhau. Cho đến khi anh xoay người đi xa thì nhiệt độ từ tây trang truyền tới cứ như đánh thẳng vào lòng cô...

”A, Quyền, anh Quyền, xin chờ một chút!” Cô vội vàng đuổi theo anh. ”Thật cảm ơn anh nhưng sắp đến phòng chụp hình nên cái áo khoác này...” Cô vội vàng cởi áo khoác xuống, đang định đem trả lại anh thì anh xoay người lại nhú mày.

Gương mặt lạnh lùng không hề thay đổi chỉ hiện lên chút tức giận.

”Mặc.” Anh ra lệnh.

Cô thở dốc một hơi, do dự mấy giây, vẫn như cũ không dám tùy tiện nhận ý tốt của anh.

”Thật không cần, tôi...”

”Mặc.” Anh lại ra lệnh một lần nữa, giọng điệu làm người ta sờn cả gai ốc: “Mấy hôm nay sắc mặt của cô rất kém, thường xuyên như dầu, chẳng lẽ cô muốn bị cảm sao?”

Cô sùng sốt, không khỏi kinh ngạc hỏi ngược lại: “Làm sao anh biết tôi thường bị như dầu?”

Anh im lặng nhìn cô, ánh mắt sắc bén như đốt người.

”Mấy ngày nay không phải trời luôn mưa sao?” Anh trả lời, ý nghĩa lời nói mơ hồ làm cho người ta không sờ được đầu mối...

Áo khoác tây trang có giá trị không nhỏ trượt khỏi người cô nhưng cô lại không có cảm giác.

Cô ghét trời mưa.

Có thể nói là sợ hãi.

Mỗi khi trời mưa cô sẽ lo lắng, ngay cả ngủ cũng khó khăn. Bởi vì lòng cô có một vết thương tồn tại hơn hai mươi trước, mặc dù cô đã dùng đủ mọi cách

nhưng vẫn không trị khỏi vết thương này.

Về vết thương kia, cô vẫn dấu kín, ngay cả bạn trai qua lại hơn hai năm... ngay cả Thiên Âm cũng không biết, làm sao anh có thể...

Chẳng lẽ anh chú ý tới?

Hay chẳng qua là cô suy nghĩ nhiều?

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chuyển động, cô muốn dùng một đề tài nào đó để che giấu sự sợ hãi trong lòng. Vậy mà ánh mắt phức tạp thần bí kia lại làm cô không cách nào mở miệng được.

Cách đó không xa, mấy nhân viên nữ trùng hợp đi ngang qua, phát hiện nhân vật tiếng tăm lừng lẫy Quyền Thiên Trạm đang đứng trước mắt thì không khỏi vui mừng chạy tới.

”Anh Quyền, có thể kí tên cho chúng tôi không?” Một trong ba nữ nhân viên vội vàng lấy giấy viết ra, hưng phấn không thôi. Gương mặt tươi trẻ không che giấu nổi tình yêu say đắm. Những người khác mặc dù không yêu cầu ký tên nhưng cũng đi theo anh mãi không dứt.

Cho dù Quyền Thiên Trạm bị một đám người bao vây nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn cô như cũ.

Ánh đèn huỳnh quang sáng ngời, trong ánh mắt anh như thoáng qua điều gì đó mà cô không nhận biết được.

Cô nín chặt làn váy, run lên vì sợ. Đợi đến khi anh ký tên xong, cúi xuống nhặt áo khoác thì cô mới bình tĩnh.

Khi anh tiến gần đến cô thì cô hoảng sợ lui về phía sau, tí xíu nữa là quên hết mọi thứ xoay người chạy trốn.

”Có làm hay không, cậu bệnh như thế này mà tên kia cũng không thèm quan tâm sao?”

Xà Thiên Âm vừa lái xe vừa mắng, giọng nói lớn đến nỗi làm người đi đường cũng nghe thấy.

Chân Ôn Uyển ngồi ở ghế phụ, không nhìn được co rụt lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy, sắc mặt tái nhợt làm người ta phải thương tiếc. Cho dù cô đang rất khó chịu nhưng vẫn nói chuyện thay cho bạn trai.

”Không phải là anh ấy không quan tâm tới, chẳng qua là anh ấy đang đi quảng cáo ở phía Nam.”

”Con mẹ nó quảng cáo! Đây là lần thứ mấy rồi? Tên khốn kiếp kia luôn dùng cái cớ này chẳng lẽ cậu không tức giận? Cậu là bạn gái của hắn, cho dù hắn có bận như thế nào đi nữa thì cũng phải dẫn cậu đi khám bệnh chứ, sao hắn không đi chết đi.” Xà Thiên Âm không chấp nhận lý do rách nát này, cô càng mắng càng hăng, càng mắng càng lời mướn tám đời tổ tông của hắn ra chửi.

Ôn Uyển thấy bạn đang tức giận nên không thể làm gì khác hơn là im lặng. Cho đến khi bạn tốt hạ hỏa được một chút cô mới yếu ớt nói: ”Thiên Âm, đừng như vậy, anh ấy không cố ý, huống chi tớ cũng không nói cho anh ấy biết là tớ bị bệnh.”

Quách Tuyền, bạn trai cô qua lại hơn hai năm. Trong giới nghệ sĩ cũng có chút danh tiếng, anh luôn có rất nhiều việc phải làm.

Lúc trước bọn họ chẳng qua là quan hệ đồng nghiệp, sau này do tính tình hợp nhau mới biến thành người yêu. Chẳng qua là quan hệ của họ không giống như người thường là có thể yêu đương công khai cuồng nhiệt, vì hai người đều rất bận nên khi ở chung đều rất tôn trọng nhau.

Có lẽ cô đơn đã quen, cô đã hình thành thói quen làm mọi thứ một mình nên không muốn làm phiền anh.

”Không nói cho hắn biết?” Giọng nói của Thiên Âm như phát ra tia lửa: ”Tại sao cậu lại không nói cho hắn biết? Hôm nay thiếu chút nữa là cậu đã ngất xỉu ở đài truyền hình, cậu có điên không hả?”

Ôn Uyển nhẹ nhàng lắc đầu một cái, mặc dù đầu cô đang rất đau nhưng giọng điệu của cô vẫn rất nhẹ nhàng. Giọng nói của cô du dương như tiếng đàn, thấm đẫm lòng người.

”Tớ không muốn làm cho anh ấy lo lắng, hơn nữa gần đây anh ấy mới nhận thêm người mới, còn bận chuyện quảng cáo, tớ không muốn vì chuyện nhỏ này mà làm phiền anh ấy.”

”Cậu cũng bệnh nặng như vậy rồi mà còn lo đến chuyện nhỏ đó?” Xà Thiên Âm gần như rống lên: ”Cậu thật sự làm tớ tức chết mà, rốt cuộc cậu có hiểu cái gì là yêu đương không? Bạn trai chính là để dựa vào, nếu như cậu không muốn dựa vào hắn thì yêu đương làm gì?” Cô vừa mắng vừa lái xe.

Có lẽ là do đang sửa đường nên đường xá không được tốt cho lắm.

Bất kể là đường lớn hay nhỏ, nơi nào cũng chật nít xe. Vì để cho Ôn Uyển có thể đến bệnh viện nhanh chóng mà Thiên Âm không ngừng len lỏi hết các con đường nhưng điều đó lại làm đầu cô càng đau hơn.

Ôn Uyển nhắm mắt lại đem gương mặt nóng của mình dán lên cửa kính lạnh băng nhằm làm giảm sự đau đớn.

Cô nhìn đau gượng cười nhìn bạn tốt.

”Cám ơn cậu đã suy nghĩ vì tớ, nhưng mỗi người có cách yêu khác nhau. Tớ không có bất mãn nào với Quách Tuyền nên cậu cũng không cần phải tức giận.” Cô an ủi bạn tốt.

”Làm sao tớ có thể không tức giận? Nếu không phải tại tên khốn kiếp kia thất hứa thì cậu cũng không cần phải ngu ngốc chờ đợi ngoài trời lạnh, cũng sẽ không bị bệnh, tớ không đánh hấn là tốt lắm rồi.” Hiển nhiên là Xà Thiên Âm không hề chấp nhận, cô nhanh nhẹn lái xe vào một con hẻm.

Cho dù là đang quẹo sang đường mới, miệng cô vẫn không ngừng mắng chửi.

Chân Ôn Uyển bắt đầu dể thờ dài, cô cũng quen với tính nóng nảy của bạn tốt.

Ngay từ khi cô quét định qua lại với anh thì Thiên Âm càng ngày càng phản đối gay gắt. Chỉ cần anh làm sai một chút xiu cũng bị cô mắng thành đầu heo.

Một người là bạn tốt, một người là bạn trai, cô thật sự rất khó xử. Mặc dù cô đã nhiều lần ra mặt nhưng mối quan hệ của hai người càng ngày càng xấu.

Có lần cô lên hỏi anh có đắc tội với Thiên Âm không thì anh liền nói không có. Anh cũng không vui với sự nghi ngờ của cô, cãi nhau với cô một trận...

Kết!

Xe đang chạy băng băng trên đường lại đột nhiên thắng gấp.

Ôn Uyển không khỏi quay đầu nhìn Thiên Âm.

Chân mày nhỏ nhăn nhăn lại, cô nhìn về phía hiện trường tai nạn.

Mặc dù tình huống không nghiêm trọng lắm, nhưng đôi phương lại lôi kéo nhau ra giữa đường cái cõ. Trong đó có một đôi nam nữ như vợ chồng, một đôi nam nữ khác hình như là...

Chân Ôn Uyển phát hiện bạn trai mình đáng lý ra phải ở phía nam quảng cáo thì lại đang ở phía trước thân mật ôm ấp một cô gái khác, không kiên nhẫn cãi cọ với đôi nam nữ kia.

Chuyện gì vậy? Không phải Quách Tuyền đang làm quảng cáo ở phía nam sao? Tại sao anh ấy lại ở đây? Cô gái bên cạnh không phải là nghệ sĩ mới nổi gần đây sao? Tại sao anh lại thân mật với cô ta như thế.

Rất nhiều câu hỏi xoay vòng trong đầu làm cô không thể nào suy nghĩ được. Cô chỉ có thể nhìn Quách Tuyền dịu dàng an ủi cô gái kia.

”Khốn kiếp!”

Xà Thiên Âm chột la lên, thờ phỉ phò tông cửa xông ra ngoài.

Gió rét lạnh thấu xương xông thẳng vào xe, Ôn Uyển ôm cánh tay mình, đẩy lòng lạnh giá.

Động tác của Xà Thiên Âm rất nhanh, cô xông tới đánh tới tấp vào Quách Tuyền, mọi người xung quanh đều ngạc nhiên.

Mặc dù là một cô gái trẻ nhưng Thiên Âm lại không hề muốn giữ hình tượng trước mặt mọi người. Thậm chí cô còn lên tiếng chửi mắng, qua những câu chửi đó, Quách Tuyền nhanh chóng nhìn thấy người ngồi trên xe.

Cách lớp cửa kính, cô thần thờ nhìn hấn. Hấn hốt hoảng đẩy cô gái trong ngực ra, dưới những lời chỉ trích của Thiên Âm chột dạ chạy về phía cô.

Qua lại hai năm, cô chưa bao giờ thấy hấn chật vật đến thế.

Giờ phút này, hấn hốt hoảng, chật vật cùng chột dạ làm lòng cô lạnh giá.

”Khốn kiếp, nói cái gì mà đi quảng cáo, không ngờ là bắt cá hai tay. Muốn ăn vụng thì đi xa một chút, chẳng lẽ mày cho rằng Ôn Uyển bận rộn nên dễ lừa gạt à, chuyện này mãi mãi sẽ không bị phát hiện à? Nói đi, tên khốn kiếp!”

Xà Thiên Âm đuổi theo Quách Tuyền, vừa đi vừa mắng. Có lẽ là không chịu nổi nữa hấn rống lại.

”Cô nói đủ chưa?”

”Chưa đủ!” Xà Thiên Âm rống lớn hơn, khí thế vang xa mười mét: “Từ tám trăm năm trước, tao đã nghĩ mày có vấn đề. Như bây giờ cũng tốt, tao xem mày giải thích với Ôn Uyển thế nào.” Cô nổi giận lôi đình, hấn không thể đánh hấn thêm mấy cái.

”Đây là chuyện riêng của tôi với cô ấy, cô đừng nhúng tay vào.”

”Con mẹ nó chuyện riêng, vừa bắt cá hai tay vừa cho Ôn Uyển leo cây, hại cô ấy bị cảm. Coi như mày là tổng thống thì tao cũng muốn nhúng tay vào.” Xà Thiên Âm tiếp tục mắng chửi, bảo vệ Ôn Uyển như gà mẹ.

Quách Tuyền nhủ chặt chân mày, đang muốn mở miệng phản kích thì cô gái đi cùng hắn nhanh chóng đi lại.

Hắn tính đẩy ra nhưng cô gái kia rơi nước mắt, hắn lại mềm lòng ôm cô gái vào lòng.

Ôn Uyển cảm thấy mình như lạc giữa biển khơi, toàn thân lạnh băng, không thể hít thở được.

Cô run rẩy mở cửa xe xuống, muốn hít thở thêm nhưng chỉ thấy được sắc mặt đen thui của Quách Tuyền.

“Quách Tuyền, mày có ý gì!” Xà Thiên Âm không thể tin nổi độ vô sỉ của hắn.

Quách Tuyền không để ý tới Xà Thiên Âm chỉ lo ôm cô gái bên cạnh. Hắn cúi đầu suy nghĩ mấy giây, sau đó dứt khoát nói với người ngồi trong xe.

“Chúng ta chia tay đi!”

Chân Ôn Uyển choáng váng, cô hoa cả mắt, nghi ngờ mọi thứ chỉ là giấc mộng. Cô nhất định là đang hôn mê nên mới gặp phải con ác mộng này, nhưng Quách Tuyền lại nói...

“Thật ra thì bị cô bắt gặp cũng tốt, tôi đã sớm muốn chia tay với cô.”

Cái gì?

“Cô cũng không cần trách tôi, muốn trách thì nên trách chính cô. Cho đến bây giờ tôi cũng chưa gặp người phụ nữ nào nhảm chán như cô, không biết làm nũng. Ở chung với cô tôi không có cảm giác gì là mùi vị phụ nữ.”

Tại sao phải làm nũng? Cái gì gọi là hương vị phụ nữ? Không phải lúc đầu hắn rất thích cá tính độc lập tự chủ của cô nên mới muốn qua lại với cô sao?”

“Quan trọng nhất là, tôi không có cảm giác là cô cần tôi. Cô mạnh mẽ như vậy, nếu như không có tôi thì cũng không sao.”

Mạnh mẽ? Không sao?

Ai nói! Cô không hề mạnh mẽ, chẳng qua là cô không muốn gây phiền phức làm người khác ghét nhưng cô... cô cũng sẽ đau lòng.

Cô nhìn người qua lại hơn hai năm với mình, giờ phút này cứ như người xa lạ. Ôn Uyển thật muốn hét lên thật to nhưng giọng nói cứ như mắc trong họng.

Xà Thiên Âm ở một cung không nghe nổi nữa, cô không nhịn được muốn đánh tiếp.

Chợt bầu trời xẹt qua tiếng sét, chẳng bao lâu sau liền đổ mưa.

Ầm ầm!

Sau tiếng sét chói tai, một chút ký ức xẹt qua đầu cô.

Quách Tuyền đứng trước mặt bỗng nhiên biến thành người khác, cũng là vào một ngày trời mưa như hôm nay, cũng là ngày cô khó chịu như vậy, có người, đã từng tàn nhẫn sỉ nhục cô, bỏ rơi cô.

Mà khi đó, cô chỉ mới sáu tuổi.

Ký ức chôn sâu trong đầu cứ như cơn đại hồng thủy tràn ào ạt vào đầu.

Cô níu chặt làn váy, cái trán trắng nõn thấm đẫm mồ hôi lạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Từng giọt mưa theo cơn gió bay qua cửa xe tạt thẳng vào mặt cô. Đầu cô đau muốn nứt ra nhưng Quách Tuyền ngoài cửa xe chỉ lạnh lùng nhìn cô, sau đó xoay người bỏ đi.

Không, đừng đi!

Đừng bỏ rơi cô!

Ôn Uyển mở đôi môi trắng bệch ra nhưng vẫn không thể phát ra âm thanh nào. Cô bất lực nhìn hình ảnh trước mặt, cô gần như muốn ngừng thở.

Cơn đau càng lúc càng mãnh liệt cho đến khi trước mặt chỉ là một mảnh đen tối.

Ôn Uyển, em có khỏe không?

Trong cơn đau, cô mơ hồ nghe được tiếng của Quyên Thiên Trâm.

Em không sao chứ?

Mặc dù giọng nói có chút lạnh lùng nhưng anh đã tìm cô, không bỏ rơi cô.

Nhưng cô lại bị vây trong sương mù một lần nữa.

Cô bị vây trong nỗi sợ hãi, cho dù cô giãy giụa như thế nào cũng không thoát ra được.

Mấy ngày nay trời vẫn mưa phải không?

Chỉ cần mưa một lần nữa là đủ rồi.

Nếu như anh có thể hiểu được nỗi đau của cô.

Anh có thể cứu cô một lần nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2

“Ôn Uyển, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, cậu còn muốn ngủ bao lâu nữa? Tại sao cậu cũng không hạ sốt? Tớ thật lo lắng cho cậu, cậu có biết không?”

Tiếng nói lo lắng phảng phất như truyền đến từ một nơi rất xa xôi.

Chân Ôn Uyển muốn mở miệng nói chuyện nhưng không làm được. Cô mệt quá, mệt giống như đã thật lâu không được ngủ ngon giấc.

“Y Sinh nói là do tâm bệnh tạo nên, đều là tớ không tốt. Nếu hôm đó tớ không ngừng xe thì cậu cũng sẽ không biến thành thế này, cậu tỉnh lại đi. Đừng dọa tớ nữa...” Là giọng nói của Xà Thiên Âm.

“Đừng lo lắng, Y Sinh nói mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, em cứ để Ôn Uyển nghỉ ngơi đi.” Lại có một giọng nói khác, là bạn trai của Thiên Âm... Trình Minh.

“Nhưng mà...”

“Đừng quên em còn có một buổi biểu diễn, A Trạ sẽ chăm sóc Ôn Uyển, anh đưa em đến công ty trước.”

“Ôn Uyển cũng như vậy rồi, làm sao em có tâm trạng biểu diễn chứ...”

Giọng nói oán trách chột đi xa, Ôn Uyển nhú mày, đột nhiên cảm thấy thật sợ hãi.

Tại sao lại yên lặng như vậy? Thiên Âm? Anh Trình?

Có ai ở đây không?

Đừng để cô một mình, cô sẽ sợ...

“Đừng sợ.” Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: “Còn có anh ở đây.” Người kia vừa nói vừa vuốt ve trán cô, lau mồ hôi cho cô. Cô nghe được tiếng anh hít thở, nghe tiếng bước chân trầm ổn của anh, nghe tiếng anh đóng cửa, nghe tiếng anh kéo chăn cho cô.

Lòng cô chợt thấy thật bình yên.

“Ngủ tiếp một lát đi, em cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Cuối cùng, anh lại trở về bên cạnh cô, nắm tay cô thật chắc. Lòng bàn tay của anh vừa thô lại dày, làm cho cô có cảm giác an toàn. Cho dù đang chìm trong bóng tối nhưng cô thật an tâm.

“Không phải sợ, anh sẽ luôn ở bên em.” Anh nhẹ nói, giọng nói tràn đầy sự kiên định.

Chân mày của cô chậm rãi buông ra, cô muốn biết giọng nói này là ai, anh là...

Anh là Quyền Thiên Trạ.

***

Cô vẫn mơ thấy ác mộng.

Ở trong mộng, cô bị cha ruột vứt bỏ trong cơn mưa lớn giữa mùa đông lạnh giá, cho dù cô kêu khóc thế nào cũng không thể tìm ra được bóng dáng quen thuộc...

Hốt hoảng, sợ hãi, tuyệt vọng, thống khổ, kèm theo nước mưa lạnh như băng, hoàn toàn làm cô sụp đổ.

Cô khóc lên, cơ thể suy yếu run rẩy. Ngay lúc cô sắp sụp đổ thì Quyên Thiên Trầm xuất hiện trước mặt cô, lôi kéo tay cô, mang cô ra khỏi bóng tối lạnh băng kia.

Hai tay anh thật ấm áp, giọng nói thành khẩn kiên định. Anh một lần lại một lần an ủi cô cho đến khi cô hết khóc thút thít run rẩy, cho đến khi cô không bị cơn ác mộng quấy nhiễu.

Hai mươi năm, chưa bao giờ cô cảm thấy yên lòng như vậy.

Khi có anh bảo vệ, cô quên hết đau buồn và sợ hãi, yên ổn ngủ một giấc thật sâu

Thời gian lặng lẽ trôi qua, khi cô mở mắt ra một lần nữa, phảng phất giống như trở lại thời học sinh, tâm trạng thật yên bình.

Gió nhẹ làm rèm cửa bay nhẹ nhàng, bên trên có thêu hoa thật sinh động. Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu vào phòng. Một con chó khổng lồ chợt xuất hiện trước mặt cô.

Có vài giây, cô chỉ có thể lẳng lặng nhìn chăm chăm nó... à, con chó đang ngán người.

Cô xác định đây là phòng của mình, nhưng vấn đề là, cô nuôi chó khi nào chứ?

Chẳng lẽ cô còn chưa tỉnh ngủ?

Chắc là cô đang nằm mơ?

“Hơ.”

Con chó bỗng nhiên ngáp một cái thật to.

Con chó ngáp thì rất bình thường nhưng vấn đề là con chó kia lại đưa một chân trước lên che miệng mình.

À... có lẽ... có lẽ... có lẽ cô thật sự là đang nằm mơ.

Ôn Uyển kinh ngạc, cô không nhận được đưa tay dụi dụi con mắt, quyết định ra lệnh cho mình mau mau tỉnh lại. Chẳng qua là cô mới cử động thì con chó lại đột nhiên ngồi dậy.

Nó nhìn cô chăm chăm, mà cô cũng nhìn nó.

Có một giây, cô nghĩ là nó sẽ há miệng cắn cô nhưng nó chỉ cười tươi, từ từ đi lại phía cô.

Nó ngồi chồm hồm ở bên giường, thấp giọng ư ử một tiếng, sau đó đưa một chân lên...

“À!” Ôn Uyển lại ngây người một lần nữa, cô nhìn nụ cười trên mặt nó, lại nhìn cái chân xù lông của nó, suy nghĩ vài giây mới khẳng định nói: “Xin hỏi, à... mày muốn bắt tay với tao sao?”

Nó không nói gì, chẳng qua là nụ cười càng lớn hơn, cố gắng duỗi chân trước ra.

Nét mặt của nó đáng yêu như vậy, trước giờ cô chưa từng thấy con chó nào “giống người” như nó. Từ trên người nó, cô không hề cảm thấy sự nguy hiểm nào chỉ cảm thấy nó thật đơn thuần.

Cho dù nó hơi to làm người ta phải sợ hãi, cái răng bén nhọn có thể xé rách hai tay cô nhưng cô lại không tự chủ được vươn tay phải ra, bắt tay nó.

Bàn tay của nó ấm áp mà thô ráp, bộ lông trắng đen thật mềm. Trên người còn tỏa ra mùi thơm, có thể thấy được là chủ của nó rất quan tâm nó.

“Rốt cuộc là mày đến từ đâu, tại sao lại xuất hiện trong phòng của tao?” Cô xuống giường đi đến bên cạnh nó.

Vậy mà đối mặt với nghi vấn của cô, con chó lại đi tới chân giường, cắn đôi dép tới cho cô mang, lấy lòng cô, lắc cái đuôi thật mạnh.

Rất hiển nhiên, nó còn rất phong độ đấy!

Cho dù là có rất nhiều câu hỏi trong đầu nhưng nhìn gương mặt đáng yêu của nó cô vẫn không nhận được mà bật cười. Đột nhiên nó chạy nhanh về phía

cửa lớn, dùng chân trước uốn éo muốn mở cửa.

Nếu như nói con chó trước mặt có thể nấu cơm cô cũng không ngạc nhiên.

Leng keng! Leng keng!

Lúc cô đang mang dép tính đến cửa xem có chuyện gì thì có tiếng chuông cửa truyền đến.

A, có phải là Thiên Âm trở lại không?

Trong giấc mộng, cô từng nghe thấy giọng của cô ấy và anh Trình, còn có giọng của Quyền Thiên Trạm, là anh vẫn luôn ở bên cô, chăm sóc cô...

À! Vẫn luôn ở bên cô? Chăm sóc cô?

Người kia là nhạc sĩ vàng Quyền Thiên Trạm?

Cái người chỉ có quan hệ sơ sơ với cô đó sao?

Ông trời ơi.

Ôn Uyển khiếp sợ che môi đỏ mọng, không khỏi hoài nghi giấc mơ của mình một lần nữa. Quyền Thiên Trạm lại có thể chăm sóc cô sao?

Leng keng! Leng keng!

Tiếng chuông cửa càng lúc càng dồn dập, cô sợ tiếng chuông làm ảnh hưởng đến hàng xóm nên không thể làm gì khác hơn là kiềm chế nỗi sợ trong lòng, bước nhanh về phía cánh cửa. Chẳng qua là người ngoài cửa lại không phải là Thiên Âm hay Trình Minh.

Là Quách Tuyền!

“Anh đến đây làm gì?” Sắc mặt của Ôn Uyển lạnh xuống trong nháy mắt.

“Tôi có việc hỏi cô, mau mở cửa.” Quách Tuyền không trả lời, chỉ là một mặt không kiên nhẫn chỉ vào cánh cửa, cao ngạo ra lệnh.

“Có vấn đề gì, cứ nói ở đây đi.” Về mặt cô hồ hững, giọng nói lạnh nhạt.

Cô thật không dám tin hần còn mặt mũi xuất hiện trước mặt cô. Hần phản bội tình yêu của cô, phản bội mối tình đầu của cô vậy mà còn dám xuất hiện trước mặt cô sao.

Hình như cảm thấy Chân Ôn Uyển tức giận con chó to lập tức đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Quách Tuyền đang đứng ở cửa.

“Cô xác định?” Hần vẫn duy trì sự ngạo mạn: “Nếu như cô muốn bị hàng xóm chế giễu, tôi cũng không có ý kiến gì, chắc cô cũng không muốn mọi người biết quá khứ của cô chứ?” Hần cười nhưng nụ cười lại đầy sự xấu xa.

Lòng Ôn Uyển rét lạnh, cô nắm chặt tay cầm cửa.

Lúc chia tay cô vẫn hy vọng hai người có thể chung sống hòa bình nhưng không ngờ bây giờ hần lại uy hiếp cô.

Hần thật sự là Quách Tuyền cô quen biết sao?

Hay cho tới bây giờ cô vẫn chưa nhìn rõ hần?

Cô hít sâu một hơi, không còn cách nào khác đành mở cửa ra cho hần vào nhà. Đầu ngón tay cô run rẩy nhưng vì không muốn hần nhìn ra sự khiếp sợ mà giả bộ như không có gì.

Không cần sợ, muốn vào tòa nhà này phải ghi danh với quản lý. Ngoài ra ở cửa và thang máy đều có camera, hần không dám làm gì cô đâu.

Ôn Uyển lặng lẽ an ủi mình, vậy mà Quách Tuyền lại đột nhiên kéo tay cô.

Thật là đau!

Mắt cô đã ngân ngấn nước, một bóng đen không báo trước dững mãnh nhảy về phía Quách Tuyền.

Không ngờ trong nhà lại còn có một thứ khác, Quách Tuyền hoảng sợ buông tay ra, lui về phía sau ba bước.

Con chó lại không chịu bỏ qua, một bước lại một bước ép hần đến vách tường, miệng gầm gừ, về mặt cứ như sẽ một ngụm cắn chết hần.

Sắc mặt Quách Tuyền trắng bệch, hai chân run rẩy kịch liệt.

“Đáng chết, mau, mau, mau kêu nó đi ra. Cô báo với công ty tôi qua lại với người mới, hủy hoại hình tượng của tôi, bây giờ còn muốn kêu chó cắn tôi sao?” Hân hốt hoảng rống to, trên mặt cũng không còn vẻ cao ngạo, chỉ còn lại sự sợ hãi.

Cho dù bị kinh sợ nhưng bây giờ Ôn Uyển lại cảm thấy rất vui.

Bất luận là ai để con chó này lại thì cô cũng rất cảm ơn người đó. Bởi vì nó không những bảo vệ cô còn thay cô hả giận.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì?” Ôn uyển nhanh chóng đem tay bị đau giấu ra sau lưng.

“Cô đừng giả bộ, nếu không phải là cô thì làm sao công ty lại sa thải tôi chứ, ngay cả người tôi vất vả bồi dưỡng cũng tiêu luôn.” Quách Tuyền tức giận gào thét.

Ôn Uyển nhủ thầm: “Mấy ngày nay tôi đều ở nhà, căn bản không biết công ty xảy ra chuyện gì. Cho dù công việc của anh có vấn đề cũng không thể đổ lỗi cho tôi.” Cô lạnh lùng nói. Ác giả ác báo, những lời này dùng cho hân thật đúng.

“Ít giả bộ đi! Cho dù không phải là cô nói thì cũng là cô xúi Thiên Âm và Trình Minh trả thù tôi. Chẳng qua là tôi bỏ rơi cô thôi, cô có cần để ý như vậy không? Cô...” Con chó lại từ từ đến gần hân.

Ôn Uyển thấy chỉ còn mấy cm nữa là con chó sẽ cắn đứt ngón tay hân thì mặc dù tức giận vẫn to gan đi tới bên cạnh nó, ôm chặt lấy nó.

Qua những hành động của nó, cô biết nó được người ta huấn luyện. Mọi hành động của nó đều là vì bảo vệ cô cho nên nó sẽ không làm cô bị thương.

Quả nhiên con chó không hề quay ngược lại cắn cô mà nhanh chóng thu hồi răng nanh, ôn thuận để cô ôm. Chẳng qua là cặp mắt kia vẫn nhìn chăm chăm Quách Tuyền.

“Tóm lại tôi tới đây cũng không phải để cãi nhau.” Mặc dù tạm thời không có nguy hiểm nhưng Quách Tuyền cũng không dám lơ là.

“Tôi chỉ hy vọng cô đừng tuyệt tình như vậy. Mặc dù tôi làm chuyện có lỗi với cô nhưng chỉ vì cô quá nhảm chán, cô không thể đổ tất cả lỗi lầm lên đầu tôi.” Hân cắn răng nặn ra nụ cười giả dối: “Mặc dù không thể là người yêu nhưng tôi hy vọng chúng ta vẫn là bạn bè.”

Bạn bè?

Ôn Uyển đột nhiên cảm giác thấy châm chọc, thật buồn cười, thật đau thương.

Cô toàn tâm toàn ý yêu hân nhưng đổi lại chỉ là sự phản bội. Cô vì hân bị bệnh, hân chẳng quan tâm ngược lại còn uy hiếp cô, hời hợt cô. Hôm nay, vì cứu vãn sự nghiệp của mình, hân lại hy vọng làm bạn bè với cô.

Chẳng lẽ hân quên mình đã làm cô tổn thương sao?

Tại sao hân có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Đủ rồi!” Cô nắm chặt tay, mặc dù rất uất ức nhưng cô cũng không chịu yếu thế: “Tôi chỉ nói một lần, tôi không làm gì cả, nếu anh rảnh rồi tới đây ngâm máu phun người sao không đi tra rõ mọi chuyện. Nếu không còn việc khác thì mời anh rời đi, sau này đừng tìm tôi nữa, tôi không muốn có bất cứ quan hệ nào với anh.” Cô chỉ vào cửa lớn, ra lệnh đuổi khách.

Chẳng qua là làm sao Quách Tuyền có thể ngoan ngoãn đi chứ.

Nói chuyện yêu đương với nghệ sĩ nữ là chuyện cảm kích trong làng giải trí, hơn nữa hân còn bắt cả hai tay. Với mối quan hệ này hân luôn cẩn thận, ai ngờ hân mới quảng cô ta thì công ty cũng sa thải hân.

Xà Thiên Âm có quan hệ rộng, Trình Minh là nhạc sĩ có tiếng. Muốn thu tập chứng cứ cũng không khó, dùng cái mông nghể cũng đoán được là họ giờ trò.

Chứng cứ xác thật, trong một đêm hại người khác tiền mất tật mang.

Hân tổn mười năm mới tạo được chút danh tiếng lại bị cô phá hủy, làm sao hân không hận được chứ?

“Chân Ôn Uyển, cô...”

“Đi mau, nếu không ta không bảo đảm anh sẽ không xảy ra chuyện!” Ôn Uyển tức giận rống to mà con chó trong ngực cô cũng phối hợp rống lên.

Quách Tuyền bị uy hiếp không thể làm gì khác hơn là lùi về phía cửa.

“Được, xem như cô lợi hại, nhưng mà cô đừng cho là có Xà Thiên Âm và Trình Minh làm chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm, cô phá hủy mọi thứ của tôi thì tôi cũng không để yên đâu.” Quách Tuyền nói xong câu đó nhanh chóng xoay người đi, ánh mắt cuồng dại đó làm cô co rúm cả người.

Hai mươi năm trước, mẹ cô bỏ chồng con, cha cô cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Cũng bởi vì cô lớn lên xinh đẹp giống mẹ nên ông đem toàn bộ sai lầm đổ lên đầu cô. Đánh chửi cô sau đó là vứt bỏ.

Quách Tuyền trước mặt như cha cô ngày xưa, tuổi thơ bất hạnh lại ủa về. Sự sợ hãi, uất ức, lo lắng, bất an tràn ra như nước tràn bờ đê. Cô cảm thấy đầu lại bắt đầu đau nhói, cánh cửa lớn trước mặt lại bị đẩy ra.

Quyền Thiên Trạm giờ túi thức ăn lên, xuất hiện trước cửa lớn.

Ánh mắt của anh vẫn lạnh lùng như cũ chẳng qua là khi nhìn thấy cô co rúm ngồi bên cạnh con chó, sắc mặt tái nhợt giống như lúc nào cũng có thể té xỉu. gương mặt lạnh lùng biến thành băng ngàn năm.

Khi lạnh tỏa ra từ người anh làm Quách Tuyền không thể hô hấp. Cho đến Quyền Thiên Trạm ấn hấn vào tường, một tay giờ hấn khỏi mặt đất.

”Mày làm gì ở đây?” Anh hỏi.

”Tôi... hô... hô...” Quách Tuyền không thể trả lời, cổ áo bị kéo không còn khe hở, đến thở mà hấn cũng cảm thấy khó khăn.

Ôn Uyển thấy tình huống có chút không ổn thì hô to: “Anh Quyền, dừng tay.”

Có kẻ hở!

Thừa dịp Quyền Thiên Trạm phân tâm Quách Tuyền giờ quả dám lên muốn đánh lén nhưng anh phản ứng nhanh hơn, nhẹ nhàng xoay người quăng hấn ra ngoài.

Quách Tuyền không kịp phản ứng, hấn bị ném đến sung cả mặt mũi mà con chó cũng không cho hấn mặt mũi, đi đến tè lên người hấn.

”Từ hôm nay trở đi, không cho phép mày lại gần Ôn Uyển, nếu không...” Quyền Thiên Trạm đứng ở cạnh cửa, lạnh lùng cảnh cáo, mặc dù không nói hết câu nhưng cũng đủ làm người ta run sợ.

Quách Tuyền bị dọa sợ, một câu cũng không dám nói, nhấc chân bỏ chạy.

Quyền Thiên Trạm đóng cửa lại, cúi đầu ca ngợi con chó của mình: “Quyên Quyên, làm rất tốt.”

”Gâu Gâu!” Quyên Quyên thấy chủ nhân quay về rất vui mừng.

Ngay sau đó, Quyền Thiên Trạm xoay người nhìn về phía Ôn Uyển.

Mặc dù cô cố gắng giữ vững nhưng sắc mặt cô tái nhợt, đầu ngón tay run rẩy, thậm chí anh còn thấy cổ tay cô bị hấn rất nhiều vết đỏ.

Trông mắt anh thoáng qua tia nguy hiểm. Anh đi đến gần cô, quỳ một gối xuống trước mặt cô.

”Ôn Uyển, em có khỏe không?”

Giọng nói của anh rất giống giọng nói cô nghe thấy trong giấc mộng. Đây là lần thứ hai anh cứu cô.

Thì ra không phải là cô nằm mơ, thật sự là anh luôn chăm sóc cô còn thay cô đuổi Quách Tuyền đi.

Cô nhìn Quyền Thiên Trạm trước mặt miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

”Tôi rất khỏe, cảm ơn anh.” Cô giả bộ như không có chuyện gì nhưng vừa đứng dậy thì hai chân mềm nhũn. May có anh kịp thời đỡ nếu không cô đã ngã trên sàn nhà.

”Em có thể dựa vào anh.” Anh không để ý cô cựa mạnh, anh vòng tay qua eo cô, chống đỡ thân thể cô, không hề làm gì quá đáng.

Vậy mà hành động của anh lại làm cô khó chịu.

Đầu tiên là bị bỏ rơi, sau đó là bệnh nặng, bây giờ còn bị bạn trai cũ dọa cho sợ đến chân mềm nhũn. Ngay cả cô còn thấy mất mặt, chắc anh cũng thấy như thế.

”Thật xin lỗi, cảm ơn anh.” Cô vội vàng cảm ơn một lần nữa cũng cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Cô không ngờ một động tác đơn giản như vậy cũng không làm được.

Sau khi bệnh nặng cho dù là tâm lý hay sức khỏe đều rất suy yếu, lại thêm bị Quách Tuyền uy hiếp, bóng ma trong lòng cô lại càng lớn. Vết thương do cha cô để lại quá lớn, hôm nay lại thêm Quách Tuyền, toàn thân cô dường như đều run lên...

Một đôi tay cường tráng kéo cô vào trong ngực, đồng thời đem tất cả mọi sợ hãi của cô đi hết.

Một người không có nơi nương tựa như cô trong nháy mắt liền chấn động.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, lại ngoài ý muốn rơi vào một đôi mắt kiên định.

Anh nhìn cô, trong mắt không có sự đùa giỡn, không có thương hại, chỉ có lo lắng cùng dịu dàng.

”Không phải sợ.” Anh nỉ non nói, giọng nói nhẹ nhàng lại dễ dàng đi vào lòng cô.

Đầu cô trống rỗng, chỉ có thể nhìn anh chăm chăm.

”Anh vẫn sẽ luôn ở bên em, cho nên em không cần sợ.” Anh thương tiếc sờ lên vết thương trên cổ tay cô. Cô run rẩy muốn tránh khỏi bàn tay anh.

Anh như cây tùng vững chãi, ung dung liên tục đối mặt với khó khăn. Khi anh ôm cô vào lòng, tất cả mọi tổn thương như bay xa. Anh sẽ bảo vệ cô...

Có vài giây, cô gần như quên đi sự sợ hãi, yên tâm dựa vào anh cho đến khi chợt nhớ ra, hai người chẳng qua là bạn bè của bạn bè, anh... anh...

Căn bản là anh không có lý do bảo vệ cô.

Ôn Uyển rút tay lại, lao đảo nghiêng về phía sau. Anh lại nhanh hơn một bước, vững chãi ôm cô vào trong ngực, cũng nhìn thẳng vào ánh mắt hốt hoảng của cô.

Ánh mắt của anh như là đã hiểu rõ mọi chuyện, cô yếu ớt, cô cứng mạnh, ngay cả quá khứ của cô...

”Không...” Cô há mồm thở dốc, hoảng hốt muốn tránh khỏi ngực anh.

”Không phải sợ.” Anh lại cố chấp không chịu buông tay, vẫn nỉ non bên tai cô: “Cho dù cả thế giới vứt bỏ em, anh vẫn sẽ luôn ở bên em, cho nên em không cần sợ...” Anh ôm cô thật chặt, thấp giọng an ủi cô.

Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ có một mình.

Cô sớm đã hình thành thói quen sống một mình, tự kiên cường, tự chịu đựng nỗi buồn. Anh dịu dàng như vậy làm cô chịu không nổi.

Mỗi một câu nói của anh như mang theo sức mạnh to lớn, đánh tan vỏ bọc nguy trang yếu ớt của cô...

”Không... Muốn...” Cô không ngừng lắc đầu.

Cô giãy giụa muốn chạy trốn nhưng nước mắt vẫn nhanh chóng rơi xuống.

Khi một tiếng nghẹn ngào từ môi mím bật ra, sự tuyệt vọng khi bị vứt bỏ, sự tổn thương đau đớn khi còn bé, tất cả như con lũ ào đến.

Sau đó nước mắt cứ tuôn rơi.

Nước mắt đau buồn cứ như cơn mưa, một giọt lại một giọt rơi xuống. Ôn Uyển cũng không thể che giấu sự yếu ớt của mình, cô khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3

Cô không biết mọi chuyện phát sinh như thế nào.

Cô chỉ nhớ mình khóc không ngừng, khóc đến thương tâm, hình như là cô lại trở thành cô bé của hai mươi năm trước bị lạc giữa cơn mưa to. Toàn thân cô run rẩy, mọi người trên đường đều vội vã đi qua, không ai để ý đến cô.

Nhưng đột nhiên, có người ôm lấy cô, lau nước mắt cho cô, mang cô thoát khỏi đoạn ký ức kia.

Cô cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ giúp cô xua đi nỗi sợ hãi.

Ôn Uyển chậm rãi mở mắt ra, cô phát hiện Quyền Thiên Trạm đang cúi đầu hôn mình.

Anh hôn lên nước mắt trên mặt cô, một lần lại một lần để xóa đi bi thương trong mắt cô.

Trong nháy mắt, mọi đau thương như tan biến hết, thay vào đó là sự kinh ngạc và khiếp sợ.

Cô khiếp sợ đến ngưng hoạt động, ngay cả khóc cũng quên. Mà anh hình như cảm nhận được sự thay đổi của cô nên chợt đem đôi môi nóng bỏng

quyện lấy cánh môi cô...

“A...”

Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi lại nhanh chóng bị ngăn lại.

Đầu lưỡi anh càn quét, linh hoạt xông vào miệng cô.

Cô thử đẩy anh ra nhưng mùi vị vừa xa lạ vừa hấp dẫn nhanh chóng lấy đi ý thức của cô.

Ngực anh tràn ngập sự ấm áp làm cô cảm thấy rất an toàn.

Ở đây, không ai có thể tổn thương cô...

“Ôn Uyên...”

Anh gọi tên cô bằng giọng nói nhẹ nhàng, cô hình như bị thôi mien ngã vào sự ấm áp của anh, cô bứt cúc áo anh trong vô thức cũng như tìm kiếm hơi thở anh.

Rồi sau đó, là nhiều nụ hôn hơn.

Môi nóng của anh dờn xuống, nhanh chóng hôn khắp da thịt non mềm của cô.

Lửa nóng lan nhanh, một ít khoái cảm nhanh chóng ập tới. Cô ngửa đầu than nhẹ lại cổ vũ thêm dục vọng của Quyền Thiên Trạm.

Tình huống bắt đầu mất khống chế.

Nụ hôn nhẹ nhàng dần trở nên nóng bỏng, hai tay đang ôm cô dần dần thăm dò vào trong, nâng lên hai khóa mềm mại của cô. Anh nhẹ nhàng như chạm vào báu vật quý nhất trên đời.

Nhiệt độ nóng bỏng xuyên thấu qua bàn tay cô nhanh chóng làm người cô nóng lên.

Một cái áo lạng lẽ rơi xuống đất.

Sau đó là cái thứ hai, thứ ba...

Cô biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì nhưng cô không muốn ngăn cản.

***

Phía sau hậu trường Đài truyền hình lúc nào cũng nhộn nhịp.

Ôn Uyên nhẹ nhàng trang điểm cho Xà Thiên Âm.

“Ngày đó tớ vội vàng đi diễn, lại không an tâm để cậu một mình nên nhờ A Trạm đến chăm sóc cậu, cậu không để ý chứ?”

Cây cọ trên tay Ôn Uyên thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Sao vậy?” Ôn Uyên nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Không sao, dù sao tớ với anh Trạm... cũng không quen thuộc lắm. Huống chi lúc đó tớ đang bệnh không hiểu gì, gây phiền phức cho anh ấy nên cảm thấy ngượng ngùng.”

“Gi mà phiền phức chứ, mọi người đều quen biết nhau. Với lại A Trạm là người tốt, nếu không tớ cũng sẽ không nhờ cậu ấy chăm sóc cậu.” Xà Thiên Âm giải thích.

“Tớ biết.” Ôn Uyên khần trương gật đầu, nhanh chóng lấy hai cái chân mày giả để trước mặt Thiên Âm: “Tớ mới mua hai loại này, cậu thích màu nào.” Cô thử nói sang chuyện khác.

“Cậu quyết định là được rồi.” Xà Thiên Âm tùy ý nói, sau đó do dự nói tiếp: “Nhưng mà tớ cũng hiểu ý cậu, nếu là tớ cũng sẽ không để cho người đàn ông khác nhìn thấy bộ dạng mình lúc bị bệnh. Chẳng qua lúc đó cậu bị sốt cao mà tớ lại không tìm được ai thích hợp, đúng lúc đó A Trạm gọi điện tới...” Cô nhún nhún vai: “Nói tóm lại, mặc dù A Trạm không nói nhiều nhưng lại rất quan tâm cậu. Mọi người đều là bạn bè cho nên cậu không cần ngại ngùng.”

“À...Tốt.” Ôn Uyên ngu ngơ gật đầu. Sau đó lại tỉ mỉ vẽ chân mày cho Thiên Âm.

Động tác của cô lưu loát thuần thục, khẽ cắn môi dưới. Động tác này chứng tỏ cô đang rất lo sợ. Thiên Âm híp mắt lại, không khỏi có chút suy nghĩ.

“Đúng rồi, tớ nghe A Trạm nói...”

Cạch!

Cây vẽ chân mày rơi xuống đất, Ôn Uyển kinh sợ nhìn bạn tốt, cô giống như cô bé nhỏ làm sai chuyện.

Cuối cùng Xà Thiên Âm cũng xác định là bạn mình có vấn đề.

Sau khi hết bệnh, Ôn Uyển liền gọi cho cô vợ vàng đi làm. Sau khi thất tình mà có chuyện để làm cũng là chuyện tốt.

Nhưng mà cô ấy lại có chút mất tập trung, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, giống như là đang tìm kiếm ai đó. Cô tính giúp một tay nhưng bạn tốt cứ áp úng không nói ra lời...

Xem ra không phải là cô quá nhạy cảm mà nhất định là bạn tốt có vấn đề. Mà vấn đề kia lại liên quan đến Quyền Thiên Trạm.

“Ôn Uyển? Cậu không sao chứ?” Cô quan tâm hỏi.

“À, thật xin lỗi, tớ không sao, chẳng qua là... chẳng qua là hơi mệt.” Ôn uyển vợ vàng nặn ra nụ cười, nhanh chóng nhặt đồ lên tiếp tục trang điểm.

Xà Thiên Âm im lặng, chẳng qua đưa tay sờ trán cô: “Ừ, tốt, không có nóng rần lên, xem ra Y Sinh nhà A Trạm rất mát tay.” Cô lại cố ý nói tới Quyền Thiên Trạm.

Thân thể mềm mại lại cứng ngắc lần nữa: “Y Sinh nhà anh Trạm?” Cô cẩn thận hỏi, giống như là sợ lộ ra điều gì đó.

“Chính là bác sĩ gia đình nhà A Trạm, lúc đó cậu sốt cao hai ngày, A Trạm không thể làm gì khác hơn là mời Y Sinh tới khám cho cậu. A Trạm còn dẫn theo Quyền Quyền đến trông cậu trong lúc cậu ấy đi mua đồ.” Thiên Âm nói tiếp: “Tớ nghe nói tên khốn kiếp kia nhân lúc cậu bị bệnh tìm cậu gây phiền phức, bị Quyền Quyền hù dọa...”

Xà Thiên Âm lại mắng Quách Tuyền.

Hôm nay đã là ngày thứ tám rồi.

Kể từ khi cô chia tay với Quách Tuyền, chỉ cần nghe tới tên hắn là Thiên Âm mắng không ngừng. Cô ngạc nhiên sao chuyện hắn tới cửa gây chuyện mà cô ấy cũng biết?

Anh Trạm nói cho cô ấy nghe lúc nào?

Lúc cô tỉnh lại thì đã thấy mình không mảnh vải che thân nằm trong ngực anh. Một lúc lâu cô mới lấy lại ý thức, chịu đựng toàn thân nhức mỏi, nhanh chóng mặc quần áo, tông cửa chạy ra ngoài.

Cô núp ở khách sạn, tắt điện thoại di động. Không dám trở về nhà mình, trốn hết hai ngày.

Ngày đó...

Chỉ là một sai lầm.

Cô đứng là điên rồi mới có thể quyến luyến anh, cùng anh... cùng anh...

Nhưng cô tuyệt đối không hối hận.

Cô nhớ anh ôm cô thế nào, hôn cô thế nào, vuốt ve cô thế nào, đoạt lấy cô như thế nào, thương tiếc cô ra sao.

Cho dù chỉ là một đêm xuân sắc nhưng lại ghi sâu vào trong lòng cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì nhớ lại điều gì đó mà đỏ bừng.

Chân Ôn Uyển ngược ngừng quay đầu đi, giả bộ lựa phần má hồng, đồng thời hít sâu một hơi rồi mới dám xoay người lại.

“Thiên Âm, cái đó... Anh Quyền nói với cậu cái gì vậy?” Cô giả bộ như không có gì, dùng giọng điệu thoải mái hỏi thăm. Trong lòng không ngừng cầu nguyện bạn tốt đừng tìm ra dấu vết gì.

Tiếng chửi rủa chấm dứt, Xà Thiên Âm giả bộ ngu hỏi ngược lại: “Cái gì?”

“Chính là... “ Ôn Uyển nắm chặt phần má hồng, cô phớt lên má của bạn tốt. Nhưng lại dùng quá nhiều phấn, cô ảo não phui bột đi.

“Tớ nói.” Cô hít sâu một lần nữa: “Trừ Quách Tuyền, anh Quyền còn nói gì không?” Cô quét chút phấn vào tay, sau khi xác định được màu phù hợp rồi mới trang điểm cho bạn tốt.

Xà Thiên Âm càng xác định suy đoán của mình là đúng.

“Không có, cậu ấy chỉ nói nhiều đó.” Cô hời hợt nói.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Nếu không thì còn gì nữa?” Cô nháy nháy mắt, duỗi hai chân thon dài ra. “Có phải là xảy ra chuyện gì không, nếu không sao cậu hỏi vậy?” Cô thăm dò.

“Không có gì, tớ chỉ hỏi thôi.” Ôn Uyển lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi trang điểm xong, Thiên Âm nhanh chóng bị trợ lý kéo đi.

Tiết mục mở màn, tất cả nhân viên liền rời khỏi hậu trường. Ôn Uyển mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Nếu chỉ là sai lầm, cô sớm nên quên đi. Chẳng qua là lòng cô còn chút vương bận.

Ở khách sạn hai ngày, thỉnh thoảng cô lại nghĩ về anh.

Cũng bởi vì quá cô đơn nên cô mới lợi dụng anh. Cô chỉ dám để lại tờ giấy “thật xin lỗi” rồi bỏ chạy, không biết anh có tức giận không?

Hơn nữa anh và Thiên Âm, Trình Minh đều là bạn tốt. Bọn họ thường xuyên gặp nhau, mà cô là nhà trang điểm của Thiên Âm, tất nhiên cũng phải đi theo, đến lúc đó cô phải đối mặt với anh thế nào đây?

Cô lo lắng anh lúc nào cũng có thể xuất hiện.

May mà, không có chuyện gì hết.

Thiên Âm không biết gì, Trình Minh cũng không gọi điện cho cô, mọi chuyện như không có gì...

Cho nên anh không quan tâm đến ngày đó?

Cô suy nghĩ miên man đến khi một đám nhân viên đi vào cô mới ý thức được mình lại nghĩ về anh.

Cô hoảng sợ thu dọn đồ đạc, chạy tới bãi giữ xe.

Thật ra thì cô cần gì phải suy nghĩ nhiều. Với thân phận của anh, chắc đã sớm có nhiều phụ nữ. Anh chẳng xem ngày đó là gì hết, anh đã sớm quên cô rồi.

Từ nay về sau, cô chỉ là nhà trang điểm nhỏ bên cạnh ca sĩ. Mà anh, vĩnh viễn là nhạc sĩ vàng không thể với tới.

Ngày đó đã sớm trở thành quá khứ.

Mọi chuyện.

Cũng đã qua.

Ở khách sạn hai ngày, thỉnh thoảng cô lại nghĩ về anh.

Cũng bởi vì quá cô đơn nên cô mới lợi dụng anh. Cô chỉ dám để lại tờ giấy “thật xin lỗi” rồi bỏ chạy, không biết anh có tức giận không?

Hơn nữa anh và Thiên Âm, Trình Minh đều là bạn tốt. Bọn họ thường xuyên gặp nhau, mà cô là nhà trang điểm của Thiên Âm, tất nhiên cũng phải đi theo, đến lúc đó cô phải đối mặt với anh thế nào đây?

Cô lo lắng anh lúc nào cũng có thể xuất hiện.

May mà, không có chuyện gì hết.

Thiên Âm không biết gì, Trình Minh cũng không gọi điện cho cô, mọi chuyện như không có gì...

Cho nên anh không quan tâm đến ngày đó?

Cô suy nghĩ miên man đến khi một đám nhân viên đi vào cô mới ý thức được mình lại nghĩ về anh.

Cô hoảng sợ thu dọn đồ đạc, chạy tới bãi giữ xe.

Thật ra thì cô cần gì phải suy nghĩ nhiều. Với thân phận của anh, chắc đã sớm có nhiều phụ nữ. Anh chẳng xem ngày đó là gì hết, anh đã sớm quên cô rồi.

Từ nay về sau, cô chỉ là nhà trang điểm nhỏ bên cạnh ca sĩ. Mà anh, vĩnh viễn là nhạc sĩ vàng không thể với tới.

Ngày đó đã sớm trở thành quá khứ.

Mọi chuyện.

Cũng đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Một ngày thật bận rộn.

Vì quảng cáo cho album mới, một tuần này Ôn Uyển theo Thiên Âm chạy từ nam ra bắc. Mỗi một ngày đầu cô đều phải làm việc hết công sức để tạo ra bộ đồ mới, phối hợp với trang sức nào, cách trang điểm ra sao, thiết kế kiểu tóc cho lung linh. Chẳng qua cho dù có bận rộn nhưng lòng cô cũng không bình yên được.

Hon nữa hôm nay, điều cô sợ nhất đã xuất hiện...

Quyền Thiên Trạm xuất hiện!

Anh đi tới đài truyền hình, chờ Xà Thiên Âm chụp hình xong liền cùng Trình Minh lên xe đi ăn, thuận tiện thảo luận về ca khúc mới. Vì vậy Trình Minh mới thuận tiện hỏi cô có cùng đi không.

Ông trời ơi, dĩ nhiên là cô không muốn đi!

Nhưng bây giờ cô không tìm ra được lý do từ chối.

Bởi vì ba giờ sau, Thiên Âm còn phải làm một chương trình quan trọng, để mọi việc được hoàn hảo cô phải đi theo cô ấy 24/24 giờ.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì đây?

Ôn Uyển thấy sắp tới thời gian hẹn thì lòng như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi qua đi lại trong phòng đạo cụ.

Reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Ôn Uyển nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, đầu óc cô chợt trống rỗng.

Là Trình Minh, quả nhiên là anh đến đón cô.

Cô có nên nghe điện thoại không? Hay tiếp tục làm đã điều?

Trong lúc Ôn Uyển đang do dự, cô sợ tiếng chuông di động sẽ tiết lộ vị trí của cô...

Cô vội vàng nghe điện thoại: “Alo? Anh Trình, em là Ôn Uyển...”

“Ôn Uyển, có thấy tin nhắn của anh không?” Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng.

“Em thấy được.” Giọng nói của cô rất nhỏ!

“Được rồi, Thiên Âm chụp ảnh xong rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!”

“Nhưng mà...”

“A trạm cũng tới, cậu ấy còn mang theo thuốc bổ, nói muốn cho em.” Trình Minh nói tiếp.

Thuốc bổ? Trời ạ, lần này cô không thể nào từ chối được.

Đầu tiên là chăm sóc cô khi cô bệnh, sau đó là đưa thuốc bổ. Anh làm việc có tình có nghĩa như vậy làm sao cô có thể qua cầu rút ván chứ. Nhưng nếu cô đồng ý đi ăn cơm, cô... anh... giữa hai người...

Ôn Uyển gấp đến phát khóc nhưng cô vẫn chưa đưa ra được quyết định.

“Tại sao không nói chuyện? Bây giờ em đang ở đâu? Bọn anh qua đón em.” Ngược lại Trình Minh rất năng nổ, nhanh chóng đưa ra quyết định cho cô.

Chân Ôn Uyên bị dọa sợ!

“Không cần!” Cô cao giọng nói rồi lại nhanh chóng che miệng lại: “Anh Trình, em... em còn chút chuyện cần làm, mọi người đi trước đi.” Cô hạ thấp giọng nói.

“Có chuyện gì gấp vậy? Nếu là chuyện nhỏ thì giao cho trợ lý của anh làm cho. mấy hôm nay em và Thiên Âm đi quảng cáo, không được ăn cơm đúng giờ. Hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt.” Trình Minh đề nghị.

“À... là về... về trang phục, có chút rắc rối nên mọi người đi trước đi. Khi nào em giải quyết xong thì chạy tới, là chỗ ăn trước kia phải không anh? À, không sao... em có thể đi một mình... dạ, em biết rồi.” Thật vất vả kết thúc điện thoại, Ôn Uyên mệt mỏi ngồi xõm trên đất.

Tìm cô đập kịch liệt, vừa hốt hoảng lại bất an.

Nếu có thể, cô tuyệt đối sẽ không nói láo nhưng cô không muốn gặp mặt anh. Cô cần thêm thời gian...

“Ông trời ơi!”

Cô vui mặt vào hai đầu gối, cảm giác mình thật không còn thuốc nào cứu được.

Thừa nhận đi! Cho dù có cho cô thêm thời gian thì cũng không có gì thay đổi, bởi vì... bởi vì...

Bởi vì cô không thể quên chuyện đã xảy ra!

Cho dù cô biết mọi chuyện đã là quá khứ nhưng hình ảnh của Quyền Thiên Trạm vẫn vô tình xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Cho tới bây giờ, chỉ cần nghe tới tên anh, cô sẽ không tự chủ được xấu hổ, luống cuống. Làm sao cô có thể ăn cơm với anh chứ?

Chẳng qua là tránh được một lúc không tránh được một đời. Cái lý do y phục này nhiều nhất chỉ có thể trì hoãn mười mấy phút, sau đó cô vẫn phải xuất hiện ở phòng ăn. Nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người.

Ôn Uyên ngồi đến khi chân tê rần mới đứng dậy.

Chuyện tới thì sẽ tới, sớm muộn gì cũng chết thì thà chết sớm còn hơn. Nếu Quyền Thiên Trạm có thể tự nhiên ăn cơm, chứng tỏ anh đã quên mọi chuyện...

Anh quên anh quên anh quên anh quên anh quên anh quên anh quên anh quên...

Cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng, dường như là muốn thôi miên chính mình. Nhưng mà cô đột nhiên ôm ngực, cảm giác nhói lòng này là gì?

Kỳ lạ, tại sao cô lại thấy buồn? Nếu anh thật sự quên chuyện ngày đó, cô phải vui mới đúng chứ, tại sao cô lại...

“Thì ra cô trốn ở đây.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Ôn Uyên kinh sợ xoay người, đôi mắt tròn to.

“Quách Tuyền?”

“Một thời gian không gặp, xem ra cô sống cũng không tệ lắm.” Chẳng biết khi nào Quách Tuyền đã đẩy cửa ra, trên mặt thì cười nhưng trong lòng lại không cười.

“Anh tới đây làm gì?” Ôn Uyên cũng không có tâm trạng nói chuyện với hắn, chẳng qua là cảnh giác nhìn hắn chằm chằm.

Kể từ chuyện lần trước, cô vì chuyện của Thiên Trạm mà quên mất sự tồn tại của Quách Tuyền.

“Tôi mất công việc cũng mất danh tiếng, còn có thể làm gì? Dĩ nhiên chỉ có thể đi tìm bạn cũ xem có thể lợi dụng quan hệ tìm cho tôi một công việc không.” Hắn vừa nói vừa đóng cửa phòng lại.

Chân Ôn Uyên cẩn thận lui về phía sau.

“Có liên quan gì đến tôi chứ?”

Quách Tuyền xem thường nói: “Thế nào? Còn muốn giả vợ sao? Tỉnh lại đi, nơi này chỉ có chúng ta, cô diễn trò cho ai xem chứ? Cô cũng biết mục đích tôi tới đây.”

Ôn Uyên nhăn đầu lông mày, cô không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Tôi không hiểu anh nói gì.” Cô nhanh chóng đi vòng qua cái rương phía sau, cẩn thận giữ khoảng cách: “Hơn nữa tôi đã nói, tôi không làm gì cả, cũng không nhờ Thiên Âm và anh Trình tố cáo anh. Anh đây dựa như vậy làm tôi không thoải mái.”

“Không thoải mái?” Quách Tuyền giễu cợt nói: “Tôi nghĩ không phải là không thoải mái, mà là có tật giat mình! Bởi vì cô sợ tôi chạy tới trước mặt tình nhân mới của cô nói lung tung đi. Chỉ là tôi có thắc mắc, rốt cuộc làm thế nào mà cô có thể leo lên giường của Quyền Thiên Trạm?”

Ôn Uyển tức giận cắn chặt môi, không thể tin vào những gì mình nghe thấy.

“Quách Tuyền, anh nói hươu nói vượn cái gì thế? Tôi và anh Quyền không xảy ra gì hết, anh...”

Hắn cắt đứt lời cô nói.

“Làm trò, một người có thể tùy tiện đi lại trong phòng cô mà lại không có gì? Tôi qua lại với cô hai năm, ngay cả cửa lớn còn chưa được đặt chân tới, tôi còn tưởng cô là người phụ nữ không thú vị, ngược lại cô còn câu được con rùa vàng.” Hắn nhìn chằm chằm cô, từng bước tiến tới gần: “Các người bắt đầu lúc nào? Chắc là từ sớm rồi? Không biết một trê mỗ còi như cô thì có hấp dẫn gì chứ?”

Ôn Uyển bị bức phải lui về phía sau, cô muốn tông cửa chạy nhưng lại vấp phải hộp giấy, té xuống đất.

Quách Tuyền nhanh chóng vòng qua rương gỗ, nghiêng người bắt được cổ tay cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa thét chói tai.

“Không cần lo lắng, tôi chỉ muốn cô giúp một chuyện.” Hắn không có ý tốt ngồi chồm hổm xuống.

“Giống như anh nói, tôi chỉ là trê mỗ còi, làm sao giúp được anh?” Ôn Uyển giãy giụa muốn rút tay về, không muốn tiếp xúc với hắn.

“Vây cũng không phải.” Quách Tuyền chợt gạt mắt kiếng trên mặt cô xuống, không để ý cô giãy giụa, vuốt ve gương mặt cô: “Ít nhất cô còn có bề ngoài, chỉ sợ Quyền Thiên Trạm cũng vì vậy mới bị cô mê hoặc, đã như vậy sao sao cô không nhờ hắn cho tôi một công việc.”

“Không thể nào!” Cô liều chết giãy giụa, cong chân lên đạp

“Đáng chết!” Quách Tuyền không cẩn thận bị đạp phải, đau đến nhe răng. Hắn nheo hai mắt lại, một tay kéo tóc cô, tay còn lại xé cổ áo cô ra.

“A, không muốn...” Ôn Uyển thét chói tai.

“Quách Tuyền!”

Phòng đạo cụ bị đập tung.

Khi một cơn gió ập tới, cô thấy sức nặng trên người mình biến mất. Tiếp sau đó là tiếng hét của Quách Tuyền.

Sắc mặt cô trắng bệch nghiêng đầu sang chỗ khác, cô phát hiện Quách Tuyền đang che ngực, cuộn lại ở một góc phòng.

Quyền Thiên Trạm đưa lưng về phía cô, thân hình không lồ mà nguy hiểm như thú dữ, anh dùng thân thể của mình bảo vệ cô.

Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt anh nhưng nhìn nắm đấm của anh thì cũng cảm nhận được là anh đang rất tức giận.

Ôn Uyển nín lấy cổ áo bị xé rách, cô run rẩy nhanh chóng ngồi chồm hổm.

Anh tới!

Anh tìm được cô.

“Quách Tuyền, không phải tao đã nói không cho mày xuất hiện trước mặt cô ấy sao? Vậy mà mày dám làm cô ấy bị thương.” Anh nắm chặt hai quả đấm, khớp xương phát ra tiếng răng rắc, biểu hiện Quyền Thiên Trạm đang cố gắng đè nén sự tức giận.

“Tôi... Khụ, khụ!” Quách Tuyền che ngực ho khan dữ dội, thì ra người đánh anh là Quyền Thiên Trạm.

Bởi vì rất đau nên hắn nhanh chóng bò dậy.

Hắn sớm phát hiện người này hắn chọc không nổi.

“Anh Quyền, đây là hiểu lầm, chẳng qua là hiểu lầm, Ôn Uyển... à, tôi nói cô Chân bị ngã, tôi chỉ muốn đỡ cô ấy, không muốn làm gì hết...” Hắn hoảng hốt giải thích, hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu nhận thêm một quyền nữa thì chắc xương sườn sẽ gãy mất.

Quyền Thiên Trạm bị lừa giận lập đầy, anh cũng không còn hăng hái nghe hắn nói láo.

Anh chỉ muốn đạp hắn xuống đất.

Nhưng anh lại sợ hù dọa Ôn Uyên...

Anh nắm chắc tay mấy lần rồi lại buông ra. Cuối cùng, anh lựa chọn bỏ qua cho Quách Tuyền nhưng mỗi một bắp thịt dưới người anh vẫn căng lên.

Anh nhanh chóng tiến lại gần Quách Tuyền.

“Đây là lần cảnh cáo cuối cùng, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt cô ấy.” Anh cắn răng nói nhỏ, tròng mắt đen lạnh như băng: “Nếu không thứ này mất đi, không chỉ là công việc và danh tiếng.” Câu nói cuối cùng, anh nói rất nhỏ, chỉ cho hai người nghe thấy.

Quách Tuyền mở to hai mắt, hần đã hiểu.

Là hần!

Thì ra là mọi chuyện đều do hần làm, người đàn ông này...

“Quyền Thiên Trạm, làm sao mà có thể?” Hần tức giận đến quên nỗi sợ, hần vung tay nắm về phía trước.

“Không muốn!” Ôn uyển phát ra sợ hãi kêu, bị bất thành linh công kích làm cho sợ hãi.

Lòng cô như lửa đốt nhanh chóng đứng dậy, cô lo lắng Quyền Thiên Trạm sẽ bị thương. Vậy mà ngoài ý muốn anh lại liệu dễ dàng bắt lấy nắm đấm của Quách Tuyền, cũng nhanh chóng đánh lại.

Âm thanh thê lương lại một lần nữa vang lên, Quách Tuyền đau đến toàn thân run rẩy nhưng hần lại không cam lòng.

Thì ra người phá hủy mọi thứ là hần ta, vậy mà hần lại vọng tưởng tìm kiếm cơ hội từ trên người này.

Hần giống như đũa ngọc, bị đùa giỡn!

Hần nhìn đau gàu lên dữ tợn: “Quyền Thiên Trạm, tên khốn kiếp! Tao chọc mày chỗ nào chứ, sao mày đối xử với tao như vậy?”

Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Vì mày không biết quý trọng.”

“Cái gì?” Quách Tuyền tức đỏ mặt.

Hần không biết quý trọng cái gì? Hần lảng xê vô số người mới, làm việc nghiêm túc hơn người khác, vượt qua gian khổ mới lên được vị trí này, hần...

Một dòng ý tưởng xẹt qua trong đầu.

Quách Tuyền tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Ôn Uyên đang núp ở góc phòng.

“Là nó! Mày là vì...”

Quyền Thiên Trạm không cho hần nói quá nhiều, liên tục ra đòn. Quách Tuyền chỉ có thể rên rĩ lần nữa.

“A!” Quách Tuyền ôm bụng, nhanh chóng té quỵ xuống đất.

Quyền Thiên Trạm thu hồi quả đấm.

“Đây là mày tự tìm” Anh lạnh lùng nói, xác định Quách Tuyền không còn khả năng phản kích mới xoay người đi về phía Ôn Uyên.

“A! Tôi...” Ôn Uyên khẩn trương lui về sau một bước. trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì. Cô rất biết ơn anh cứu cô, nhưng cô... cô...

Quyền Thiên Trạm như hiểu rõ nỗi lòng của cô, anh chỉ cởi áo khoác xuống, thay cô che đi chỗ áo bị xé rách, sau đó lôi cô ra khỏi cửa.

“Anh Quyền? Xin... xin chờ một chút, anh dẫn tôi đi đâu? Quách Tuyền bị thương, hần... à...” Ôn Uyên lo lắng quay đầu lại, thật sợ sẽ xảy ra chuyện lớn.

Cô hiểu tính cách hần, lần này hần bị thua thiệt nhất định sẽ nghĩ cách đòi lại. Cô không muốn vì chuyện cá nhân của cô mà gây phiền phức cho Quyền Thiên Trạm. Nên cô muốn giải quyết vấn đề ngay bây giờ, nhưng tay của cô...

Cô rút tay lại theo bản năng, hoàn toàn không biết Quyền Thiên Trạm vì động tác của cô giận tái mặt.

“Đi!” Anh không buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn.

“Nhưng mà...”

“Em lo cho hán?” Quyền Thiên Trạm nheo mắt lại, rốt cuộc cũng dừng chân.

Ôn Uyển nghi ngờ nhú mày: “À, không... không phải vậy, em chỉ sợ hán sẽ...” Cô thử giải thích nhưng Quách Tuyền chợt cắt đứt cô.

“Quyền Thiên Trạm! Phụ nữ như cô ta thì có gì hay chứ? Chẳng những mẹ bỏ theo trai còn bị cha bỏ rơi, cô ta là đứa trẻ không ai muốn.” Quách Tuyền ôm bụng phẫn nộ nói: “Cô ta giống y mẹ cô ta, chỉ biết quyến rũ đàn ông. Hôm nay quyến rũ mày, hôm sau sẽ lên giường với thằng khác, mày chờ bị cầm sừng đi, mày...”

“Câm mồm!” Quyền Thiên Trạm dữ dằn quát.

Có lẽ là do giật mình nên Quách Tuyền thật sự ngậm miệng, không dám phát ra tiếng nào.

Quyền Thiên Trạm lo lắng quay đầu, quả nhiên thấy sắc mặt Ôn Uyển tái nhợt liền tiếp lui về phía sau.

Đáng chết!

“Ôn Uyển...” Anh muốn ôm cô vào trong ngực, không nghĩ tới cô lại dùng sức tránh thoát anh, xoay người vọt ra ngoài: “Ôn Uyển!” Anh lập tức đuổi theo.

“Chị Ôn Uyển!” Hai nữ nhân viên núp sau cánh cửa lo lắng kêu lên. Hai cô là trợ lý của Xà Thiên Âm, vì nghe thấy tiếng cãi vã nên chạy ra xem không ngờ lại nghe thấy đoạn đối thoại này.

Mặc dù các cô biết hau người đã chia tay nhưng không ngờ Quách Tuyền lại mặt dày như vậy, chạy tới đây dây dưa với chị Ôn Uyển, còn rạch vết thương của chị ấy ra. Thật quá ghê tởm!

Hai người nhìn nhau, ăn ý nhìn nhau lấy điện thoại ra. Một người gọi cho bảo vệ, người còn lại à gọi cho cảnh sát. Loại người cặn bã này nhất định phải dạy dỗ thật tốt.

***

Cô chưa từng che giấu việc cô là trẻ mồ côi. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể chịu được việc người ta rạch cho vết thương chảy máu, với lại còn là ở trước mặt Quyền Thiên Trạm.

Cho đến khi vọt vào một phòng nghỉ không một bóng người, cô mới cho phép mình rơi nước mắt.

Nước mắt trong suốt tựa như trân châu rơi rào rào. Lúc Quyền Thiên Trạm tìm được cô là lúc cô đang khóc rất đau lòng.

Cô che miệng lại, đè nén tất cả tiếng khóc, thân hình nhỏ yếu run lẩy bẩy.

Lửa giận tràn ngập trong mắt Thiên Trạm biến mất trong nháy mắt, ngay sau đó chỉ còn lại sự đau lòng.

Anh bước nhanh đến bên cô.

“Ôn Uyển.” Anh nhẹ giọng gọi.

Cô không ngờ anh sẽ tìm được mình, thân hình nhỏ nhắn run lên. Cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, cô không muốn mình mất mặt trước mặt anh một lần nữa. Chẳng qua cho dù cô có lau như thế nào thì cũng không thể làm nước mắt ngừng rơi.

Cô khó chịu xoay người, đưa lưng về phía anh, yếu ớt cầu khẩn.

“Thật xin lỗi, anh có thể để tôi một mình không?”

Quyền Thiên Trạm không có trả lời, ngược lại anh vươn cánh tay ôm cô vào lòng.

“Đừng khóc.” Anh nhẹ nhàng an ủi.

Thân hình mềm mại cứng lại, cảm xúc xa lạ càng làm cô rơi nước mắt nhiều hơn.

Suốt một tuần lễ sợ gặp mặt anh, không ngờ khi gặp lại lại dưới tình huống này.

Cô không hiểu, tại sao khi trước mặt anh cô luôn thảm hại như vậy. Còn anh, luôn xuất hiện đúng lúc để giúp đỡ cô.

Khi anh nghe được thân thể của cô, có phải anh cũng xem thường cô không?

Ôn Uyển hèn nhát không ngóc đầu lên, cô đẩy anh ra, khóc thút thít: “Buông em ra, không cần anh lo, em chỉ muốn ở một mình. . .”

“Không.” Anh cúi đầu nhìn cô: “Anh vĩnh viễn không buông tay.” Giống như là để chứng minh quyết tâm của mình, anh càng ôm cô chặt hơn.

Chẳng qua là Ôn Uyển lại khóc lớn hơn.

Vào giờ phút này, cô chỉ muốn một mình chữa thương. Cô không muốn đối mặt với anh.

“Buông tay!” Cô giãy giụa: “Tôi với anh không có bất cứ quan hệ gì, làm sao anh có thể...”

Đôi môi nóng bỏng không báo động chiếm lấy môi cô.

Quyền Thiên Trạm hôn cô, nuốt tất cả kháng nghị của cô vào bụng. Môi lưỡi dây dưa ngọt ngào, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân.

Ôn Uyển bị hôn, cô sững sốt một hồi lâu. Mặc dù cô có thử chống cự nhưng lại bị anh hôn sâu hơn, ngọn lửa tình dục từ từ lan tỏa.

Cô nhớ nụ hôn của anh.

Cũng nhớ sự dịu dàng của anh.

Khi ở trong ngực anh, cô từng là người phụ nữ hạnh phúc nhất...

Khi giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống thì cuối cùng đôi môi bị hôn đến sưng đỏ mới khẽ rên lên tiếng.

Bàn tay anh nóng bỏng vuốt ve từng thớ da cô.

Cuối cùng, khi cô hồi phục lại tinh thần thì đã nằm trong ngực anh thở hổn hển.

“Đừng nói chúng ta không có quan hệ nữa.” Anh nâng cằm cô lên, khóa chặt lấy đôi mắt mờ mịt của cô: “Giữa chúng ta, đã sớm không phải là cái gì cũng không có.” Anh vừa nói vừa móc một tờ giấy trong túi ra.

Đó là tờ giấy cô để lại cho anh.

Đó là lúc cô ra đi mà không nói một lời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trong nháy mắt, Ôn Uyển theo bản năng liền muốn đoạt lại tờ giấy. Vậy mà động tác của Quyền Thiên Trạm lại nhanh hơn, lúc cô vừa chạm vào một góc tờ giấy liền đem tờ giấy giơ cao lên, thành công làm tờ giấy biến thành hai mảnh.

“Anh không muốn xin lỗi, anh chỉ muốn em.” Anh nói rõ ràng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô.

Chân Ôn Uyển khiếp sợ xanh mặt, không chỉ là vì lời nói của anh mà còn vì chân tình trong mắt anh.

“Anh yêu em.”

Anh nói tiếp, mà Ôn uyển lại sợ ngây người.

Không, không thể nào!

Cô là trẻ mồ côi lại bị người khác vứt bỏ, làm sao anh có thể...

“Em là cô gái tốt, xứng đáng có người đàn ông tốt hơn. Em đừng khóc vì hán nữa, không đáng giá.”

Không! Nhất định là cô nghe lầm, nhất định là cô quá đau lòng nên mới sinh ra ảo giác.

“Em, em không phải vì hán... em, là bởi vì...” Ôn Uyển rối loạn, cô không biết mình muốn nói gì. Cô chỉ có một suy nghĩ, “Trốn”.

Hai chân thon dài lặng lẽ lui về phía sau. Ngay sau đó, xô xoay người chạy đi thật nhanh. Cô hiểu tính cách hán, lần này hán bị thua thiệt nhất định sẽ nghĩ cách đòi lại. Cô không muốn vì chuyện cá nhân của cô mà gây phiền phức cho Quyền Thiên Trạm. Nên cô muốn giải quyết vấn đề ngay bây giờ, nhưng tay của cô...

Cô rút tay lại theo bản năng, hoàn toàn không biết Quyền Thiên Trạm vì động tác của cô giận tái mặt.

“Đi!” Anh không buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn.

“Nhưng mà...”

“Em lo cho hán?” Quyền Thiên Trạm nheo mắt lại, rớt cuộc cũng dừng chân.

Ôn Uyển nghi ngờ nhủ mảy: “À, không... không phải vậy, em chỉ sợ hán sẽ...” Cô thử giải thích nhưng Quách Tuyền chợt cắt đứt cô.

“Quyền Thiên Trạm! Phụ nữ như cô ta thì có gì hay chứ? Chẳng những mẹ bỏ theo trai còn bị cha bỏ rơi, cô ta là đứa trẻ không ai muốn.” Quách Tuyền ôm bụng phẫn nộ nói: “Cô ta giống y mẹ cô ta, chỉ biết quyến rũ đàn ông. Hôm nay quyến rũ mảy, hôm sau sẽ lên giường với thằng khác, mảy chờ bị

cầm súng đi, này...”

“Cầm mồi!” Quyền Thiên Trạm dừ dảnh quát.

Có lẽ là do giật mình nên Quách Tuyền thật sự ngậm miệng, không dám phát ra tiếng nào.

Quyền Thiên Trạm lo lắng quay đầu, quả nhiên thấy sắc mặt Ôn Uyển tái nhợt liền tiếp lui về phía sau.

Đáng chết!

“Ôn Uyển...” Anh muốn ôm cô vào trong ngực, không nghĩ tới cô lại dùng sức tránh thoát anh, xoay người vọt ra ngoài: “Ôn Uyển!” Anh lập tức đuổi theo.

“Chị Ôn Uyển!” Hai nữ nhân viên núp sau cánh cửa lo lắng kêu lên. Hai cô là trợ lý của Xà Thiên Âm, vì nghe thấy tiếng cãi vã nên chạy ra xem không ngờ lại nghe thấy đoạn đối thoại này.

Mặc dù các cô biết hau người đã chia tay nhưng không ngờ Quách Tuyền lại mặt dày như vậy, chạy tới đây dây dưa với chị Ôn Uyển, còn rạch vết thương của chị ấy ra. Thật quá ghê tởm!

Hai người nhìn nhau, ăn ý nhìn nhau lấy điện thoại ra. Một người gọi cho bảo vệ, người còn lại à gọi cho cảnh sát. Loại người cặn bã này nhất định phải dạy dỗ thật tốt.

***

Cô chưa từng che giấu việc cô là trẻ mồ côi. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể chịu được việc người ta rạch cho vết thương chảy máu, với lại còn là ở trước mặt Quyền Thiên Trạm.

Cho đến khi vọt vào một phòng nghỉ không một bóng người, cô mới cho phép mình rơi nước mắt.

Nước mắt trong suốt tựa như trân châu rơi rào rào. Lúc Quyền Thiên Trạm tìm được cô là lúc cô đang khóc rất đau lòng.

Cô che miệng lại, đè nén tất cả tiếng khóc, thân hình nhỏ yếu run lẩy bẩy.

Lửa giận tràn ngập trong mắt Thiên Trạm biến mất trong nháy mắt, ngay sau đó chỉ còn lại sự đau lòng.

Anh bước nhanh đến bên cô.

“Ôn Uyển.” Anh nhẹ giọng gọi.

Cô không ngờ anh sẽ tìm được mình, thân hình nhỏ nhắn run lên. Cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, cô không muốn mình mất mặt trước mặt anh một lần nữa. Chẳng qua cho dù cô có lau như thế nào thì cũng không thể làm nước mắt ngừng rơi.

Cô khó chịu xoay người, đưa lưng về phía anh, yếu ớt cầu khẩn.

“Thật xin lỗi, anh có thể để tôi một mình không?”

Quyền Thiên Trạm không có trả lời, ngược lại anh vươn cánh tay ôm cô vào lòng.

“Đừng khóc.” Anh nhẹ nhàng an ủi.

Thân hình mềm mại cứng lại, cảm xúc xa lạ càng làm cô rơi nước mắt nhiều hơn.

Suốt một tuần lễ sợ gặp mặt anh, không ngờ khi gặp lại lại dưới tình huống này.

Cô không hiểu, tại sao khi trước mặt anh cô luôn thảm hại như vậy. Còn anh, luôn xuất hiện đúng lúc để giúp đỡ cô.

Khi anh nghe được thân thể của cô, có phải anh cũng xem thường cô không?

Ôn Uyển hèn nhát không ngóc đầu lên, cô đẩy anh ra, khóc thút thít: “Buông em ra, không cần anh lo, em chỉ muốn ở một mình...”

“Không.” Anh cúi đầu nhìn cô: “Anh vĩnh viễn không buông tay.” Giống như là để chứng minh quyết tâm của mình, anh càng ôm cô chặt hơn.

Chẳng qua là Ôn Uyển lại khóc lớn hơn.

Vào giờ phút này, cô chỉ muốn một mình chữa thương. Cô không muốn đối mặt với anh.

“Buông tay!” Cô giẫy giụa: “Tôi với anh không có bất cứ quan hệ gì, làm sao anh có thể...”

Đôi môi nóng bỏng không báo động chiếm lấy môi cô.

Quyền Thiên Trạm hôn cô, nuốt tất cả kháng nghị của cô vào bụng. Môi lưỡi dây dưa ngọt ngào, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân.

Ôn Uyển bị hôn, cô sững sốt một hồi lâu. Mặc dù cô có thử chống cự nhưng lại bị anh hôn sâu hơn, ngọn lửa tình dục từ từ lan tỏa.

Cô nhớ nụ hôn của anh.

Cũng nhớ sự dịu dàng của anh.

Khi ở trong ngực anh, cô từng là người phụ nữ hạnh phúc nhất...

Khi giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống thì cuối cùng đôi môi bị hôn đến sưng đỏ mới khẽ rên lên tiếng.

Bàn tay anh nóng bỏng vuốt ve từng thớ da cô.

Cuối cùng, khi cô hồi phục lại tinh thần thì đã nằm trong ngực anh thở hổn hển.

“Đừng nói chúng ta không có quan hệ nữa.” Anh nâng cằm cô lên, khóa chặt lấy đôi mắt mờ mịt của cô: “Giữa chúng ta, đã sớm không phải là cái gì cũng không có.” Anh vừa nói vừa móc một tờ giấy trong túi ra.

Đó là tờ giấy cô để lại cho anh.

Đó là lúc cô ra đi mà không nói một lời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trong nháy mắt, Ôn Uyển theo bản năng liền muốn đoạt lại tờ giấy. Vậy mà động tác của Quyền Thiên Trạm lại nhanh hơn, lúc cô vừa chạm vào một góc tờ giấy liền đem tờ giấy giơ cao lên, thành công làm tờ giấy biến thành hai mảnh.

“Anh không muốn xin lỗi, anh chỉ muốn em.” Anh nói rõ ràng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô.

Chân Ôn Uyển khiếp sợ xanh mặt, không chỉ là vì lời nói của anh mà còn vì chân tình trong mắt anh.

“Anh yêu em”

Anh nói tiếp, mà Ôn uyển lại sợ ngây người.

Không, không thể nào!

Cô là trẻ mồ côi lại bị người khác vứt bỏ, làm sao anh có thể...

“Em là cô gái tốt, xứng đáng có người đàn ông tốt hơn. Em đừng khóc vì hán nữa, không đáng giá.”

Không! Nhất định là cô nghe lầm, nhất định là cô quá đau lòng nên mới sinh ra ảo giác.

“Em, em không phải vì hán... em, là bởi vì...” Ôn Uyển rối loạn, cô không biết mình muốn nói gì. Cô chỉ có một suy nghĩ, “Trốn”.

Hai chân thon dài lạng lẹ lui về phía sau. Ngay sau đó, xô xoay người chạy đi thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Cuộc sống lại qua một tuần lễ.

Trong phòng khách rộng lớn, Xà Thiên Âm liền vui mừng trên ghế sa lon, từng ngậm từng ngậm thưởng thức món mì hải sản do Ôn Uyển tự tay chế biến. Món ngon trước mặt làm cô không thể không nheo mắt lại, cười thỏa mãn.

Cho đến khi tô mì trước mặt còn một nửa cô mới thỏa mãn ngẩng đầu lên.

“Ôn Uyển, ngày mai có đi làm không?” Cô thuận miệng hỏi.

Bàn tay nhỏ bé của Ôn Uyển chợt cứng đờ, cô không khỏi cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn.

“Thật xin lỗi, tớ muốn nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa.” Cô quay đầu hỏi ngược lại: “Có thể không?”

“Có cái gì không thể, tớ chỉ lo cậu ở mình sẽ buồn bức nên hỏi một chút.” Xà Thiên Âm nghiêng người rút tờ giấy lau khô miệng.

“Không buồn, mấy ngày nay tớ vừa nghĩ ra mấy mẫu thiết kế, vừa hay có thể cho cậu chọn.” Ôn Uyển có được đáp án liền thở phào nhẹ nhõm. “Hơn nữa nếu Quách Tuyền biết tớ đi làm sẽ lại tới quấy rối. Đến lúc đó lại càng thêm phiền phức.” Cô giải thích suy nghĩ của mình.

“Hừ! Nếu tên khốn kiếp kia dám xuất hiện lần nữa thì tớ là người đầu tiên không tha cho hắn.” Xà Thiên Âm tức tối nói.

Thì ra ngày đó có trợ lý báo cho Thiên Âm biết, mặc dù có Quyền Thiên Trạm nhưng cô vẫn lo lắng, nhanh chóng chạy trở về đài truyền hình.

Kết quả không nghĩ tới mới đi được nửa đường lại nghe được tin Quách Tuyền nhân dịp hỗn loạn chạy mất.

Cô và Trình Minh vừa tức vừa vội, lo lắng Ôn Uyển sẽ lại gặp phiền phức. Đúng lúc bọn họ chạy tới nơi thì thấy cô ngoắc xe chạy đi.

Phản ứng đầu tiên của họ là đem nhét Ôn Uyển lên xe.

Mặc dù chính miệng cô ấy nói không có nguy hiểm gì nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt đỏ ửng, đôi môi bị sưng đỏ, khoác áo khoác nam, hơn nữa A Trạm lại khẩn cấp gọi điện thoại tới...

Người ngồi cũng đoán ra được mối quan hệ của hai người. Chẳng qua là Ôn Uyển không đề cập tới thì cô cũng không muốn hỏi. Vì vậy dưới sự đề nghị của Trình Minh cô liền đưa Ôn Uyển đến chỗ mình, thứ nhất là vì bảo đảm an toàn cho cô ấy, thứ hai là vì để cho cô ấy nghỉ ngơi mấy ngày.

“Lúc đầu tớ không nên qua lại với Quách Tuyền.” Ôn Uyển thở dài một hơi: “Hắn thay đổi thật nhiều.”

Xà Thiên Âm liếc cô một cái, thật vui vì cuối cùng cô ấy cũng thông suốt, hơn nữa cũng không nói chuyện thay hắn nữa.

“Chớ gấp cũng sẽ nhảy tường, huống chi là người, hơn nữa tên khốn kiếp kia vốn không phải là người tốt.” Nói đến Quách Tuyền, cô theo thói quen hừ một tiếng: “May là hôm đó có A Trạm đến tìm cậu nếu không không biết hậu quả như thế nào.”

Thì ra là hôm đó anh đi tìm cô, nhưng mà đài truyền hình lớn như vậy làm sao anh có thể tìm được cô chứ, chẳng lẽ anh có mắt thần?

Lần trước cũng là anh cứu cô...

Ôn Uyển vừa nhớ tới Quyền Thiên Trạm thì hai gò má liền đỏ lên...

Cô cắn môi dưới, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng cầm sợi len lên, ép chính mình nghĩ đến chuyện khác.

“À... Đúng vậy, tớ rất biết ơn anh Quyền.” Nói thì nói như thế nhưng cô lại nhanh chóng đem đề tài dời đến Quách Tuyền: “Có tin tức của Quách Tuyền không? Tớ nghe nói cảnh sát tìm hắn khắp nơi?”

“Tên khốn kia sớm muộn gì cũng bị bắt. Nếu cậu lo lắng hắn tìm cậu gây phiền phức thì cứ yên tâm đi, A Trạm nói khi cậu đi làm thì cậu ấy sẽ đưa đón cậu.”

“Cái gì?” Ôn Uyển run lên, quả cầu len giữa hai chân cứ như vậy mà rơi xuống.

Xà Thiên Âm lại giống như không phát hiện sự thất thường của bạn tốt, cô vui vẻ nói: “Tớ đã nói rồi mà, A Trạm rất quan tâm cậu. Khi cậu đi làm nhớ gọi cho cậu ấy, về phần tên khốn kiếp kia cậu đừng nhớ đến hắn nữa.”

“Tớ...” Ôn Uyển che ngực.

Muốn cô đừng nhớ tới Quách Tuyền?

Nhưng vấn đề là cô chưa từng nhớ tới hắn?

Ôn Uyển ngây ngơ nhìn cuộn len lăn đến chân bàn, lúc này cô mới giật mình. Cô chưa hề nhớ tới hắn nhưng cô lại nhớ tới Quyền Thiên Trạm.

Suốt một tuần lễ, không lúc nào cô không nhớ tới anh, nhớ tới bóng lưng to lớn của anh.

Hơn nữa không chỉ là một tuần này mà thời gian trước, cô cũng muốn gặp anh.

Ôn Uyển thất thần ngồi một bên, còn Xà Thiên Âm thì đã nhanh chóng ăn sạch tô mì, cũng đem tô đi rửa sạch. Khi cô quay lại phòng khách thì mới phát hiện Ôn Uyển đang ngủ người.

“Ôn Uyển, cậu có khỏe không?” Cô không nhận được sờ sờ mặt bạn tốt.

Ôn Uyển nháy nháy mắt hỏi hồn.

“À, mình, mình...” Cô chột dạ nhìn ánh mắt hoài nghi của bạn tốt.

So với chuyện thất tình thì cô lại quan tâm Quyên Thiên Trạm hơn!

Sự xuất hiện của anh tựa như viên đá làm mặt hồ dậy sóng.

Cô cho rằng Quách Tuyền rất quan trọng với cô nhưng trên thực tế thì không phải vậy. Cô cho rằng cô sẽ hận hận đến chết nhưng thực tế là cô đã sớm quên mất hận.

Đây là phản ứng khi thất tình ư?

Hay là đúng như hần nói, cô là người phụ nữ lẳng lơ nên mới có thể vừa chia tay với người này đã nghĩ tới người khác?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô hốt hoảng đứng lên.

“Ôn Uyên?” Xà Thiên Âm vẫn còn ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon.

“Thiên Âm, tớ muốn, tớ... tớ... muốn rời khỏi đây!” Ôn Uyên nắm làn váy, phát ra lời nói kinh người. Sau đó giống như là sợ hãi điều gì, cô nhanh chóng quay về phòng thu xếp hành lý.

“Cái gì?” Xà Thiên Âm lo lắng nhưng cô lấy lại tinh thần rất nhanh: “Tại sao lại như vậy? Tên khốn kia còn chưa bị bắt, nếu hần lại quấy rầy cậu thì sao...”

“Tự tớ sẽ cẩn thận!” Cô nhanh chóng thu dọn hành lý, sau đó vọt khỏi phòng.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Cho dù Xà Thiên Âm có thông minh hơn người nhưng lúc này cũng bị bạn tốt làm cho á khẩu.

“Thiên Âm, cảm ơn cậu chăm sóc tớ mấy ngày qua.” Ôn Uyên xách hành lý theo, nhanh chân đi về phía cửa: “Khi nào tớ quyết định đi làm, sẽ gọi điện cho cậu.”

Giọng nói của cô, giống như là chuẩn bị biến mất!

Cuối cùng Xà Thiên Âm cũng ngửi thấy mùi lạ, nhưng mà Ôn Uyên đã sớm đi ra cửa...

“Em muốn đi đâu?”

Giọng nói mạnh mẽ vang lên phía cửa.

Chân Ôn Uyên như bị hóa đá, mà mắt của Xà Thiên Âm thì tỏa sáng, nhanh chóng chạy ra phía cửa.

Thật tốt quá! Quả nhiên là A Trạm!

“A Trạm, nhanh! Mau giúp tớ khuyên nhủ Ôn Uyên, cô ấy muốn rời khỏi đây, tớ không khuyên được.”

Xà Thiên Âm vội vàng kêu cứu bình.

Ánh mắt bén nhọn lập tức hướng về phía gương mặt nhỏ nhắn, anh nhìn thấy cô hốt hoảng lui về phía sau, khăn trương níu lấy làn váy.

“Tớ biết, tớ sẽ khuyên cô ấy.” Anh bình tĩnh gật đầu, đồng thời đưa tay nhận lấy hành lý trong tay Ôn Uyên.

“À!” Cô khăn trương nắm lấy hành lý của mình, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh: “Đây là của em...” Cô nhỏ giọng nói, giọng nói vừa hốt hoảng lại tuyệt vọng.

“Anh giúp em cầm.” Về mặt anh không thay đổi nói, bàn tay khỏe tăng thêm lực không cho cô cướp hành lý về: “Em muốn đi đâu, anh đưa em đi.” Sau đó anh cướp luôn bàn tay của cô.

Ôn Uyên không dám giãy giụa.

“Không, không cần, em có thể đi taxi.”

“Khuya lắm rồi, ngồi xe taxi không an toàn, anh chở em đi.”

Cho dù từ đầu tới đuôi, giọng điệu của anh không hề tăng lên như uy lực của nó thật kinh hồn.

Ôn Uyên níu lấy làn váy, sợ đến phát khóc. Vậy mà đầu nhỏ của cô vẫn không từ bỏ ý định bỏ trốn.

Cô phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, cô phải...

“A!”

Đột nhiên, Xà Thiên Âm đẩy cô về phía Quyền Thiên Trạm.

“Thật tốt quá, nếu A Trạm rảnh rồi, vậy hãy để cho cậu ấy chở đi, nhân lúc này cậu cũng có thể cảm ơn cậu ấy.”

“Thiên Âm, tớ không..”

“À? Máy giờ rồi, sao buồn ngủ thế này, A Trạm, tớ giao cô ấy cho cậu, cậu cần phải chăm sóc tốt cô ấy.” Xà Thiên Âm nháy nháy mắt, nhanh chóng đóng cửa lại.

“Thiên Âm chờ một chút...” Ngần vịn lần dừng đóng cửa, cô bắt đầu hồi hận, cô... cô...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 5 tiếp

Cạch!

Không còn kịp rồi, Xà Thiên Âm nhanh chóng đóng cửa lại.

Trong đêm đông rét lạnh, Ôn Uyển khăn trương nắm làn váy, không nhận được khẽ run, chẳng qua là cô biết rõ, nguyên nhân cô run lên không phải vì lạnh mà là do sự tồn tại của Quyền Thiên Trạm.

Anh ở phía sau cô, ôm lấy cô thật chặt, hơi thở nóng bỏng của anh lan tỏa toàn thân cô.

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Giọng nói trầm thấp gần như là dán vào tai cô.

Anh không đợi cô kịp phản ứng đã nhắc hành lý lên, một tay bá đạo ôm lấy cô rồi khỏi nơi lánh nạn một tuần nay.

***

Cuối cùng, cô bị mang về nhà anh.

Đó là một biệt thự cao cấp theo lối kiến trúc Nhật, vườn hoa rộng lớn, nhà để xe to lớn.

Khi cô đi tới cửa thì đúng lúc gặp xe bảo vệ chạy ngang qua, xem ra ở đây rất an toàn.

“Từ hôm nay trở đi, em sẽ ở đây.”

Quyền Thiên Trạm vừa đóng cửa lại liền dắt tay nhỏ bé của cô đi về phía cầu thang.

“Cái gì?” Ôn Uyển cho là mình nghe lầm, không khỏi ngẩng đầu ngơ ngác nhìn về phía anh.

Anh làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục nói: “Anh giúp em mang một số thứ tới đây.”

“Cái gì?” Cô tròn tròn mắt dừng chân, không chịu đi về phía trước.

Anh mang thứ gì tới đây? Từ nơi nào?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ là từ nhà cô đang thuê?

Quyền Thiên Trạm cũng dừng bước lại, anh nắm chặt tay cô, trong mắt tràn ngập sự kiên quyết.

“Trước khi bắt được Quách Tuyền, em sẽ ở đây.”

Ông trời ơi, cô không nghe lầm chứ, anh thật sự muốn cô ở đây sao.

“Chờ một chút, em không hiểu...” Cô day day đầu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại: “Anh không phải nói có chuyện cần nói sao?”

“Chúng ta đã nói xong rồi.” Quyền Thiên Trạm đứng đắn nói.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc, từ lúc bước vào căn nhà này, có biết bao câu hỏi dồn dập chạy tới cô: “Lúc nào chứ?”

“Mới vừa.” Anh nói.

“Mới vừa?” Cô mờ mịt nhìn anh: “Nhưng mà vừa rồi anh không có nói gì hết, chỉ nói muốn em ở đây, còn có... đồ...”

“Cho nên chúng ta nói xong rồi.”

“Cái gì?”

Nói? Anh nói chuyện anh đã làm ư?

Đây rõ ràng là cưỡng chế!

“Anh dẫn em đi xem phòng.” Quyền Thiên Trạm bình thản nhắc hành lý lên đi về phía trước.

Hành lý màu xanh da trời trong tay anh giống như món đồ chơi. Khi hắn bước lên cầu thang cũng không hề có tiếng động, mà Ôn Uyển vẫn ngây người nhìn căn phòng trước mặt.

Trong phòng, mỗi bộ vật dụng đều giống y chang căn nhà cũ của cô, từ giấy dán tường đến căn mềm...

Giống nhau như đúc?

Cô vọt tới rèm cửa sổ, đây chính là tấm rèm cô đã tự làm bằng tay mà.

Cô nhanh chóng xoay người, không dám tin nhìn về phía Quyền Thiên Trạm.

“Đây là của em!” Cô nắm rèm cửa sổ, không nghĩ tới ngay thứ này anh cũng mang đến.

“Có đồ vật quen thuộc thì em sẽ nhanh chóng quen với nơi này.” Anh nói như chuyện đương nhiên đồng thời cắt hành lý của cô sang một bên.

Nhìn anh không có nửa điểm áy náy, cô không khỏi tức giận.

Cái gì gọi là quen thuộc chứ? Cô chưa đồng ý ở đây. Còn nữa, tại sao anh lại có thể tự tiện đụng vào đồ của cô chứ...

Giống như nghĩ đến thứ gì, cô chạy về phía anh.

“Làm sao anh có thể vào nhà em?” Cô tức giận chất vấn, cho tới bây giờ, cô mới phát hiện ra vấn đề này. Cô nhớ mình có khóa cửa nhà khi ra ngoài.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tức giận của cô, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên.

“Lần trước em chạy trốn có để lại một cái chìa khóa.” Anh thấp giọng nói, nhìn chăm chú ánh mắt của cô: “Anh vẫn luôn mang cái chìa khóa kia theo bên người.”

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng bùng tình hiểu ra.

Không sai, ngày đó, cô có để lại một cái chìa khóa nhưng đó là để cho an toàn, không hề có dụng ý khác, làm sao anh có thể...

Mặt cô đỏ lên, cô xấu hổ vuron tay nhỏ bé: “Trả chìa khóa kia cho em!”

Quyền Thiên Trạm mất diếc tai ngo, không thèm nhìn cánh tay đang vuron ra.

“Em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh ở phòng kế bên, có vấn đề gì thì gọi anh.” Sau đó anh dặn phòng bếp làm thức ăn rồi xoay người ra khỏi phòng.

“Em không muốn ở nơi này!” Cô lập tức đuổi theo.

Cô chuẩn bị chạy trốn lại bị mang đến đây, sau đó đột nhiên bị “Giám cầm” ở chỗ này, cô bị chọc tức chứ làm gì có tâm trạng nghỉ ngơi.

“Không được.” Quyền Thiên Trạm không dừng bước.

Cô tức giận đến giậm chân: “Anh không thể bắt ép em!”

“Anh không có.”

“Anh, anh còn nói láo!” Cô biết anh trầm mặc ít nói, cũng biết anh đối với đối thủ rất mạnh mẽ nhưng cô chưa bao giờ biết, anh lại không nói đạo lý như vậy.

Rõ ràng là anh đã quyết định từ lâu, rõ ràng anh chưa hề hỏi qua ý kiến của cô, anh... thậm chí còn không trả lại chìa khóa nhà cho cô.

Chân Ôn Uyên tức giận, giận đến mức chạy đến trước mặt anh, bắt ép anh trả lại chìa khóa nhưng cô lại không chú ý đến việc anh đã sớm dừng chân. Thế là cô đụng vào tấm lưng cứng rắn của anh. May nhờ Quyền Thiên Trạm phản ứng nhanh kịp thời xoay người ôm cô lại.

Lập tức, cô nằm gọn trong lòng anh, hơi thở tràn đầy nam tính bao quanh cô, nhanh chóng làm mặt cô đỏ lên.

“Thật xin lỗi, em không cố ý!”

Cô nhanh chóng đứng ngay ngắn lui về phía sau nhưng anh lại không chịu buông tay. Cô ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn thấy trong mắt anh tràn ngập sự yêu thương.

Mặc dù anh ôm cô rất chặt nhưng không hề làm đau cô. Bất luận là ánh mắt hay động tác của anh đều rất dịu dàng.

“Anh không ép em, anh chỉ lo em bị hấn quấy rối.” Anh nhìn thẳng mắt của cô, nhàn nhạt giải thích: “Anh chỉ muốn bảo vệ cô.” Câu nói sau cùng, anh nói rất thận trọng, giống như điều quan trọng nhất.

Lòng Ôn Uyên rung động nhưng lại không có cách dời tầm mắt đi.

“Nhưng là... nhưng là...” Cô cắn cắn môi: “Nhưng mà việc em ở đây, căn bản là hai chuyện khác nhau...” Cô còn muốn phản bác, khí thế cũng đã tăng hơn phân nửa.

“Em ở đây sẽ an toàn hơn.”

“Ở chỗ khác cũng không nguy hiểm.” Cô đỏ mặt, không được tự nhiên muốn tránh thoát ngực của anh, hoàn toàn không có chú ý tới eo nhỏ uốn éo đã châm ngòi lửa.

Thân hình cao lớn phút chốc cứng ngắc, con mắt của Quyền Thiên Trạm đen lại, khàn khàn nói: “Mỗi ngày anh sẽ đưa đón em đi làm.”

“Em có thể tự đi.” Ôn Uyên hồn nhiên không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Không an toàn.” Anh thu hẹp cánh tay.

“Em sẽ tự bảo vệ mình...”

“Em mệt không?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô nháy mắt mấy cái: “... Không mệt.” Cô nghĩ là anh muốn kéo sang cái khác nên nhấn mạnh vội vàng kéo đề tài lại: “Tóm lại, em không muốn ở nơi này, em không muốn gây phiền toái cho anh, cũng không muốn thiếu tình nghĩa của anh, chúng ta chẳng qua chỉ là bạn bè, không thể...”

“Bạn bè?”

Quyền Thiên Trạm nhấn mày, bất luận là giọng nói hay vẻ mặt, tất cả đều thay đổi trong nháy mắt.

“Á!” Ôn uyển lập tức giật mình, cô biết mình nói sai, cô hối hận muốn che miệng lại nhưng Quyền Thiên Trạm lại trừng phạt cô nhanh hơn.

Anh hung hăng hôn lên nàng!

Đôi môi nóng bỏng cắn rờ liếm mút môi cô, anh cắn môi cô bừa bãi cắn quết vào bên trong làm cô không nhận được rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 5 tiếp

Khi anh “Trừng phạt”, cô gần như muốn ngất xỉu, tay chân mềm nhũn chỉ có thể dựa vào anh, mặc cho anh vuốt ve.

Lúc lâu sau, anh đột nhiên thu hẹp hai cánh tay, đem cô ôm ngang lên.

“Quyền, anh Quyền...” Cô thở gấp, lý trí trở về nhưng mà động tác của anh nhanh hơn. Hai thân thể không ngừng ma sát, một trận run rẩy kéo tới, càng làm cô ý loạn tình mê.

“Gọi anh Thiên Trạm.”

Anh khàn khàn ra lệnh, bước chân vững vàng đem cô ôm vào phòng của mình, lập tức, anh liền ôm cô đi tới giường, nhẹ nhàng để cô xuống.

Sự hoảng hốt lóe lên trong mắt cô, cô níu lấy cái mềm, thân thể mềm mại thon dài ngào ngạt không ngừng run rẩy.

“Quyền...”

Cô mới mở miệng nói một chữ, anh liền lại cúi đầu hôn nàng cô.

So với lúc trước cần rờ, lần này, nụ hôn của anh dịu dàng làm cô muốn xỉu.

Anh như một hành khách trên sa mạc, không ngừng quán lấy miệng cô lấy nước, mà bàn tay anh đã nhanh chóng trườn vào trong, xoa lên đôi gò bồng đảo đầy đặn của cô.

“Ừ... Không muốn...” Cô thử giãy giụa, vậy mà thân thể cô đã sớm không còn sức kháng cự, mềm yếu ngã về phía sau.

Chiếc giường KingSize rộng lớn, anh không tiếng động đè lên cô, đem cô vây giữa hai cánh tay anh, đôi mắt như muốn thôn đốt toàn thân cô.

“Muốn.” Anh khàn khàn lắm bẩm, sau đó cởi áo của cô ra, dọc theo cái cổ duyên dáng lưu lại ký hiệu chỉ thuộc về anh.

Cô gần như không chịu nổi nhiệt tình của anh.

Thân thể mềm mại không ngừng khẽ run, anh lại càng thêm cần rờ đem bàn tay thăm dò vào trong quần cô, sờ lên cái thứ béo mập giữa hai chân.

“A, không...” Cô muốn ngăn lại động tác này, anh lại đột nhiên cúi người ngậm lấy đỉnh tuyết hồng của hồng, đầu lưỡi uốn quanh nó.

Khoái cảm mãnh liệt ập tới, cô ngửa đầu thờ gấp than nhẹ.

“Em là của anh.” Quyền Thiên Trạm cậy mạnh nói, anh bừa bãi liếm hôn ngực cô, đồng thời ngón tay cũng đi vào vùng cấm địa, bá đạo xoa lên cánh hoa đã ướt át.

“Không... Không thể!” Một tia lý trí cuối cùng chợt hiện lên, cô kẹp chặt chân, mềm nhũn bắt lấy cái tay đang làm loạn, hé ra khuôn mặt đỏ như hoa mẫu đơn, đôi mắt kích tình nói: “Em... Chúng ta không thể làm nữa...” Cô thờ gấp phi phò, căn bản không cách nào thuận lợi nói xong một câu nói.

Quyền Thiên Trạm nâng lên khóe miệng, ánh mắt phát sáng như thú hoang.

Anh hiểu cô đang loạn, cũng hiểu cô đang hoảng hốt nhưng lần này, anh sẽ không để cô trốn thoát nữa.

Nếu không phải không muốn hù dọa cô, ngay từ lần đầu tiên hoan ái kia, thậm chí là cái ngày ở đài truyền hình, anh sẽ bắt lấy cô thật chắc chứ không phải giả bộ ngủ say, mặc cho cô chạy trốn.

Chẳng qua là không được có lần thứ ba, sự nhẫn nại của anh đã đến giới hạn.

Anh mặc dù có thể kiềm chế một bụng tương tư, cho cô hai tuần để điều chỉnh tâm trạng nhưng lại không thể kéo dài thêm hai năm yêu tương tư.

Bởi vì anh yêu cô, yêu hai năm!

Vì cô, anh thận trọng từng bước đi, chờ đến khi cô chia tay, anh mới quang minh chính đại đến gần cô, dâng hiến mọi thứ cho cô.

Anh muốn cô, muốn cô là của anh!

Bàn tay anh nhẹ kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, anh cũng tách hai chân của cô ra.

Trong cái nhìn hoảng hốt và soi mói của cô, anh lại một lần nữa chen vào cấm địa, ác ý trêu đùa cánh hoa của cô.

Kích thích mãnh liệt càng làm cô thêm run rẩy, trước đây mấy giây đôi môi đỏ mọng không ngừng la hét mà bây giờ đã kêu mỵ ni non.

“Có thể.” Anh mỉm cười một cách hoang dã, rõ ràng cảm nhận được cô đã sớm ướt: “Anh xác định là em cũng muốn anh.” Anh nhìn chăm chăm gương mặt đang mê loạn, chợt đâm ngón tay vào.

“A...” Cô níu lấy cái mềm, ngửa đầu khóc, ngay cả tia lý trí cuối cùng cũng biến mất.

Theo ngón trở khẽ lắc, cô lại bắt đầu giãy giụa, hai gò tuyết trắng không ngừng lắc lư, ngón chân tình xảo co lại, khó chịu cọ cọ.

Hô hấp của Quyền Thiên Trạm dồn dập, cho đến khi ngón tay đã dính đầy nước anh mới cắn răng dùng tốc độ nhanh nhất cởi hết quần áo của mình cùng với mảnh vải cuối cùng trên người cô.

“Em thật là đẹp.” Anh khó chịu gầm nhẹ, nhanh chóng nâng đôi chân thon dài lên gác lên vai anh, lửa nóng cứng rắn một tắc lại một tắc thâm nhập vào

trong

Ôn Uyển nhăn mày, liên tiếp thở gấp, đôi chân thon dài lắc lư vì động tác của anh.

“A... a... Quyển... em... em...” Cô rên rỉ theo từng động tác của anh. Cô tựa như món nhạc cụ âm nhạc bị anh khống chế, không ngừng phát ra âm thanh cao thấp.

Ngoài cửa sổ, chẳng biết lúc nào trời bắt đầu mưa to.

Giọt nước mưa lung linh đánh vào cửa sổ đem theo tiếng vang nhưng cô lại không biết.

Cô đã bị khoái cảm bao vây, cô chỉ biết nhiệt độ của anh, anh thờ dốc, mồ hôi nóng của anh, anh chạy nước rút. Anh rong ruổi trong cơ thể cô, mỗi lần anh đi vào là mỗi lần đem cô đến đỉnh điểm.

Vào sâu ra cạn, cảm giác mãnh liệt làm cô không ngừng khóc thút thút. Còn anh lại nắm lấy cái mông tròn của cô, chạy nước rút nhanh hơn.

“Anh yêu em!”

Lúc lâu sau, khi khoái cảm dâng trào anh lớn tiếng nói.

Lần này cô không thể trốn nữa, chỉ có chống đỡ trên đầu vai anh, chịu đựng mọi thứ, cùng anh lướt qua thời khắc sáng lạng kia...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6

Cô bị đánh thức.

Khi cô mở mắt ra liền thấy Quyển Thiên Trạm đang ngồi trên giường nhìn cô cười.

Có vài giây, cô cho là mình vẫn còn nằm mộng. Cho đến khi anh ôm cô vào phòng tắm, thả cô vào bồn tắm nước ấm thì cô mới chợt giật mình. Bây giờ người cô không có mảnh vải che thân.

Cô đỏ mặt, hai tay bận rộn che giấu thân mình. Thế nhưng hình ảnh nóng bỏng đêm qua lại chợt hiện lên trong đầu, hai chân mềm nhũn chứng tỏ mọi chuyện là sự thật.

Cô thẹn đến muốn chui xuống đất, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía anh.

“Em... em... em...” Cô lắp ba lắp bắp không nói nên lời.

“Anh có làm đồ ăn trưa, chút nữa ra ăn.” Quyển Thiên Trạm bình tĩnh cầm khăn xoa nhẹ lên người cô, muốn lau sạch người cho cô.

“À!” Nhận thấy được ý đồ của anh nên cô vội vàng né tránh: “Em, em tự mình làm.” Cô cong cong thân mình, hoài nghi có khi mình sẽ ngất đi vì thẹn thùng. May nhờ Quyển Thiên Trạm hiểu ý nên cũng không kiên trì muốn “Hầu hạ” cô.

Chẳng qua là không khí nóng xung quanh làm thân hình như gôm sứ của cô càng nổi bật, dễ dàng dụ dỗ người khác...

Anh không kìm được hôn lên bờ vai cô.

“Anh chờ em dưới lầu.” Anh khàn khàn nói, giọng nói tràn ngập dục vọng.

Mặt Chân Ôn Uyển đỏ tới mang tai, gật đầu bừa bãi, thân thể mềm mại vì cảm nhận được sự hiện diện của anh mà không ngừng run lên.

Anh ngồi bên bồn tắm một hồi lâu rồi mới bằng lòng rời đi.

Cho đến cửa phòng tắm đóng lại cô như mềm nhũn ra trong bồn tắm. Cô ngơ ngác nhìn mặt nước, phát ra tiếng áo nã.

Ông trời ơi! Tại sao mọi chuyện lại như vậy?

Lần đầu tiên... Là cô nhất thời hồ đồ, vậy lần thứ hai giải thích như thế nào đây? Huống chi... huống chi giữa bọn họ, không phải chỉ có lần thứ hai!

“Oh!” Ôn Uyển xấu hổ đem mặt chôn sâu hơn, cả người vì nhớ tới kích tình đêm qua mà nhũn ra.

Sự thật chứng minh, có lần thứ nhất, sẽ có lần thứ hai, tiếp theo là lần thứ ba, lần thứ tư...

Cô chính là không kiên định mới có thể làm lạc như vậy...

Hôm nay anh đang ở dưới lầu, cho dù cô muốn chạy trốn cũng không thực hiện được.

Ông trời ơi, cô phải làm sao đây?

***

Cô không muốn xuống lầu nhưng nhìn bảo vệ xung quanh tòa nhà là biết mình không có cơ hội chạy trốn.

Cuối cùng, cô đi tới cửa phòng bếp. Trong phòng bếp, Quyền Thiên Trạm vừa đứng xoay người, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt cô đỏ bừng, lui về sau một bước.

“Ách... Em...” Cô nắm lấy váy, suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ đến câu hỏi an toàn: “Quyên Quyên đâu?” Cô cố ý tránh chuyện đêm qua.

“Nó ở bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe.” Quyền Thiên Trạm nói, sắc thái bình tĩnh chẳng qua là ánh mắt nhìn cô như thêu như dệt.

“À.” Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, cô nắm lấy váy, lui về phía sau một bước, đột nhiên cô không biết nói gì.

Lần trước may mắn chạy trốn được nhưng lần này lại không thành công. Cô lúng túng nhìn anh, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Ăn một chút gì đi.” Anh bước tới, ngăn cản cô chạy trốn.

Cô không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho anh mang mình vào phòng bếp, ngồi xuống bàn ăn.

Nếu không có lời nào để nói, cô chỉ có thể giữ im lặng. Sau khi ăn xong cô nhất định phải nói với anh chuyện rồi khỏi đây.

Mặc dù giữa hai người... à... đã xảy ra một chút chuyện “Ngoài ý muốn” nhưng cô cũng không muốn gây phiền phức cho anh. Hơn nữa ngay từ đầu cô đã xem mọi chuyện là quá khứ, cho nên cô không muốn vì anh mà thay đổi gì, cô chỉ muốn đơn giản như từ trước đến giờ.

Cô hít sâu một hơi, nhìn anh mang hai tô súp lên bàn ăn. Cô nhìn những thứ kì quái trong tô, nho khô, củ hành, cá viên... khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn ra.

“Đây là cái gì?” Cô không nhận được hỏi anh.

“Bữa trưa.” Anh thành thật đáp.

Cô không còn gì để nói mở to mắt: “Bình thường anh đều ăn những thứ này?”

“Món này rất dễ ăn.” Anh ngồi xuống đối diện cô, đưa cho cô một cái thìa: “Phân lượng vừa đủ ăn.” Anh múc một miếng cà chua lên anh.

Nhìn anh ăn như chuyện bình thường, Ôn Uyển không khỏi trợn mắt hốc mồm.

Cô vẫn cho là với địa vị của anh thì sẽ trải qua một cuộc sống rất sung sướng, mặc dù không đến nỗi sơn hào hải vị nhưng mà cũng không đến nỗi... à, ăn “những thứ” trước mắt này.

Có lẽ anh không biết nấu ăn, nhưng ít ra anh cũng phải biết nấu cơm chứ...

“Chẳng lẽ không ai giúp anh nấu cơm sao?” Cô không nhận được lại hỏi.

“Năm trước thì có, sau đó về hưu rồi.” Công việc của anh rất bận rộn nên không thường về nhà ăn cơm, cho nên đầu bếp cũng không cần phải có. “Em không thích?” Anh phát hiện cô chưa hề ăn miếng nào.

“Em không phải là không thích, chẳng qua là...” Nhìn một người đàn ông lại phải ăn những thứ này, cô không thể không đau lòng.

Anh có tiền có thế nhưng lại vì công việc mà không có một bữa cơm ngon lành. Chẳng lẽ năm qua anh đều ăn như vậy sao?

Một cái ý niệm chợt thoáng qua đầu, cô còn chưa suy nghĩ gì thì miệng đã nói: “Anh có muốn thay đổi khẩu vị không?”

Quyên Thiên Trạm bỏ thìa xuống, nhìn cô hỏi: “Em muốn ra ngoài ăn sao?”

“Không phải, em muốn nấu cho anh ăn.” Cô xấu hổ cúi gầm mặt bổ sung thêm một câu: “Nếu như... nếu như anh không ngại...”

Quyên Thiên Trạm nhếch miệng cười.

“Anh đương nhiên không ngại.” Anh thấp giọng nói, trông mắt rực sáng vì lời đề nghị của cô.

“Vâng.” Cô gật đầu một cái, vì anh đồng ý mà không khỏi cảm thấy vui: “Vậy anh muốn ăn gì?” Cô ngẩng đầu lên, xấu hổ hỏi.

“Cái gì cũng được nhưng mà ở đây không có nhiều nguyên liệu lắm.” Sau khi điều bếp nghĩ anh cũng không mua nhiều đồ lắm, chỉ có một số thứ là còn tồn tại ví dụ như trứng gà.

“Không sao, em đi xem một chút.” Cô nhanh chóng đứng dậy vòng qua cái bàn, mở cửa tủ lạnh ra, phát hiện bên trong không có nhiều đồ lắm, trừ sữa tươi, rau quả, chính là trứng gà.

Cô suy nghĩ một chút, lấy trứng gà, cà rốt và bắp cải ra. Sau đó dưới sự hỗ trợ của anh mở cánh cửa tủ ra, phát hiện trong đó còn bột mì, hơn nữa vẫn còn hạn sử dụng

Thật tốt quá, có thể làm món mì trứng rồi.

Quyết định như vậy, cô nhanh chóng nấu nước nóng, chuẩn bị rau củ gia vị, sợi mì. Sau đó chờ nước sôi thì bỏ vào nồi. Chưa tới 10 phút, một món ăn ngon lành hiện ra.

Cô thành thạo chia làm hai phần, phần của anh nhiều hơn của cô.

Cô bung tô mì nóng ra để trước mặt anh.

“Được rồi, có thể ăn.” Cô nhìn anh cười dịu dàng, thuận miệng nhắc nhở: “Cẩn thận nóng.”

Quyên Thiên Trạm cũng không cầm thìa lên ngay lập tức mà là đưa tay lên vuốt ve má lúc đồng tiền của cô.

“Cảm ơn.” Anh thấp giọng nói.

“Không, không cần khách sáo.” Cô luống cuống nắm làn váy, cô biết nhất định mặt mình đang đỏ: “Em... em không biết anh thích ăn mùi vị ra sao nên làm theo ý mình, anh thử một chút... có được không?” Gương mặt cô đỏ bừng, không dám lộn xộn.

Anh nhìn cô một lúc lâu mới rút tay mình lại.

Anh cầm thìa lên, không sợ nóng mà ăn nhanh. Anh phát hiện nước súp không dầu không ngán, hương vị thuần túy, sợi mì trơn trượt, so với mì bên ngoài ngon gấp trăm ngàn lần.

“Ăn thật ngon.” Anh vừa nói dứt lời là tiếp tục ăn miếng thứ hai, miếng thứ ba...

Ôn Uyển nhìn anh ăn ngon thì rất vui.

Cô cười ngọt ngào cũng bắt đầu ăn tô mì của mình.

Ánh đèn dịu dàng bao trùm cả phòng bếp, mặc dù chỉ là món mì đơn giản nhưng cũng làm người ta thấy thật hạnh phúc...

Cô nhìn anh ăn gần hết tô mì rồi mới bắt đầu chậm rãi ăn từng ngụm nhỏ. Một phút sau ngoài trời chợt phát ra tiếng động, thì ra là trời bắt đầu mưa.

“Buổi tối có nấu không?” Quyên Thiên Trạm chợt lên tiếng.

“Cái gì?” Cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt: “À, anh nói bữa tối sao?”

“Buổi chiều anh sẽ đi rước Quyên Quyên, em sẽ ở nhà nấu bữa tối cho bọn anh chứ?” Anh hỏi gọn gàng dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 6 tiếp

Ôn Uyển nhìn khát vọng trong mắt anh thì nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, cũng không hoàn toàn vì xấu hổ, mà là vì một cảm giác gì đó đánh sâu vào trong lòng.

Bây giờ cô nên từ chối nếu như cô muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tránh cho anh lại càng thêm hiểu lầm, nhưng mà... nhưng mà anh và Quyên Quyên từng cứu cô. Hơn nữa anh đã từng giúp cô nhiều việc nên cô không có cách nào từ chối anh.

Hơn nữa, chẳng qua là bữa ăn tối thôi.

Khi lý trí còn chưa kịp lên ngôi thì cái miệng nhỏ nhắn của cô đã nói ra đáp án...

“Được.”

Quyên Thiên Trạm nhếch miệng cười: “Vậy em sẽ nguyện ý bận rộn vì anh sao?”

Cô vuốt hai gò má nóng ran của mình, cảm giác như mình đồng ý với anh quá nhanh: “À... em sẽ cố gắng làm được những gì mình nói.” Cô căng thẳng không dám nói lời nào.

“Thứ sáu tuần sau anh phải về nhà cha mẹ một chuyến.”

“Ừ, cho nên?” Cô nháy nháy mắt, nhớ tới gia đình hiền hách của anh, không phải luật sư thì cũng là thương nhân. Mặc dù đã sớm về hưu nhưng quyền lực vẫn to lớn như xưa.

Cô và anh giống như người của hai thế giới khác nhau.

“Anh đồng ý với cha mẹ anh sẽ dẫn em về nhà.”

“Cái gì?” Ôn Uyển kinh ngạc mở to mắt: “Tại sao?”

“Bởi vì anh bị cha mẹ bức hôn, anh chỉ lại thích em, tạm thời lại không thể kết hôn. Vì vậy cha mẹ anh muốn gặp em trước.” Anh nói như chuyện đương nhiên.

“Làm sao anh có thể nói láo!” Sao anh cứ hết lần này đến lần khác làm khó cô.

Ánh mắt anh nóng bỏng nhìn cô sâu.

“Lời anh nói đều là thật.”

Ôn Uyển lại đỏ mặt, trong nháy mắt lại á khẩu không trả lời được.

Tính tình của cô vốn rất tốt, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tức giận với ai. Nhưng mỗi lần ở chung với anh thì tâm trạng cô trở nên nhạy cảm.

Cô đã nổi nóng trước mặt anh cũng đã khóc trước mặt anh. Nhưng lần nào anh cũng có cách làm cô bình tĩnh lại. Thật là xấu hổ mà.

Sự thật chứng minh, cô không có biện pháp nào.

“Em không muốn đi.” Cô cắn cắn môi dưới, ảo não tránh tầm mắt anh.

“Tại sao?” Anh biết rõ còn hỏi.

Bởi vì cô không xứng với anh, bởi vì cô với anh khác nhau như trời với đất, bởi vì cô không có tư cách yêu anh.

Cô nhủ thầm trong lòng, liếc trộm anh.

Yêu?

Tại sao cô có thể nhắc tới yêu?

Chẳng lẽ nếu bỏ qua sự chênh lệch về thân phận thì cô sẽ yêu anh... hay phải nói, cô đã sớm yêu anh, chẳng qua là ngại thân phận của anh nên mới hèn nhát như vậy.

Chân Ôn Uyển bị suy nghĩ này dọa sợ, cô vội vàng níu chặt ngực đứng dậy.

“Em không thể giúp anh chuyện này, em... em...”

Cô hốt hoảng xoay người, gấp đến độ liền muốn lên lầu, chẳng qua là Quyên Thiên Trạm đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của cô, ngay từ lúc cô trốn đi trước, liền nhanh chóng bắt được cô.

“Buông tay!” Cô hốt hoảng giẫy giụa.

Anh không để ý sự kháng cự của cô, bá đạo đem cô kéo vào trong ngực.

“Anh nói rồi, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay.” Anh thấp giọng nói đáp án như trước, giọng nói kiên định mà mạnh mẽ.

Nước mắt của cô nhanh chóng vòng quanh hốc mắt, tâm tình biến chuyển nhanh, ngay cả bọn họ cũng không kịp ứng phó.

“Không nên như vậy... Em cầu xin anh, đừng như vậy...” Cô không còn cách nào, tại sao mỗi lần cô muốn chạy trốn thì anh lại xuất hiện.

Anh mạnh mẽ, anh dịu dàng, anh hấp dẫn, mỗi cái đều làm cô mất khống chế, làm cô luân hãm vào vòng tay anh.

Quyên Thiên Trạm nhìn thấy cô yếu ớt khóc sùi sụt cũng không chịu nổi, anh hiểu được sự khuất mắt của cô, cũng hiểu cô yếu đuối nhưng ngay từ ánh mắt đầu tiên ấy có nhiều thứ đã thay đổi.

“Anh muốn em.” Anh kiên định nói, cứng đầu như cũ.

Ôn Uyển dùng sức lắc đầu: “Em một chút... Cũng không tốt, xin anh hãy quên em đi... Anh... Anh xứng đáng với người tốt hơn...”

“Đối với anh mà nói, em là tốt nhất.” Anh ôm cô chặt hơn: “Người anh muốn, chỉ có em, vẫn chỉ có một mình em”

Nước mắt, lại tuôn rơi.

Cô giống như con bướm, cho dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi số mạng. Nhưng mà cho dù có bị nuốt chửng thì cô cũng thấy vui lòng, vì cô yêu anh.

***

Kết quả là cô lại chạy trốn

Cô lợi dụng sự tin tưởng của anh mà bỏ chạy, ngay khi anh bước vào bệnh viện để đón Quyên Quyên thì cô liền mở cửa xe chạy ra.

Chẳng qua là khi cô có thể chạy thoát thì mới phát hiện, cô không có chỗ nào để đi.

Cô không thể trở về nhà cũng không thể đi tìm Thiên Âm nên không thể làm gì khác hơn là leo lên taxi chạy tới công viên gần đài truyền hình. Ngây ngốc ngồi đó nhìn bầu trời đến gần người.

Nhưng sau đó suy nghĩ một chút, thật ra lần chạy trốn này không có ý nghĩa gì.

Cô chỉ có một người, cuối cùng cũng phải trở về làm việc thế thì chẳng khác nào chui đầu vào lưới. Cho dù cô có nghĩ việc thì với năng lực của anh, cô cũng không thể trốn thoát.

Sự thật chứng minh, cô đã làm một việc ngu ngốc.

“Ai...” Ôn Uyển ngồi trên ghế đá không khỏi bất đắc dĩ thở dài, gió lạnh đêm đông làm cô phát run nhưng lại có thể làm lòng cô bình tĩnh lại.

Anh nói anh yêu cô, còn nói muốn cô, nhưng mà... Tại sao?

Xuất thân của cô không tốt, trình độ học vấn cũng không cao chỉ có mỗi gương mặt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 6 (tiếp theo)

Bởi vì gương mặt này mà cô đã chịu không ít thiệt thòi. Cho nên cô luôn có thói quen đeo mắt kiếng, chẳng qua lần trước bị Quách Tuyền cướp mất mắt kiếng cô vẫn chưa có cơ hội đi mua.

Gia đình bình thường sẽ không thích phụ nữ như cô, huống chi anh còn là danh gia vọng tộc.

Cha mẹ anh sẽ không chấp nhận cô.

Nhất định sẽ không...

Cô nhắm mắt lại, để cho làn gió nhẹ nhàng thổi qua, mặc cho dòng suy nghĩ cuốn đi.

Không biết có phải cô bị ảo giác không mà cô nghe thấy tiếng chó sủa. Đầu tiên chỉ là một hai tiếng nhưng dần dần âm thanh đó càng lúc càng gần cô.

Cô tò mò mở mắt ra thì phát hiện, Quyên Thiên Trạm đang dắt Quyên Quyên đứng trước mặt cô

Trong nháy mắt, cô khiếp sợ, hốt hoảng, thấp thòm cùng áy náy, nhưng kỳ lạ là cô không muốn chạy trốn.

Dưới ánh đèn đường chiếu rọi, cô lẳng lặng nhìn anh, chờ anh mở miệng mắng cô. Dù sao cũng là cô lợi dụng sự tin tưởng của anh, cũng vì phạm lời hứa của mình... cô không làm bữa tối cho anh và Quyên Quyên.

“Lần sau, nhớ tìm nơi nào nhiều người một chút.”

Quả nhiên Quyên Thiên Trầm lên tiếng, chẳng qua là ngữ điệu và thái độ của anh rất bình thản, hoàn toàn khác xa sự tưởng tượng của cô đến vạn dặm.

Cô nắm chặt sợi dây thừng trong lòng bàn tay, không nhìn được mở miệng: “Tại sao?” Cô không hiểu ý của anh, cũng không hiểu tại sao anh không tức giận, lại càng không hiểu tại sao anh không mắng cô.

“Trời tối, nơi này không an toàn.” Anh hỏi hột giải thích, vẫn không có trách mắng cô như cũ.

Chẳng qua là câu nói ngăn ngùn lại làm lòng cô chấn động.

Cho đến lúc này, anh vẫn còn suy nghĩ cho cô. So với việc cô trốn tránh anh lo cho sự an toàn của cô hơn...

Ôn Uyển che đi cái miệng nhỏ nhắn, không cách nào đè nén được tâm trạng của mình. Nước mắt tự trách rơi xuống, Quyên Quyên vội vàng chạy tới chân cô.

“Ô... ô...” Nó ngheo đầu, thật lo lắng cho cô, giống như không hiểu tại sao cô lại khóc, lại càng không hiểu phải an ủi cô như thế nào, không thể làm gì khác hơn là nóng nảy giậm chân tại chỗ ở bên chân của cô.

“Quyên Quyên...” Cô nước mắt lã chã nhìn nó, không khỏi nghiêng thân ôm lấy nó: “Quyên Quyên, thật xin lỗi, tao không phải cố ý không làm bữa tối cho mày...”

“Ô... ô...” Quyên Quyên không hiểu chuyện gì chỉ ngoan ngoãn mặc cô ôm, lè lưỡi liếm nước mắt trên mặt cô.

Một màn người chó thăm tình làm người ta cảm động nhưng tuyệt đối không bao gồm Quyên Thiên Trầm.

Ánh mắt anh nhanh chóng trở nên sắc bén.

Chó của anh đang ở trước mặt anh liếm mặt người phụ nữ của anh, còn làm loạn trong ngực cô.

Thật là tạo phản!

Anh sắp bước đi, một bàn tay liền đem Quyên Quyên đuổi đi.

“Ngao ô?” Quyên Quyên kinh ngạc nhìn anh.

“Lui ra.” Anh lạnh lùng nói, làm Quyên Quyên sợ hãi.

Quyên Quyên nhìn gương mặt tối đen của chủ nhân, dựa vào trực giác của mình nó hiểu mình đã làm sai cái gì đó. Nó ngẩng đầu nhìn cô đang rơi nước mắt suy nghĩ hồi lâu liền chạy đi xa, bảo đảm sự an toàn cho mình.

“Tại sao anh lại hung dữ với nó?” Ôn Uyển lau nước mắt, không nhìn được đòi lại công bằng cho chó yêu.

Anh không mở miệng giải thích chỉ cởi áo khoác của mình choàng lên người cô, bá đạo ôm cô vào lòng, sưởi ấm cho thân thể lạnh băng của cô.

Nhiệt độ của anh cao đến dọa người, ở trong lòng anh cô không thấy lạnh nữa. Có thể là do trời mưa nên cả người anh ướt đẫm.

Chẳng qua là mấy giây sau cô liền phát hiện, toàn thân anh ướt đẫm không phải vì mưa mà vì mồ hôi của anh.

Nước mắt của cô lại một lần nữa chảy xuống.

Rốt cuộc cô cũng biết, anh có thể tìm được cô không phải vì anh có năng lực gì mà là anh chạy khắp nơi để tìm cô.

Anh muốn tìm được cô cho nên mới chạy thật nhanh.

Đây, chính là đáp án.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi...” Cô ôm chặt lấy anh, lần đầu tiên cô khóc vì anh.

Thì ra là anh yêu cô sâu đậm như vậy.

“Đừng khóc.” Bàn tay chai sạn chùi đi nước mắt trên mặt cô.

Cô ấy náy lác đầu: “Cho em xin...”

Anh nhanh chóng hôn lên môi cô.

“Anh nói rồi, anh không muốn xin lỗi.”

“Nhưng mà...”

“Anh đói bụng.” Anh nhìn vào mắt cô, chặt đứt ý nghĩ ấy náy trong lòng cô.

Ôn Uyển lập tức nhớ tới, anh chỉ muốn cô...

Cho dù có lau như thế nào thì nước mắt cũng không ngừng rơi, cô lau nước mắt nắm chặt lấy tay anh.

“Được, sau khi trở về, em lập tức làm cơm cho anh ăn.”

“Gâu Gâu!” Quyên Quyên chọt kêu hai tiếng, giống như là muốn nhắc nhở hai người, đừng quên cho nó một phần.

Ôn Uyển phá thể mỉm cười.

“Dĩ nhiên là còn có mày.”

Quyên Quyên vui vẻ, ngoắc ngoắc cái đuôi, vui vẻ vòng quanh hai người. Sau đó nhảy lên hưng phấn không thôi.

Giờ phút này, mây đen trên bầu trời cũng lặng lẽ bay đi, đem lộ ra cả vùng trời sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 7

“Chị Ôn Uyển, làm sao bây giờ? Em, em để quên dây chuyền Hồ Điệp trên xe rồi!” Trợ lý trẻ tuổi mặt như đưa đám vội tới cầu cứu Ôn Uyển.

“Không sao, còn tới 20 phút, em mau đi lấy đi. Trước khi xuống xe, cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa.” Ôn Uyển không tức giận, nhỏ nhẹ nói.

“Dạ, em biết.” Có được chỉ thị, trợ lý lập tức vội ra ngoài.

Chẳng qua là mới đi một người thì một người khác lại tới.

“Chị Ôn Uyển, bộ đầm màu tím này nên phối với dây chuyền nào đây? Sợi này hay sợi này?”

“Đều không phải, em mở hộp trang sức ra, tìm một sợi có hoa văn thủy tinh, dây màu đen.” Ôn Uyển vẫn nhẹ nhàng chỉ bảo.

“Chị, bộ vét màu trắng ở đâu rồi?”

“Bên tay trái của em đó.” Cô thuận miệng nhắc nhở: “Đừng quên mang theo sợi dây chuyền Lace.”

“Dạ.”

Xà Thiên Âm thấy trợ lý đã đi hết mới thở dài với bạn tốt: “Cậu đi làm rồi thật là tốt.”

Ôn Uyển quay đầu lại: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Cậu cũng thấy rồi đấy.” Cô nhìn trợ lý tay chân đang luống cuống nói: “Đây chính là cuộc sống mấy ngày nay của tớ, chỉ mới mười ngày mà tớ cứ ngỡ như mười năm.”

Cô vốn không phải là người nhàn nại nên mọi chuyện đều lệ thuộc vào Ôn Uyển. Kết quả mấy ngày nay không có cô ấy ở đây, thế giới của cô như có động đất.

Ôn Uyển nhin không được cười lên.

“Các cô ấy chẳng qua là thiếu kinh nghiệm, chỉ cần có cơ hội là sẽ tốt lên.” Cô an ủi.

“Chỉ hy vọng như thế.” Xà Thiên Âm không nhìn được lâu bầu, sau đó chợt thay đổi đề tài. “Đúng rồi, nghe nói cậu quyết định qua lại với A Trạ?”

Đôi tay bé nhỏ đột nhiên ngừng lại, mặt Ôn Uyển đỏ lên.

“Tớ với anh ấy... Không phải đang qua lại.” Cô nhỏ giọng giải thích.

Xà Thiên Âm nhú lông mày nhỏ nhắn.

“Không phải sao?” Quái, A Trạ không nói với cô như vậy.

“Tớ với anh ấy chẳng qua là tình nhân ‘tạm thời’.” Cô nhỏ giọng nói chỉ sợ người khác nghe được. Anh là một người nổi tiếng, nếu tin tức anh và cô bị truyền ra ngoài thì nhất định sẽ gây phiền phức cho anh.

“Cái gì gọi là tạm thời?” Xà Thiên Âm không hiểu: “Cậu có thể giải thích rõ hơn không?”

“Chính là lúc anh ấy không cần tớ nữa thì chúng tớ sẽ kết thúc.” Ôn Uyển giải thích đơn giản.

Lúc Quyền Thiên Trạ đưa ra yêu cầu muốn cô làm người yêu của anh thì cô rất do dự. Cô hoàn toàn không biết có nên đồng ý hay không.

Anh thuận miệng nói mấy câu: “Khi làm người yêu của anh thì cô có thể thoát khỏi sự dằn dũa của Quách Tuyền đồng thời anh cũng có thể tránh khỏi việc bị ba mẹ bức hôn.” Vì vậy cô liền đồng ý.

Chẳng qua là trên có chính sách, dưới có đối sách. Sau đó cô cũng đưa ra điều kiện, đây chỉ là tạm thời. Cô biết mình rất hoang đường nhưng vì vết thương trước, cô chỉ có thể xây phòng tuyến bảo vệ mình.

Nếu không xứng với anh, cô tình nguyện xem mọi thứ chỉ là mộng đẹp.

Trước khi anh hối hận thì lòng của cô đã thuộc về anh.

Trước khi mộng đẹp kết thúc thì thân thể cô cũng thuộc về anh.

Nhưng khi anh hối hận thì khi tình mộng, bọn họ sẽ chẳng là gì của nhau.

Xà Thiên Âm hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề mới có thể nghe thấy cái lý luận hoang đường như thế này.

“A Trạ biết không?” Cô vội vàng hỏi lại.

“Tớ có nói với anh ấy rồi.” Ôn Uyển gật đầu.

Xà Thiên Âm mở to mắt: “Vậy cậu ấy nói thế nào? Cậu ấy đã đáp ứng?”

Ôn Uyển nghiêng đầu, thử hỏi tường tình huống lúc đó.

“Anh ấy nói biết.” Không sai, anh nói câu này.

“Cứ như vậy?”

“Đúng.”

“Hô! Vậy thì tốt.” Xà Thiên Âm thở phào nhẹ nhõm.

“Cái gì tốt?” Ôn Uyển ngu ngơ nháy mắt.

Xà Thiên Âm buột miệng cười, trong mắt thoáng qua tia thần bí: “Dĩ nhiên chính là không thành vấn đề.”

Ôn Uyển càng ngu ngơ hơn, đang lúc cô đang tính hỏi rõ thì trợ lý lại khẩn trương cầm điện thoại chạy tới, nói là trang phục có vấn đề muốn cô tới xác nhận lại một lần nữa. Cô bất đắc dĩ phải đi xử lý mọi việc.

Xà Thiên Âm ở một bên không nhìn được đưa tay ngắt gương mặt non mịn của trợ lý.

“Thật ra thì có một trợ lý ngu ngơ cũng không tồi.” Cô nói.

“A?” Cô trợ lý chỉ có thể ngơ ngác để Xà Thiên Âm nheo mắt mình.

“Không có sao không có sao.” Xà Thiên Âm cười trộm.

***

Cô bị lừa!

Đúng lúc cô thấy Quyền Thiên Sóc và Quyền Thiên Kỳ xuất hiện ở cửa lớn biệt thự nhà họ Quyền thì cô liền nghĩ tới điều này.

Cô thừa lúc Mã Hạ Lan và Quyền Phương Trí nói chuyện cùng người khác thì nói nhỏ bên tai anh: “Tại sao anh không nói với em đây là cuộc họp mặt gia đình?” Cô vẫn cho là chỉ có cha mẹ anh.

Quyền Thiên Trạm nhìn gương mặt khẩn trương của cô thì biết giờ phút này cô đang rất thấp thỏm. Anh cũng biết cô đã lấy hết dũng khí mới có thể vào nhà cùng anh.

“Bởi vì anh không muốn làm em lo lắng.” Anh thấp giọng nói, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô.

“Nhưng mà em không chuẩn bị tâm lý...” Ôn Uyển khẩn trương dừng bước lại, làm thế nào cũng không thể bước thêm một bước nữa.

Cô biết cô không xứng với anh, cũng biết cha mẹ anh nhất định sẽ không tiếp nhận cô nhưng cô vẫn nguyện ý tới đây gặp cha mẹ anh.

Từ nửa tháng trước cô đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng không ngờ hai anh em của anh cũng dẫn theo bạn bè tới đây.

Nếu như cha mẹ anh tức giận, nếu như cha mẹ anh phản đối, vậy hai anh em của anh sẽ phản ứng như thế nào? Anh sẽ phản ứng ra sao?

“Cha mẹ anh là người rất tốt.” Quyền Thiên Trạm lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ lung tung của cô.

Chân Ôn Uyển hoàn toàn không biết làm sao, cô chỉ có thể không ngừng hít sâu.

Cô nhìn căn biệt thự xa hoa trước mặt, sau đó nhìn về phía cặp vợ chồng phú quý kia. Cô đột nhiên cảm thấy mình muốn biến mất nhưng nguyện vọng của cô lại không thành sự thật. Hơn nữa, điều khủng hoảng hơn là cha mẹ anh lại đang bước nhanh về phía cô.

Quyền Thiên Trạm nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, gạt đầu với cha mẹ mình.

“Cha, mẹ.”

Mã Hạ Lan và Quyền Phương Trí cũng không để ý đến anh, họ chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của Ôn Uyển.

“Thật là cô gái xinh đẹp!” Hai vợ chồng không nhịn được mở miệng than thở.

Ôn Uyển sững sờ, cho là mình nghe lầm.

Cô khẩn trương cầm ngược lại tay Quyền Thiên Trạm, dùng hết sức mới có thể bật ra được câu nói.

“Bác trai Quyền, bác gái Quyền, con chào hai bác ạ.” Cô mỉm cười gạt đầu, cố gắng hết sức để không bỏ chạy.

Bác trai Quyền?

Bác gái Quyền?

Hai vợ chồng nhìn nhau, sau đó lấy tốc độ sét đánh kéo Quyền Thiên Trạm qua một bên.

“Làm cái gì vậy, con còn chưa giải quyết xong?” Mã Hạ Lan thấp giọng kêu la, hoàn toàn không thể tin được những lời khách sáo mình vừa nghe. Đã một tháng rồi, vậy mà không thu được người vào tay.

“Con đang cố gắng.” Quyền Thiên Trạm nói.

Mã Hạ Lan rất muốn đập bẹp anh.

“Con cố gắng cái rắm! Đã một tháng rồi, con làm cái gì thế hả? Vừa rồi con có nghe con bé nói gì không? Bác gái Quyền, con bé gọi mẹ là bác gái đấy, thật là đau lòng mà. Anh con cũng đã đem người ta lên giường rồi, sao con không học hỏi một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 7: tiếp theo

Câu cuối Mã Hạ Lan không cần thận nói lớn một chút, mọi người liền nhìn về phía Quyền Thiên Sóc.

Người bị nhìn không thay đổi sắc mặt, chẳng qua là không vui nhũu mày: “Ít thêm mắm thêm muối.”

“Vợ yêu, A Sóc nói không có.” Quyền Phương Trí hoàn toàn không đồng ý lời của con trai: “Con quên rồi sao? Ngày hôm qua chúng ta rõ ràng tận mắt nhìn thấy, con chẳng qua là đem người ta để “trên ghế sa lon” thôi.”

Mọi người nhìn về phía Quyền Thiên Sóc một lần nữa, trong đó bạn của Quyền Thiên Kỳ... Ngải Nị, còn khi khi bật cười một tiếng.

Quyền Thiên Sóc nổi giận đi vào biệt thự.

Mã Hạ Lan vẫn còn cố chấp hỏi: “Cho nên bây giờ con sao rồi?”

Quyền Thiên Trạh vẫn chỉ nói một câu.

“Con đang cố gắng.”

“Cố gắng?” Mã Hạ Lan không vui nheo mắt lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Với tốc độ như con đợi đến khi khủng long sống lại sao? Con có biết cái gì gọi là tốc độ hay không? Có hiểu cái gì gọi là hoành đao đoạt ái không? Mẹ bảo con đi cướp người, không phải bảo con đi lãng phí thời gian!”

Mã Hạ Lan bị chọc tức, nhìn con trai không làm nên trò trống gì. Bà suy nghĩ một chút, lập tức tự thân vận động.

Bà lập tức xoay người đi tới trước mặt Ôn Uyển, cười hỏi: “Nói cho bác gái biết, con tên là gì? Năm nay mấy tuổi? Người ở đâu?”

Cho tới bây giờ Ôn Uyển chưa gặp qua người nào thay đổi sắc mặt nhanh như vậy.

“Con họ Chân, tên là Ôn Uyển, năm nay hai mươi sáu tuổi, là người Hoa Liên.” Cô núu lấy làn váy, nặn ra mỉm cười.

“Chân Ôn Uyển? Thật là một cái tên dễ nghe.” Mã Hạ Lan cười vang: “Làm sao con biết A Trạh? Ấn tượng của A Trạh cũng không tệ phải không? A! Bác nghe nói con có bạn trai? Như thế nào? Hai người không thuận lợi ă?” Bà lập tức cắt vào chủ đề, giống như gián điệp thăm dò quân tình.

Nụ cười xinh đẹp yếu ớt lập tức biến mất bên mép Ôn Uyển. Cô thật không dám tin ngay cả chuyện này mà anh cũng nói cho ba mẹ biết.

“A...” Cô khốn quẫn cúi đầu, dùng giọng nói thấp nhất nói ra sự thật: “Thật ra thì con cùng người kia... Đã sớm chia tay.”

Cặp mắt của hai vợ chồng lập tức sáng lên: “Thật tốt quá!”

“A?” Ôn Uyển kinh ngạc ngẩng đầu.

“Không, không phải vậy!” Hai vợ chồng nhanh chóng đổi lời nói, cũng xảo biện giải thích: “Bác và bác trai con không có ý gì, ngay cả một cô gái xinh đẹp như con mà người kia không giữ được thì thật là vô dụng.”

“Dạ, con biết.” Ôn Uyển cười cười, cũng không dám có những khác ý tưởng khác, bởi vì giờ phút này, lòng cô rất rối loạn.

Cô từng nghĩ mình sẽ bị gây khó khăn nhưng không ngờ hai vợ chồng này lại rất thân thiết.

Từ đầu đến giờ đều là nụ cười nhiệt tình không hề có một chút ngạo mạn của người giàu.

Mọi thứ đều khác xa tưởng tượng của cô...

Cô quay đầu nhìn về phía Quyền Thiên Trạh, lại thấy hai tay anh vòng quanh ngực tựa vào cửa xe, khóe miệng khẽ nhếch nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đến mức làm cô say mê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cô nhanh chóng đưa mắt thu hồi, cuối cùng tin tưởng lời nói của anh...

Cha mẹ anh là người rất tốt.

“Được rồi, nếu đã đến đông đủ, tất cả mọi người đi vào nhà ăn cơm đi.” Quyền Phương Trí nói.

“Đúng vậy, bác đã chuẩn bị một bữa cơm hoành tráng, Ngải Nị, Ôn Uyển, hai con phải ăn thật nhiều nha.” Mã Hạ Lan nhiệt tình nói.

“Không thành vấn đề.” Ngải Nị sáng khoái đồng ý.

“Dạ.” Ôn Uyển cũng dịu dàng trả lời.

Mã Hạ Lan thấy hai người nghe lời như vậy thì rất thích, mỗi tay kéo một người dẫn vào trong nhà.

Quyền Thiên Trạh bị bỏ lại không thể làm gì khác hơn là vào nhà cùng với Quyền Thiên Kỳ. Chẳng qua là hai anh em còn chưa vào cửa thì đã bị Quyền

Phương Trí tóm lại. Ông huyých cùi chỏ vào người Quyền Thiên Trạm.

“Đưa con ngoan, thì ra là con âm hiểm như vậy!”

Quyền Thiên Trạm thấy vẻ mặt hung phấn của cha thì chỉ gật đầu.

“Con làm hết sức.”

“Đừng chỉ hết sức, mà phải liều chết.” Quyền Phương Trí không nhìn được nhắc nhở.

Quyền Thiên Kỳ chỉ cười nói: “Cha, người yên tâm, chiều già trư ăn cộp này, tỷ lệ thành công luôn cao hơn trăm phần trăm.”

Quyền Thiên Trạm khề nhếch miệng, nhìn về phía em trai.

“Cho nên, tỷ lệ thành công của em cũng là trăm phần trăm?” Anh cũng hỏi ngược lại.

Quyền Thiên Kỳ đem hai tay nhếch vào túi, nhìn về phía “Bạn trai”, mỉm cười đầy tự tin.

“Đương nhiên.”

***

Bữa ăn tối kết thúc trong không khí náo nhiệt.

Sau khi dùng cơm là thời gian Mã Hạ Lan mong đợi nhất. Bà kéo tay Ngải Nỉ và Ôn Uyển đi vào phòng khách. Còn Quyền Phương Trí và ba anh em còn lại thì đi nhà bếp rửa chén bát, cắt trái cây

Không bao lâu sau là chương trình đang gây chấn động toàn Đài Loan

Hôm nay là cảnh Hí Mã bắt cá hai tay, bị vợ bắt gian tại giường, kết quả là bị tai nạn xe rơi xuống biển, sống chết chưa rõ...

Cảnh người vợ rơi xuống nước làm Mã Hạ Lan đau lòng rơi nước mắt, tự lằm bằm người phụ nữ ấy thật đáng thương, số phận thật khổ. Ngải Nỉ ngồi bên cạnh thì hung hăng xé tờ báo, cắn răng nghiêng lợi, dùng miệng lưỡi mình chửi người đàn ông phụ bạc.

Ôn Uyển thấy hai người đùa giỡn với nhau, còn cô thì cảm thấy ngượng ngùng.

Bình thường cô không xem ti vi, hơn nữa bệnh nghề nghiệp làm cô chỉ chú ý tới quần áo trên người diễn viên, hình ảnh quảng cáo làm cô hồi hồn.

Cô thấy Quyền Phương Trí và ba anh em vẫn còn trong phòng bếp thì quyết định đi giúp một tay.

“Bác gái Quyền, con muốn đi phòng bếp...”

“Đừng khách khí như vậy, nếu mọi người đã thân thiết như vậy thì gọi bác là bác gái là được rồi.” Mã Hạ Lan nước mắt nước mũi quay đầu, đáng thương nói.

Chân Ôn Uyển không đành lòng từ chối yêu cầu của người lớn hơn nữa còn là một người đang khóc rất đáng thương.

“Bác gái.” Cô khéo léo thuận lòng bà, cũng lấy khăn giấy đưa cho bà: “Bác đừng khóc.” Cô an ủi.

“Hu hu!” Không ngờ Mã Hạ Lan lại còn khóc thảm hơn: “Làm sao bác có thể không khóc, con không biết bác đau lòng thế nào đâu.”

Không ngờ bà đột nhiên khóc lớn, Ôn Uyển bị dọa sợ.

“Bác sao vậy?” Xong rồi, không phải là cô làm sai cái gì rồi chứ?

Ngải Nỉ ở một bên nói: “Bác gái Quyền, bác đừng đau lòng, bác có vấn đề gì thì nói ra để mọi người cùng nhau giải quyết.”

“Có thật không?” Mã Hạ Lan vẫn còn khóc nhưng nước mắt đã ngừng rơi.

“Thật.” Hai người mãnh liệt gật đầu.

“Hai con thật là có lòng tốt, nếu bác có con gái như hai con thì thật hay.” Mã Hạ Lan lau nước mắt.

Ôn Uyển giúp bà vỗ lưng.

“Bác có gì uất ức ư?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Mã Hạ Lan mãnh liệt gật đầu: “Bác có rất nhiều uất ức.”

Ngài Ni nhanh chóng nhủu mày: “Ai lại làm cho bác tức giận như vậy, bác nói đi, con giúp bác hả giận.” Ngài Ni vỗ ngực, nghĩa khí quất lên.

“Còn không phải là ba đứa con trai của bác sao.” Cuối cùng Mã Hạ Lan cũng khai ra thủ phạm.

“A?” Hai người không khỏi sửng sốt.

“Ba đứa nó tuổi không nhỏ lại không muốn kết hôn, hại bác đến giờ vẫn không có cháu đẻ bé.” Bà ừy khuất nói.

“A...” Ôn Uyển cùng Ngài Ni nhìn nhau, cuối cùng hiểu ra là bà đang đùa giỡn.

Ngài Ni cười gượng: “Bác gái Quyền, bác biết con là đàn ông phải không?” Anh đề phòng nói: “Đàn ông không thể sanh được đứa trẻ.”

“Bác biết, cho nên...” Mã Hạ Lan xoay người nắm lấy tay Ôn Uyển: “Cho nên bây giờ chỉ có thể dựa vào con. Ôn Uyển, bác biết con nghe lời nhất, con có ý kiến gì với A Trạ không? Con có thích nó không? Con có kết hôn với nó không?”

“A, con?” Ôn Uyển kinh ngạc, hoàn toàn nói không ra lời.

Cô vốn nghĩ là bà đã chọn được người rồi nên mới bức hôn anh. Nhưng bây giờ sao lại gán ghép cô với anh?

“Mặc dù A Trạ trầm tĩnh ít nói nhưng thực ra là người tốt? Dù sao con với A Trạ cũng đang yêu nhau nhưng mà hai con có thể kết hôn nhanh một chút không? Nhanh chóng sanh em bé được không?” Mã Hạ Lan vẫn còn nói không ngừng.

“Nhưng là con cùng anh ấy... Giữa chúng con...” Ôn Uyển nói không nên lời, còn Ngài Ni thì nhân cơ hội chạy vào phòng bếp tìm cứu binh.

“Hai con như thế nào?” Mã Hạ Lan nóng nảy: “Mặc dù A Trạ nói thích con nhưng bác biết nó yêu con thâm rồi. Bác già rồi, không còn sống được bao lâu. Bác chỉ có một yêu cầu nhỏ, con có thể giúp bác một tay không?”

“Đây không phải là vấn đề có giúp một tay hay không, mà con và anh ấy... Căn bản là không có khả năng.” Cô nhỏ giọng nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì con không xứng với anh ấy.” Ôn Uyển nhìn Mã Hạ Lan nghi hoặc, cô cắn cắn môi dưới, khó khăn nói: “Con không có người thân, con là trẻ mồ côi.”

Mã Hạ Lan chợt im lặng mà Quyền Thiên Trạ đứng lúc đi ra từ phòng bếp. Phía sau anh, những người còn lại cũng bê trái cây ra.

Sắc mặt Ôn Uyển tái nhợt, hèn nhát run rẩy nhưng cô vẫn ép mình tiếp tục mở miệng: “Cho nên con muốn...”

Hu hu!

Mã Hạ Lan không báo động trước lại khóc.

Bà nhanh chóng buông tay Ôn Uyển ra, ôm cô vào lòng: “Trời ạ! Vậy con nhất định rất khổ, rất cô đơn phải không? Không sao, bác làm chủ cho con, con có thể tin tưởng bác, đi xem phim, đi mua sắm, đi ăn cơm cứ tìm bác...”

Ôn Uyển rung động không nói nên lời.

Cô nghe bà vẽ ra tương lai tốt đẹp lại cảm nhận vòng ôm ấm áp của bà thì hốc mắt phiem hồng, thiếu chút nữa rơi nước mắt. Nhưng cô cố ép mình bình tĩnh lại.

Cho đến lúc bà buông cô ra, cô mới mở miệng.

“Cám ơn bác.” Cô nở nụ cười đầu tiên kể từ khi đến đây: “Con rất vui khi được quen bác.”

Mã Hạ Lan vừa lau nước mắt vừa đánh lừa sự chú ý của cô.

“Thật ra thì chúng ta có thể thân hơn nữa, con cùng A Trạ kết hôn...”

“Mẹ, ăn trái cây.” Quyền Thiên Trạ chợt chen vào nói.

Mã Hạ Lan thay đổi sắc mặt trong nháy mắt.

Bà giận dữ quay đầu, nhìn chằm chằm vào con trai không hiểu chuyện nói: “Con không thấy mẹ đang nói chuyện sao?”

Quyền Thiên Trạ buồn bực không lên tiếng, chẳng qua là đem trái cây để trước mặt bà.

Quyền Phương Trí giúp một tay: “Bà xã, phim sắp chiếu rồi, vừa ăn trái cây vừa xem phim, có gì từ từ nói.”

“Đúng vậy, cái thứ đàn ông phụ bạc sắp tiêu rồi, bác mau xem.” Ngải Ni chỉ tay về phía ti vi, nháy mắt với Ôn Uyển.

Ôn Uyển cảm kích khẽ mỉm cười.

“Thật không?” Mã Hạ Lan nhanh chóng quay đầu, quả nhiên thấy nam chính đang bị bạn bè của nữ chính đánh tới tấp, mắt bà sang lên: “Đúng! Đánh hẳn chết đi, cái thứ đàn ông phụ bạc! Ai, sao lại chỉ cho một cái tát? Ít nhất cũng phải một quả đấm...!”

Nhân lúc mẹ xem ti vi, Quyền Thiên Trạm đứng dậy đi tới bên cạnh cha.

“Cha, con có việc...”

“Cha biết.” Quyền Phuong Trí không để lại dấu vết, hốc mắt ửng đỏ nhìn Ôn Uyển: “Đợi đến lúc quảng cáo, cha sẽ dụ mẹ con đi, các con đi trước đi.”

“Cám ơn cha.”

Quyền Phuong Trí gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 8

Lúc gần ra khỏi biệt thự thì Ôn Uyển mới kéo kéo vạt áo Quyền Thiên Trạm.

“Chúng ta đi trước như vậy có được không? Em còn chưa chào tạm biệt bác trai bác gái.”

“Ba anh biết.”

“Anh có việc gấp?”

“Có một chút.”

Ôn Uyển nghĩ là chuyện làm ăn nên cũng không hỏi nữa.

Chẳng qua là khi xe chạy nhanh ra khỏi biệt thự thì cô không nhận được quay đầu lại, liếc nhìn ánh đèn ầm ập của biệt thự, nhớ lại từng câu nói ầm ập của Mã Hạ Lan.

Phải có cha mẹ vui vẻ như vậy thì anh mới hạnh phúc chứ?

Chân Ôn Uyển không khỏi hăm mộ nhìn Quyền Thiên Trạm sau đó liền cúi đầu, lấy ra một cuộn len trong túi tiếp tục đan. Cô nhân lúc rảnh rỗi đan một cái khăn choàng cho bạn tốt nhưng gần đây còn có Quyền Thiên Trạm, cho nên cô quyết định đan một đôi bao tay cho anh.

Ôn Uyển chuyên tâm đan len, bất tri bất giác quên đi thời gian cho đến khi Quyền Thiên Trạm lái xe vào nhà xe thì cô mới giật mình.

Cô tranh thủ cất đồ, đang định mở cửa xe thì Quyền Thiên Trạm lại nhanh hơn vòng qua đầu xe, giúp cô mở cửa, sau đó dùng sức mạnh hơn bình thường kéo cô ra ngoài.

“Thiên Trạm?” Túi đồ của cô bị rơi, cô còn chưa kịp nhặt lên.

Quyền Thiên Trạm không lên tiếng, chỉ ôm ngang cô lên.

“A!” Cô bị động tác của anh làm hết hồn: “Thiên Trạm, sao vậy? Anh...”

Cô còn chưa kịp nói hết thì bị động tác tiếp theo của Quyền Thiên Trạm làm giật mình. Anh mở cửa lớn ra, nhanh chóng lướt qua phòng khách, đi về phòng anh.

Khi cô nhìn thấy chiếc giường lớn thì gương mặt nhỏ nhắn như muốn bốc cháy.

Thời gian qua cô luôn ngủ cùng anh trên chiếc giường lớn này, mỗi đêm mặc cho anh đem cô làm cho mất khống chế, sức cùng lực kiệt.

Cả khuôn mặt cô đỏ bừng, cô muốn đưa tay che kín hai mắt anh.

“Anh thích em vì anh đỏ mặt.” Anh nhếch miệng, nhẹ nhàng thả cô lên giường.

“Tại sao đột nhiên anh...” Cô xấu hổ chống đỡ ngực anh.

“Anh cũng thích bộ dạng của em ngồi trong nhà anh.” Vừa khản trương vừa xinh đẹpm như một đóa hoa bách hợp cao quý thuần khiết, đóa hoa chỉ thuộc về anh.

Ôn Uyển gần như nín thở.

“Còn nhiều thứ nữa...”

“Nhưng mà, anh thích em cười hơn.” Anh nhanh chóng cúi đầu hôn cô.

Ôn Uyển không thể chống đỡ nổi, mỗi lần bị anh hôn là cô không thể nào suy nghĩ được, để mặc anh xâm chiếm.

Anh giống như người hai mặt, ban ngày lạnh lùng nhưng ban đêm lại điên cuồng.

Anh sẽ hôn cô đến ngạt thở, dùng giọng nói khan khan triu mến nói anh thích cô như thế nào. Mọi động tác của anh đều làm cô mất hồn.

Cô núm lấy chân, run rẩy thờ dốc vì nụ hôn của anh, thân thể vì làm tình mà đỏ mê người.

Anh nhìn cô ý loạn tình mê, đôi mắt thâm thúy trở nên sâu thẳm.

Anh nhanh chóng cởi quần áo của hai người ra, đè cô dưới thân. Anh hôn mắt cô, chân mày, gò má, môi của cô. Lưu lại từng dấu vết của anh trên người cô.

Mấy hôm nay, anh luôn hứng thú với công việc này. Khi dấu vết trên người cô biến mất, anh lại làm nó xuất hiện một lần nữa...

Đây là ký hiệu thuộc về anh, cũng chứng cứ xác minh cô là của anh.

“Ừ... Thiên Trạmm...” Ôn Uyển ngẩng đầu lên, rốt cục không cách nào kèm chế được mà rên rỉ.

Bàn tay chai sạn chọt tách hai chân cô ra.

“A, không...” Khi cô phát hiện ra thì anh đã hôn lên cánh hoa ướt át của cô.

Khoái cảm kịch liệt làm cho cô mất không chế.

Cả người cô như dây cung, không ngừng rung động, anh lại càng thêm càn rỡ, bú mút trên chốc cô làm thủy triều của cô trào ra, anh liếm không sót một giọt...

Cuối cùng, khi anh ngẩng đầu lên lần nữa thì cô không thể nói nên lời.

Toàn thân cô tỏa ra hơi thở quyến rũ, gương mặt đỏ bừng, ngực phập phồng không ngừng thờ dốc.

“Lần này, anh muốn em ở phía trên.” Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô.

“Hả?” Cô không hiểu anh nói gì, chỉ cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh.

“Anh muốn em vì anh mà động, vì anh điên cuồng, vì anh mất không chế...” Anh ôm chặt cô, nhanh chóng xoay người.

“A!” Ôn Uyển chưa chuẩn bị tinh thần thì trời đất quay cuồng, khi cô nhận thức được thì mặt cô đỏ bừng: “Thiên... Thiên Trạmm?” Cô muốn rời đi nhưng lại bị anh chặn lại.

Cô bị anh khuấy đảo mà điên cuồng, cô chỉ có thể chống hai tay lên người anh.

Anh nhân lúc này lưu loát ôm cô ngồi dậy, nâng mông tròn của cô lên, nhắm ngay chính giữa đi vào...

“Oh!” Ôn Uyển nhanh chóng ngửa đầu về phía sau, mái tóc dài như suối về nên bức tranh tuyệt đẹp trong ánh trăng nhàn nhạt.

Bắp thịt toàn thân anh căng lên, cả người thấm đẫm mồ hôi, nhưng mà anh vẫn không chế không chạy nước rút. Anh cẩn thận quan sát gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh trăng cho đến khi thấy cô không còn run sợ nữa mới nắm eo thon của cô, từ từ lướt động.

“Thiên... Trạmm... Em... Em...” Ôn Uyển không biết làm sao vịn cánh tay của anh khóc khế.

“Không phải sợ, tin tưởng anh, em thật là đẹp, thật là đẹp... Thật là đẹp.” Anh vừa than thở, vừa tăng nhanh tốc độ chạy nước rút.

Trong nhiều đêm, anh vô số lần mê luyến vẻ đẹp của cô, không ngừng mãnh liệt đòi hỏi cô. Cho dù bao nhiêu lần, anh vẫn vĩnh viễn cảm thấy không đủ.

“Không... Em không cần...” Ôn Uyển muốn chạy trốn, muốn tránh nhưng không được.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng cơ thể va chạm vào nhau.

Anh chạy nước rút, cô giãy dụa, anh gào thét, cô rên rỉ... Anh và cô, dây dưa không dứt, cả đời không chia lìa.

Cuối cùng, đúng như anh nói, cô bị mất không chế, không ngừng điên cuồng.

Anh giống như con ngựa hoang mất cương, bừa bãi luật động trong cơ thể cô. Đắm đến nơi sâu nhất, cho đến khi ánh sáng chói lóa trong màn đêm.

Vô cùng cô tận, theo từng bước chạy nước rút của anh không ngừng bắn ra. Mà cô cũng nhanh chóng đạt đến cao trào. Anh chui vào trong cô, găm nhẹ một tiếng, đem dòng tinh dịch nóng bỏng bắn thẳng vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 9

Chương 9

Cuộc sống quay về một tháng trước.

Cuối cùng đĩa nhạc cũng được phát hành, Chân Ôn Uyển không cần đi theo Xà Thiên Âm chạy khắp nơi. Nhưng mà đầu tháng sau Xà Thiên Âm sẽ đi Thượng Hải, Hong Kong lưu diễn. Vì để tìm tòi hình thích hợp, cô vẫn bận rộn như xưa.

Có thể là do mệt mỏi kéo dài, mấy hôm nay cô luôn cảm thấy mệt mỏi, đầu óc choáng váng.

Vì không để cho cô bệnh nặng hơn nên nhân lúc việc ít Xà Thiên Âm liền thả cô đi, hơn nữa còn nhờ Trình Minh chở cô về nhà Quyền Thiên Trạm, cho cô nghỉ ngơi một ngày.

Gần như là lúc xe chạy tới cổng nhà là Quyền Quyền lập tức vọt ra, ngoắc ngoắc cái đuôi với Trình Minh, giống như sớm đoán được Ôn Uyển đang ngồi trên xe.

“Quyên Quyên.” Cô mở cửa xe mỉm cười.

“Gâu Gâu!” Quyên Quyên cũng vui vẻ trả lời lại.

“Quyên Quyên, đã lâu không gặp.” Trình Minh cũng xuống xe.

“Gâu Gâu!” Quyên Quyên trả lời nhiệt tình, giống như biết người này là bạn của chủ nhân.

Ôn Uyển mở cửa ra, mặc cho Quyên Quyên chạy một vòng mới sờ sờ đầu nó.

“Anh Trình, cảm ơn anh đưa em về.” Cô xoay người nói.

“Đừng khách sáo, nhưng mà em ở một mình có được không?” Trình Minh quan sát tỉ mỉ cửa sổ đang đóng chặt: “Hình như A trạm không có ở đây?”

“Anh ấy đi công tác rồi, khoảng tám giờ tối mới về. Trong khoảng thời gian này có Quyên Quyên ở với em sẽ không có chuyện gì.” Cô sờ sờ đầu nó.

“Vậy em cũng nên gọi điện thoại cho A Trạm.”

Ôn Uyển lắc đầu một cái: “Anh ấy về trễ một chút cũng không sao, hôm nay anh ấy còn phải đi thăm một nhạc sĩ vi-ô-lông, em không muốn quấy rầy anh ấy.”

Trình Minh gật đầu một cái, hiểu suy nghĩ của cô nhưng trong lòng vẫn có chút không yên lòng: anh hoặc Thiên Âm.” Anh cẩn thận nói, hoàn toàn xem cô như em gái.

“Em biết.” Ôn Uyển mỉm cười.

“Nếu vẫn không khỏe thì nhớ gọi điện cho anh, anh chở em đi bệnh viện.” Trình Minh lại dặn dò. Nếu không phải Ôn Uyển không muốn đi bệnh viện thì anh đã sớm chở cô đi khám bác sĩ.

“Được.”

Nhìn cô ấy ngoan ngoãn như vậy Trình Minh còn muốn dặn dò thêm nhưng đài truyền hình gọi điện thoại đến. Anh chờ dài, không thể làm gì khác hơn là kêu cô vào nhà, sau đó nghe điện thoại.

Anh trả lời nhanh chóng, đôi mắt vẫn không ngừng nhìn bên trong nhà, cho đến khi thấy ánh đèn trên lầu hai, anh mới lái xe rời đi.

***

Ôn Uyển bị tiếng sấm làm giật mình.

Cô ôm chân, lo lắng nhìn về phía cửa sổ. Một tia chớp lại xẹt qua làm tim cô đập mạnh.

Trời mưa?

Bắt đầu mưa khi nào?

Bây giờ mấy giờ?

Tại sao Thiên Trạm còn chưa về?

Cô cảm điện thoại lên phát hiện không có cuộc gọi nào của anh. . .

Hơn mười giờ đêm?

Nhưng mà... nhưng mà anh nói tám giờ sẽ về đến nhà...

Ôn Uyển thở dốc một hơi, đột nhiên cảm thấy không an lòng, nhịp tim cũng tăng nhanh, thậm chí lòng bàn tay còn toát cả mồ hôi lạnh.

Đã lâu rồi cô không có phản ứng này.

Kể từ khi vào ngôi nhà này, cô chưa từng tỉnh ngủ vào những đêm mưa, tất cả là bởi vì Quyền Thiên Trạm.

Bởi vì anh, luôn cho cô cảm giác an toàn. Bởi vì anh, luôn làm cô cảm thấy thật hạnh phúc. Bởi vì anh, cô bắt đầu không sợ tiếng mưa rơi nhưng hôm nay, anh lại về muộn.

Anh là người xem trọng lời hứa, cho dù có bận việc thì cũng gọi điện hoặc nhắn tin cho cô biết. Nhưng bây giờ điện thoại của cô hoàn toàn trống rỗng.

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Chẳng phải anh chỉ về trễ hai tiếng thôi sao, tại sao cô lại lo lắng như vậy?

Ôn Uyển hốt hoảng dè xuống số điện thoại, vội vã muốn liên lạc với Quyền Thiên Trạm. Chẳng qua là cô còn chưa kịp gọi thì Xà Thiên Âm đã gọi điện tới. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô lập tức nhận điện thoại.

“Ôn Uyển, tớ là Thiên Âm.” Giọng Thiên Âm vang lên.

“Tớ biết. Thiên Âm, Thiên Trạm chưa về cũng không nhắn tin cho tớ, anh ấy không ở chung với cậu sao?” Cô mong mỗi khả năng này.

Xà Thiên Âm im lặng.

“Thiên Âm?”

“Quả nhiên A trạm vẫn chưa về tới nhà sao?” Giọng nói của Xà Thiên Âm gấp gáp.

Ôn Uyển bắt đầu run rẩy: “Thiên Âm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Thiên Trạm xảy ra chuyện gì không...” Cô che cái miệng nhỏ nhắn.

Xà Thiên Âm cũng không chịu nổi nhưng vẫn là phải nhắm mắt nói thật với bạn tốt.

“Ôn Uyển, tớ muốn nói cho cậu nghe một chuyện, cậu không cần lo lắng cũng không cần sợ, bởi vì tớ không xác định được mình có nghe nhầm không...”

“Nhầm cái gì?” Ôn Uyển dùng sức nắm chặt điện thoại di động, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Xà Thiên Âm hít một hơi thật sâu: “Mới vừa rồi trên ti vi đưa tin trên quốc lộ có vụ đụng xe liên hoàn, trong đó có biển xe của A Trạm.”

Không!

Ngoài cửa sổ sấm sét lại đánh tới nhưng Ôn Uyển lại không cảm nhận được gì. Cô nhìn chăm chăm phía trước, ánh mắt tối lại.

Phía bên kia điện thoại truyền tới tiếng nói lo lắng của Thiên Âm.

“Ôn Uyên? Ôn Uyên! Ôn Uyên!”

Đau.

Thật là đau.

Chân Ôn Uyên níu lấy ngực, lần đầu tiên trong đời cô đau lòng đến nỗi không ra lời.

“Ôn Uyên, cậu sao thế? Cậu đừng im lặng như thế! Bây giờ tớ đang đến chỗ cậu, cậu chờ tớ, tớ lập tức tới liền...”

Một giọng nói yếu ớt truyền vào tai Thiên Âm.

“Ôn Uyên, cậu không sao chứ?” Xà Thiên Âm lo lắng gần chết.

Ôn Uyên cảm điện thoại di động, thống khổ rơi nước mắt: “Tớ không tin...” Cô thở dốc: “Thiên Âm, tớ không tin, nhất định là cậu nhầm rồi, nhầm rồi...”

Xà Thiên Âm thấy cô bất thường liền gấp gáp, chỉ có thể nói theo ý cô: “Đúng, là tớ nhìn nhầm rồi, A Trạ nhất định sẽ trở về, cho nên cậu không cần phải sợ, an tâm ở trong nhà, tớ sẽ qua ở cùng cậu...”

Ôn Uyên đau lòng lắc đầu: “Thiên Âm, tớ muốn nói chuyện với anh ấy, tớ... tớ muốn gặp anh ấy ngay, cho nên...” Bên kia điện thoại dường như truyền đến tiếng gào thét của Thiên Âm nhưng cô cũng không có phản ứng gì. Cô vội vàng ngắt điện thoại gọi Quyên Thiên Trạ nhưng vẫn không liên lạc được.

Cô chưa từ bỏ ý định, lại thử lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

Cho đến lần thứ mười cô gần như không chịu nổi nữa, nhanh chóng vọt ra cửa phòng, vọt tới lầu một, quyết định tự mình ra cửa tìm người.

Cô có thể tự bắt taxi ra quốc lộ, sau đó cẩn thận tìm kiếm xem có phải là anh không...

“Gâu Gâu!”

Quyên Quyên đói bụng cả buổi chiều thấy Ôn Uyên chạy xuống liền hưng phấn kêu lên.

Nó vui vẻ chạy về phía cô nhưng cô lại không nhìn thấy nó. Cô cầm chìa khóa, vội vàng vọt ra cửa. Quyên Quyên cũng vọt theo.

Dọc theo đường đi, nó lo lắng sủa không ngừng, có khi còn chạy tới bên chân Ôn Uyên, cuối cùng nó dùng thân mình che trước cửa. Ôn Uyên chỉ nghĩ đến Thiên Trạ nên nhiều khi không thấy Quyên Quyên, cô chỉ một lòng lao ra khỏi cửa.

“Gâu Gâu!”

Nó không thể ngăn cô rời đi, liền lo lắng chạy theo phía sau, tro mắt nhìn cô mở cửa ra...

“Đã trễ thế này, em muốn đi đâu?”

Ngoài cửa, chợt truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Ôn Uyên chấn động, không dám tin nhanh chóng ngẩng đầu lên, liền thấy một bóng người đang đứng ngoài cửa lớn.

Mưa to gào gào, ánh đèn đường ảm đạm không cách nào chiếu rọi bóng hình người đang đứng nhưng cô biết anh là ai. Cô nhận ra anh, chỉ có anh mới có thể cho cô cảm giác này...

Nước mắt lăn dài trên mặt, cô nhanh chóng vọt vào màn mưa, ôm chặt lấy Quyên Thiên Trạ.

“Ôn Uyên?” Quyên Thiên Trạ bị năng hành động của cô làm cho sững sờ: “Sao vậy? Có chuyện gì...”

“Đừng rời xa em, em không muốn... không muốn...” Cô khóc rống lên.

Kể từ cái ngày cô bị vứt bỏ, cô chưa bao giờ cầu xin Thượng đế. Nhưng hôm nay cô tình nguyện dùng cả linh hồn của mình để đổi lấy sự bình an cho anh.

Quyên Thiên Trạ phát hiện Ôn Uyên kích động liền lập tức đoán ra sự việc.

Nhất định là cô đã thấy tin tức kia!

Anh cũng ôm cô thật chặt: “Đừng sợ, anh không sao, anh không sao...”

Cô dùng sức lắc đầu, vẫn sợ hãi mất đi anh như cũ.

Cho tới giờ khắc này, cô cũng không lừa gạt mình nữa, cô yêu anh.

Cô không thể chịu được khi anh bị thương cũng không chấp nhận được sẽ mất đi anh. Cô căn bản không thể không có anh...

“Thiên Trạm, em yêu anh, thật xin lỗi, em yêu anh, em yêu anh...” Cô không hề giấu diếm tâm trạng của mình nữa.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động nói yêu anh.

Cũng là lần đầu tiên cô mở rộng trái tim với anh.

Quyên Thiên Trạm cho là mình nghe lầm, anh kinh ngạc nhìn Chân Ôn Uyển khóc thút thít. Lúc này anh mới phát hiện ra cô nị ướt đầm, trên người không hề có một cái áo khoác, dưới chân không có dép...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 9 (tiếp)

Lòng anh quặn đau, anh lập tức ôm lấy cô, đi vào nhà.

Mà Quyên Quyên như phảng phất cảm nhận được điều gì đó, nó chủ động chui vào cái ổ của mình.

Nó nhìn Quyên Thiên Trạm ôm Ôn Uyển lên lầu, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ rồi chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Nhưng Ôn Uyển lại không bình tĩnh được, suốt đường đi cô luôn níu lấy anh hỏi: “Anh có bị thương không? Có chỗ nào không thoải mái không? Tại sao em không liên lạc được với anh...”

“Anh không sao, vì anh lo lắng cho em nên đón taxi về nhà.” Anh đem cô đặt dưới vôi nướng ẩm: “Thật xin lỗi, điện thoại của anh bị rút bẻ, làm em lo lắng.”

“Anh thật sự không bị gì?” Cô không quan tâm tình trạng của mình, chỉ muốn xác định anh không sao.

“Thật sự.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

“Vậy thì...” Cô thở phào nhẹ nhõm, trước mắt chợt tối sầm đi.

Sau đó cô ngất đi.

***

Ngoài cửa sổ, có giọt mưa rơi xuống, nhẹ nhàng lay tỉnh cô.

Chân Ôn Uyển chậm rãi mở mắt ra, nhìn cửa sổ một hồi mới khấn trương ngồi dậy.

Thiên Trạm!

Cô xoay người, lại phát hiện anh không ở trong phòng. Cô lao xuống giường muốn chạy đi tìm anh lại nghe thấy tiếng nói đứt quãng.

Cô nhanh chóng xoay người, vẻ mặt như tìm được một tia hi vọng.

“Chuyện này không thể kéo dài được nữa, nhất định phải nói ngay lập tức!”

Khi Ôn Uyển chạy vội tới cầu thang liền nghe Xà Thiên Âm lo lắng nói.

“Tớ cũng đồng ý với cách của cô ấy.” Trình Minh cũng nói.

“Không được.” Thanh âm trầm thấp lại phản đối.

Là Thiên Trạm!

Tâm trạng khẩn trương của cô khi nghe thấy tiếng nói của anh cũng bình tĩnh lại.

Ôn Uyển bước nhanh xuống bậc thang, vốn định mở miệng nói thì câu nói của Thiên Âm lại làm cô không nói nên lời.

“Nhưng một ngày nào đó Ôn Uyển sẽ biết, nếu cô ấy biết chúng ta lừa dối cô ấy thì nhất định sẽ rất tức giận.”

Lừa gạt?

Ôn Uyển không khỏi dừng bước lại.

“Tóm lại, tình trạng bây giờ của cô ấy không thích hợp.” Quyền Thiên Trạm phản đối.

Xà Thiên Âm nắm hai quả đấm, nóng nảy đi tới đi lui trong phòng khách.

“Tớ biết cậu băn khoăn tình trạng của cô ấy nhưng giấy không thể gói được lửa. Sớm muộn gì cô ấy cũng biết Quách Tuyền đã sớm bị bắt, huống chi cô ấy cũng là người trong cuộc, cảnh sát sẽ tìm đến cô ấy.”

“Chuyện này tớ tự có cách.” Quyền Thiên Trạm nhàn nhạt nói.

“Được, chuyện này cậu có thể giải quyết, vậy chuyện của Quách Tuyền thì sao?” Xà Thiên Âm lại kêu la, chút để ý thấy Ôn Uyển đang ở khúc quanh: “Bây giờ ở đài tuyền hình đều đồn cậu làm khó Quách Tuyền, chuyện ngày càng lớn, đến khi đến tai Ôn Uyển thì cậu giải quyết làm sao

Lần này, Quyền Thiên Trạm không lên tiếng nữa, sắc mặt anh trầm xuống nhìn ra cửa sổ.

Cả phòng im lặng ngay cả Quyền Thiên Trạm cũng không dám phát ra tiếng động nào, chỉ có thể trộm nhìn về phía cầu thang.

“Là cậu ép Quách Tuyền, Ôn Uyển mới có thể bị hấn đây đưa. Cậu còn lấy cớ hấn chưa bị bắt mà lừa gạt cô ấy ở đây. Tớ và Trình Minh cũng phạm sai lầm, không nói cho cô ấy biết.” Xà Thiên Âm trầm mặc.

Trình Minh cũng phụ họa: “Ôn Uyển không phải là người không hiểu chuyện, chỉ cần nói rõ ràng với cô ấy, cô ấy sẽ hiểu.”

“Không sai, với cá tính của cô ấy, phải sớm nói cho cô ấy biết nếu không...”

“Không.”

Không nghĩ tới, Quyền Thiên Trạm lại còn phản đối.

“A trạm!” Xà Thiên Âm giận đến giậm chân.

“Chuyện này tớ tự có tính toán, ai cũng không được nói.”

Cho tới lúc này anh ấy vẫn muốn lừa gạt cô.

Chân Ôn Uyển siết chặt làn váy, cảm giác cả người giống như ngã xuống sông băng.

Cô vẫn nghĩ rằng anh yêu cô, cũng cho rằng anh thật lòng với cô nhưng cô không nghĩ tới, tất cả chỉ là âm mưu của anh.

Anh...

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy!

Theo dòng nước mắt lăn xuống, Ôn Uyển đau lòng khóc sùi sùi lên tiếng. Quyền Thiên Trạm có thỉnh lực kinh người gần như xoay người lại trong nháy mắt.

Anh nhanh chóng chạy về phía cầu thang, sau đó phát hiện ra cô đang khóc nức nở ở đó.

Tròng mắt thâm thúy khủng hoảng.

“Ôn Uyển, nghe anh giải thích...” Anh thử kéo cô vào trong ngực.

“Không muốn!” Ôn Uyển tức giận gạt tay anh ra. Sau đó chạy ra ngoài.

Tất cả mọi người bị động tác của cô làm cho sợ hãi.

Trong đó Quyền Thiên Trạm càng thêm kinh hoàng, anh lập tức xoay người đuổi theo.

“Ôn Uyển, cậu, cậu đừng chạy, mau đứng lại!” Sắc mặt Xà Thiên Âm cũng không tốt.

“Ôn Uyển, bình tĩnh lại.” Quyền Thiên Trạm lập tức liền dễ dàng bắt được cô. Anh vây cô trong ngực mình.

“Không muốn! Buông em ra!” Cô đánh vào lồng ngực anh, khóc lớn hơn.

Mà Quyền Thiên Trạm cũng mặc cho cô đánh, không hề phản kháng.

Anh biết cô tức giận cũng biết cô đau lòng, giờ phút này không phải lúc thích hợp để giải thích.

Ánh mắt anh tràn ngập sự lo lắng...

“Ôn Uyển, em hãy nghe anh nói...”

“Em không muốn nghe!” Cô khóc lớn hơn: “Anh gạt em, anh vẫn luôn gạt em...” Mà bạn thân nhất của cô cùng anh trai mà cô tin tưởng nhất cũng gạt cô.

“Anh xin lỗi, nhưng mà anh không có lựa chọn nào khác.” Anh thừa giải thích. “Anh chỉ là muốn bảo vệ em.”

Chỉ là muốn bảo vệ cô?

Lúc đầu anh cũng dùng cớ này để bắt cô dọn vào đây, lúc đó cô rất cảm động. Nhưng bây giờ cô lại thấy lòng mình đau nhói.

Là anh gài bẫy để cho cô lệ thuộc vào anh.

“Gạt người... Anh là tên lều lắt!” Ôn Uyển giãy giụa, dùng hết sức muốn thoát khỏi anh.

Cô không muốn bị anh gạt nữa!

“Ôn Uyển, cậu không nên như vậy...” Xà Thiên Âm tự trách đến muốn khóc. “Thật xin lỗi, đều là tớ không tốt, cậu không nên tức giận như vậy.”

“Ôn Uyển, bọn anh xin lỗi.” Trình Minh thành tâm xin lỗi cô.

Chẳng qua là Ôn Uyển đang tức giận nên cô không nghe thấy gì.

Cô không ngừng giãy giụa, giận đến toàn thân phát run, từng giọt nước mắt rơi lên lồng ngực anh, làm tim anh đau nhói.

Anh thấy cô đang mất bình tĩnh, chau mày suy nghĩ xem nên làm thế nào thì ngoài cửa truyền đến tiếng thét của Mã Hạ Lan.

“Ông trời ơi! Đây, có chuyện gì vậy?”

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại.

Mã Hạ Lan sắc mặt tái nhợt, ba chân bốn cẳng đem vật cầm trong tay nhét vào trong ngực Quyền Phương Trí, chạy như con sóc đến bên cạnh Quyền Thiên Trạm đánh vào tay anh.

“Buông tay! Buông tay! Tên khốn kiếp này đang làm gì? Bây giờ Ôn Uyển như thế nào mà con đối xử với nó như vậy?” Bà nổi giận đem Ôn Uyển bảo vệ phía sau mình.

“Mẹ...” Quyền Thiên Trạm khẽ gọi một tiếng.

“Mẹ gì mà mẹ!” Mã Hạ Lan trở mặt vô tình, đôi mắt như muốn phun lửa. “Tối hôm qua Ôn Uyển mới té xỉu, bây giờ con lại gây chuyện là sao? Không muốn sống nữa có phải không?”

Anh nhìn mẹ tức giận cũng không cố gắng giải thích, chẳng qua là thân nhiên nhận sai lầm.

“Là lỗi của con.”

Mã Hạ Lan lập tức nheo mắt lại.

“Lỗi của con?” Giọng bà rất nhẹ nhưng đầy nguy hiểm. “Rốt cuộc con đã làm gì?” Bà cắn răng nghiền lợi chặt vào.

Quyền Thiên Trạm không giải thích, bởi vì tất cả chú ý của anh đều đặt trên người Ôn Uyển.

Đời này điều anh không muốn nhất chính là làm cô đau lòng. Chỉ cần cô khóc sụt sùi một tiếng là tim anh đau thắt.

“Bác Quyền, chuyện này nói ra rất dài dòng, nhưng mà... nhưng mà chuyện này cũng có phần của con và Trình Minh.” Hai người ấy nãy nhìn Ôn Uyển. “Là chúng con lừa gạt cô ấy.”

Mã Hạ Lan vừa nghe đến hai người lừa gạt Ôn Uyển thì không khỏi nhanh chóng nhíu mày.

“Lừa gạt Ôn Uyển? Tại sao muốn lừa gạt con bé?”

“Đó là bởi vì...” Xà Thiên Âm và Trình Minh liếc nhìn Quyền Thiên Trạm, lại nhìn Ôn Uyển không ngừng khóc thút thít, thật sự là khó mở miệng trả lời.

“Nói!” Mã Hạ Lan uy nghiêm ra lệnh.

Ôn Uyển chợt nhẹ nhàng nắm lấy tay bà. “Bác gái...”

“Sao vậy con?” Mã Hạ Lan nhanh chóng xoay người vỗ vỗ tay nhỏ bé của Ôn Uyển.

“Con... Con không sao, bác không nên tức giận.” Ôn Uyển thút tha thút thít thỉnh cầu. Mặc dù giờ phút này, cô rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây nhưng cô không muốn mọi người vì cô mà bất hòa.

“Con cũng khóc thành bộ dạng này, làm sao có thể không có chuyện gì?” Bà thấy Ôn Uyển bị con trai bắt nạt đến mức này thì cực kỳ đau lòng: “Ngao, đừng khóc, bây giờ con đang có mang, tiếp tục khóc nữa sẽ không tốt cho đứa bé!”

“Có thai...?”

Mã Hạ Lan đột nhiên nói một câu làm Ôn Uyển đứng hình.

“Vợ chồng son gây gỗ là điều không thể tránh được nhưng con cũng phải lo cho đứa bé trong bụng”

Ôn Uyển hoàn toàn không có phản ứng gì vì cô đang nghĩ đến việc khác.

Cô vô ý thức vuốt bụng mình.

Cô mang thai?

Cô thật sự mang thai?

Cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía Quyền Thiên Trạm.

“Em mang thai.” Anh cũng nhìn thẳng cô. Không đợi cô mở miệng, anh đã nói cho cô biết đáp án, trong ánh mắt có vui sướng cũng có lo lắng...

Anh lo sợ cô không thể chịu được những gì đang diễn ra.

“Sao vậy? Thì ra là Ôn Uyển không biết sao?” Đến lúc này Mã Hạ Lan mới phát hiện ra.

Chân Ôn Uyển mờ mịt nhìn thẳng vào mắt Quyền Thiên Trạm.

Cô mang thai, cô có con của anh?

Đứa con của cô và anh, đang ở trong bụng cô, lẳng lặng ngủ say, từ từ lớn lên, mà cô là mẹ lại không chú ý tới. Toàn lo làm việc và khóc không ngừng.

Mười ngón tay cô xoa nhẹ lên bụng mình, tất cả đau khổ như tan biến hết.

Cô tỉnh táo suy nghĩ, sau đó dưới ánh mắt lo lắng của anh đưa ra quyết định.

“Em muốn rời khỏi đây.” Cô nhẹ giọng nói.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, nhất là Quyền Thiên Trạm.

“Vậy con muốn đi đâu?” Mã Hạ Lan vội vàng hỏi.

Ôn Uyển nhìn thẳng vào mắt Quyền Thiên Trạm, dùng giọng nói kiên định trước nay chưa từng có nói: “Chỉ cần rời khỏi đây, ở đâu cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 10

Làm sao Mã Hạ Lan có thể để Ôn Uyển rời khỏi tầm mắt của mình được chứ?

Nếu Ôn Uyển đã nói chỉ cần rời khỏi nhà của Quyền Thiên Trạm thì đi đâu cũng được thì bà cũng “Nghĩa bất dung từ” mà đem cô về biệt thự nhà mình.

Mới lên xe, bà đã nhanh chóng gọi điện cho người giúp việc nhà mình dọn phòng. Tiếp đó khi Ôn Uyển tới nơi thì hai vợ chồng nâng Ôn Uyển như báu vật về phòng nghỉ.

Sau đó bà nhanh chóng chỉ huy người làm lấy nồi ra hầm thuốc bổ, tự mình bang cho cô ăn, bà phải tận mắt nhìn thấy cô ăn xong thì mới yên lòng.

Sau đó, bà khuyên cô mấy câu rồi mới bảo cô nghỉ ngơi thật tốt.

Chẳng qua là khi hai vợ chồng mới rời khỏi phòng, liền thấy một cái đuôi đang đợi bên ngoài.

Cho đến khi Mã Hạ Lan đóng cửa phòng lại, Quyền Thiên Trạm mới thấp giọng hỏi: “Cô ấy có khỏe không?”

“Có mẹ con chăm sóc thì có thể không khỏe sao?” Mã Hạ Lan tức giận trừng mắt nói. “Cho dù như thế nào cũng tốt hơn con, biết con bé mang thai còn kích thích nó.”

“Con không ngờ cô ấy tỉnh lại nhanh như vậy.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Quyền Phương Trí hỏi.

Quyền Thiên Trạm nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó đưa ba mẹ xuống phòng khách, từ từ giải thích.

Hai vợ chồng nghe xong nhanh chóng nhủ mảy.

“Không phải là mẹ muốn nói... nhưng căn bản là con không đúng.” Mã Hạ Lan lập tức nói.

“Mẹ con nói đúng.” Quyền Phương Trí gật đầu đồng ý.

“Làm sao con có thể làm cho Ôn Uyển mang thai? Con có thể nghĩ cách để con bé sớm kết hôn với con!” Mã Hạ Lan càng lúc càng hoài nghi, con trai của mình là một kẻ ngu ngốc. “Nếu như Ôn Uyển là vợ con thì nếu có chạy đằng trời thì cũng là vợ con nhưng bây giờ, con bé không chịu về với con thì làm sao bây giờ?”

Mặc dù bọn họ có thể chăm sóc con bé cả đời nhưng bọn họ càng muốn thân càng thêm thân.

“Con sẽ nghĩ biện pháp.” Quyền Thiên Trạm nói.

Mã Hạ Lan liếc mắt. “Nếu con thật sự có biện pháp thì cũng không đem mọi chuyện thành thế này.”

“Mẹ con nói đúng.” Quyền Phương Trí gật đầu đồng ý lần nữa.

Quyền Thiên Trạm nắm chặt quả đấm, không nói thêm gì nữa, đôi mắt lại nhìn chăm chăm lâu hai.

Hai vợ chồng nhìn bộ dạng của con tai lại lắc đầu thờ dài.

***

Cô không ngủ được.

Hơn nữa, cô cảm thấy lạnh quá.

Khi ngoài trời bắt đầu mưa, rốt cuộc cô cũng mở mắt ra, hai tay đặt lên bụng, cảm nhận sự tồn tại của bé con.

Thì ra là cô mang thai, cho nên thời gian qua mới dễ mệt mỏi, choáng váng, nhưng mà... Rốt cuộc là lúc nào?

Cô vẫn nghĩ rằng anh luôn dùng biện pháp tránh thai nhưng hiển nhiên vẫn có sai sót. Hơn nữa gần đây xảy ra nhiều chuyện cô cũng không chú ý tới kỳ sinh lý của mình.

Có bé con, cô thật vui vẻ, điều này đại biểu rốt cục cô cũng có người nhà, cô không bao giờ cô đơn nữa. Nhưng anh thì sao? Anh nghĩ gì?

Anh vốn không muốn kết hôn, bây giờ lại thêm một đứa bé, có phải là anh càng cảm thấy phiền phức hơn hay không?

Mặc dù cô đang đắp chăn bông nhưng cô lại cảm thấy càng lúc càng lạnh.

Cô cuộn cả thân người lại theo bản năng nhằm tìm thêm chút ấm áp nhưng sự lạnh lẽo kia cứ theo cô không dứt.

Cô đang sợ...

Lúc cô quyết tâm muốn rời xa anh thì cô vẫn để ý đến cảm nhận của anh như cũ, sợ anh không muốn đứa trẻ này...

Phía cửa truyền đến tiếng động.

Ôn Uyển nghĩ là mã Hạ Lan, vì vậy lập tức đưa lưng về phía cửa phòng, cũng nhanh chóng nhắm mắt lại, không muốn để cho người lớn lo lắng cho cô.

Chẳng qua là cô mới lặng lẽ thở ra một hơi, thì một hơi ầm chui vào trong chăn, ngay sau đó cô được bao bọc trong một cổ ấm áp, xóa tan đi cơn rét lạnh của cô.

Là anh.

Anh tới đây làm gì?

Ôn Uyển không dám mở mắt nhưng thân hình cứng ngắc của cô đã làm anh biết cô còn tỉnh.

Quyền Thiên Trạm cảm nhận được sự kháng cự của cô thì càng ôm cô chặt hơn.

“Thật xin lỗi.”

Anh cúi đầu hôn tóc cô, thấp giọng nói xin lỗi.

Mà cô, cũng chậm rãi mở mắt ra, nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, không nói một câu.

Cô tức anh lừa gạt cô không chữa thủ đoạn nào nhưng lại rất vui khi biết mình mang thai.

Hơn nữa cô phát hiện, giọng điệu của anh không cao ngạo như trước mà còn lộ vẻ run rẩy, có phải cô nghe lầm không?

“Anh yêu em” Bàn tay to lớn của anh từ từ phủ lên bụng cô: “Cũng yêu đứa bé này, em muốn sao cũng được nhưng anh cầu xin em, đừng rời xa anh.”

Giọng nói khàn khàn thống khổ như vậy làm cô rơi nước mắt.

Thì ra là anh cũng muốn đứa bé này, thì ra anh cũng yêu nó, nhưng mà... tại sao anh lại gạt cô? Tại sao muốn làm cô đau lòng?

Mà tại sao quyết định rời khỏi anh lại làm cô đau khổ thế này.

Cô níu chặt chăn bông, nhỏ giọng khóc sù sùi.

“Thật xin lỗi.” Anh xin lỗi lần nữa, cũng đem cô ôm càng chặt hơn: “Tin tưởng anh, anh yêu em, chẳng qua là vì anh quá yêu em mà thôi...”

Bởi vì yêu phải quá sâu, cho nên trở nên tham lam, vì vậy mới có thể phạm sai lầm.

Anh không thể nào yêu một cách hoàn mỹ, anh chỉ có thể tuân theo bản năng, dùng mọi cách đoạt lấy cô.

Cũng chỉ vì như thế mà thôi...

***

Cô không biết mình ngủ lúc nào, cô chỉ biết khi tỉnh lại thì Quyền Thiên Trạm đã không còn trong phòng.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chứng minh, chỉ có khi ở trong ngực anh, cô mới có thể yên tâm ngủ ngon...

Chân Ôn Uyển ôm chăn bông vừa mới ngồi dậy thì điện thoại di động vang lên.

Cô quay đầu, lúc này mới phát hiện điện thoại bị mình bỏ quên bây giờ đang nằm trên đầu giường. Không cần hỏi cũng biết là kiệt tác của anh.

Cô nhìn số điện thoại, sau đó bấm nút nghe.

“Ôn Uyển!” Bên kia đầu điện thoại truyền đến giọng nói vui mừng của Xà Thiên Âm: “Thật tốt quá, thật may là cậu không từ chối cuộc gọi của tớ.”

“Thiên Âm..”

“Tớ biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng nhưng mà tớ chân thành xin lỗi cậu.” Xà Thiên Âm lớn tiếng nói câu thật xin lỗi: “Xin cậu hãy tin tưởng tớ và Trình Minh lừa cậu cũng là có nguyên nhân.”

Ôn Uyển không biết nên nói gì, chỉ có thể nhìn cái mền ngăn người.

Chuyện đến mức này thì có nói gì cũng vô dụng nhưng Thiên Âm là người bạn thân nhất của cô. Cô ấy vì cô mà không cần giữ hình tượng, gào thét Quách Tuyền giữa đường lớn. Cô ấy đã từng vì cô mà rơi nước mắt. Kể từ khi hai người quen nhau đến giờ, cho dù là chuyện riêng hay chuyện công thì cô ấy luôn giúp đỡ cô, che chở cô chưa từng lừa gạt cô.

Có thể là chuyện này thật sự có nguyên nhân?

“Nguyên nhân gì?” Cô nín chặt cái mền hỏi.

“Cậu chịu nghe tớ giải thích?” Xà Thiên Âm mừng rỡ nói.

Ôn Uyển cắn cắn đôi môi: “Cậu là bạn thân nhất của tớ, cậu luôn giúp đỡ tớ, cậu...”

“Ôn Uyển!” Xà Thiên Âm cảm động đến nghẹn ngào: “Cám ơn cậu chịu nghe tớ giải thích...” Xà Thiên Âm nhanh chóng kể tất cả mọi chuyện.

Thì ra ngay từ đầu khi cô quen Quách Tuyền thì cô đã không đồng ý. Nguyên nhân là vì mọi người đều nói hần là người lẳng nhăng nhưng cô ấy lại không có bằng chứng cụ thể nên không thể làm gì khác hơn là tin tưởng hần ta nghiêm túc.

Chẳng qua là hần ta vẫn lẳng nhăng như cũ nhưng kì lạ là cô không thể tìm được hứng cứ. Vì không muốn làm hỏng tình bạn của mình cô ấy không thể làm gì khác hơn là bắt tay với Trình Minh và Quyền Thiên Trạm để tìm ra chứng cứ.

Lúc đầu cô ấy với Trình Minh chỉ muốn hần ta biết khó mà lui, tự động chia tay với cô nhưng Quyền Thiên Trạm lại gạt bọn họ, hoàn toàn diệt sạch Quách Tuyền. Bọn họ thất anh thật lòng đối với cô nên cũng ngậm miệng

“Thầm mền?” Ôn Uyển không nhịn được hít một hơi thật sâu: “Là sao? Cậu, cậu có nói sai không?”

Xà Thiên Âm không nhịn được buồn cười.

“Tớ không nói sai, nhất định là cậu không biết, A Trạm vừa nhìn thấy cậu là đã yêu cậu rồi.”

Vừa thấy đã yêu?

Lúc nào? Vì sao cô không biết?

Ôn Uyển nắm chặt điện thoại di động.

“A trạm yêu cậu khi cậu đang qua lại với Quách Tuyền cho nên cậu ta không nói gì hết, chỉ có thể tìm có đề tài truyền hình gặp cậu.” Xà Thiên Âm thở dài nói.

“Không phải anh ấy tới tìm cậu và Trình Minh sao?” Chân Ôn Uyển kinh ngạc.

“Nếu như không lấy bọn tớ làm có thì cậu ấy có thể đến gần cậu sao?” Xà Thiên Âm hỏi ngược lại: “Tớ vẫn luôn ra đầu cho cậu nhưng cậu không tin.”

Bởi vì cô cho rằng, bọn họ là người của hai thế giới.

Anh là nhạc sĩ nổi tiếng mà cô chỉ là một thợ trang điểm nhỏ nhoi. Làm sao cô có thể tin anh yêu thầm cô chứ?

Chân Ôn Uyển suy nghĩ.

“Thiên Âm, vậy hai người luôn hẹn tớ ăn cơm, chẳng lẽ là vì...”

“Không sai, thật ra thì người hẹn cậu không phải là bọn tớ mà là A Trạm.” Xà Thiên Âm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 10 (tiếp)

Trời ạ! Cô nhớ hình như chuyện này cũng kéo dài một năm rưỡi rồi!

“Thiên Âm, rốt cuộc thì A Trạm bắt đầu từ...” Ôn Uyển đỏ mặt, nói không ra lời.

“Cậu muốn hỏi cậu ta yêu cậu bao lâu rồi phải không?” Xà Thiên Âm cười trộm.

Ôn Uyển cắn môi dưới, ấp úng lại không trả lời.

“Hai năm.” Xà Thiên Âm nói: “Cậu ấy yêu thầm cậu hai năm nhưng cậu ấy không nói gì cũng không làm gì cả. Chỉ đứng nhìn cậu từ xa, vì vậy khi biết cậu bị lừa gạt, cậu ấy rất tức giận.”

Cuối cùng, Xà Thiên Âm nặng nề thở dài một cái: “Cho nên tớ hi vọng cậu đừng trách cậu ấy, A Trạm chỉ là muốn bảo vệ cậu cho nên mới lừa gạt cậu, cậu ấy chỉ là quá yêu cậu mà thôi.”

Anh chẳng qua là vì quá yêu em...

Trong đầu cô vang lên câu nói thống khổ của anh. Ôn Uyển che miệng, vành mắt ướt át.

Cho nên lời anh nói đều là thật? Anh chẳng có cách nào khác nên mới lừa gạt cô?

“Nhưng là anh ấy có thể nói cho tớ biết mọi chuyện, không cần tiếp tục lừa gạt tớ.” Cô không nhịn được khóc sụt sùi.

“Cậu mang thai hơn nửa còn động thai nên cậu ấy không thể làm gì khác hơn.” Xà Thiên Âm giải thích: “Tớ và Trình Minh vẫn luôn ở bên cạnh nên biết cậu ấy yêu cậu như thế này. Lần này cậu làm cậu ấy thật sự sợ hãi.”

“Ôn Uyển, cậu và A Trạm đều là bạn bè tốt nhất của tớ, tớ hy vọng hai người vĩnh viễn hạnh phúc.” Xà Thiên Âm thở dài, biết bạn tốt cần thời gian suy nghĩ nên nhanh chóng nói tạm biệt rồi tắt máy.

***

Mã Hạ Lan ngồi trong phòng khách nhìn con trai thở dài lần thứ mười tám.

“Cũng đã hai ngày rồi, con còn không nghĩ ra cách nào sao?”

Quyên Thiên Trạm cảm nhạc phỏ, sờ sờ đầu Quyên Quyên: “Con đang suy nghĩ.”

“Nghĩ cái đầu con, với tốc độ của con thì cháu mẹ cũng sắp ra đời rồi.” Đây là đứa cháu đầu tiên của bà mà con trai cứ chậm chạp thế này.

Mã Hạ Lan thở dài lần thứ nhất mười chín, nhức đầu nói. Đến bảy giờ bà mới nhận ra, con trai phải không phải ngu ngốc bình thường mà là đại ngu ngốc.

“Con không muốn ép cô ấy.”

“Con không muốn ép con bé, mẹ lại muốn ép con đấy!” Mã Hạ Lan nhảy lên từ trên ghế salon: “Đã ngày thứ hai rồi, con chỉ biết ngồi đây viết nhạc, cũng không lên an ủi con bé là sao hả? Còn mang theo Quyên Quyên nữa, có muốn mang luôn cây piano vào nhà luôn không?”

“Gâu?” Quyên Quyên nghe thấy tên mình thì lập tức vẫy đuôi với bà.

Mã Hạ Lan khom lưng sờ sờ đầu nó.

“Con rốt cuộc có muốn mang con bé về nhà hay không?” Bà lại nói.

“Con không muốn làm cô ấy tức giận hơn.”

“Cho nên con liền tình nguyện làm mẹ tức giận sao?” Lúc đầu bà làm sai cái gì mà lại sinh ra con trai ngu ngốc thế này.

Kêu nó suy nghĩ cách thì không nghĩ ra. Kêu đi an ủi con bé thì sợ con bé giận. Cách này không được, cách kia không được, chẳng lẽ thật sự đợi đến khi đứa bé ra đời mới vào lễ đường làm lễ... không được lúc đó còn phải đợi thêm mấy tháng nữa.

Trời ạ! Sao bà lại khổ thế này!

“Gâu Gâu!” Quyên Quyên đột nhiên hưng phấn vọt tới cầu thang.

“Sao vậy?” Mã Hạ Lan nháy mắt.

“Ôn Uyển tỉnh.” Quyên Thiên Trạm giải thích.

“Tỉnh?” Mã Hạ Lan lập tức đổi giận thành cười: “Cũng đúng, tính toán thời gian cũng nên tỉnh, mẹ vào phòng bếp xem chén gà chân giò hun khói xong chưa, con mang lên cho con bé. Nhớ nói ngọt vào. Bây giờ mẹ đi nghỉ cách làm cho con có thể quẹo con bé vào lễ đường, mẹ thấy cách thôi miên cũng hay đó...”

“Mẹ.” Quyên Thiên Trạm đột nhiên lên tiếng.

“Được rồi, được rồi, còn ngồi đó làm gì? Nhanh đi! Nếu còn không làm xong việc thì mẹ sẽ cho con hy sinh vì nghĩa.”

Quyên Thiên Trạm mím môi, trầm mặc một giây mới lại mở miệng.

“Ôn Uyển đã xuống.”

“Hả!” Toàn thân Mã Hạ Lan cứng đờ, không có lập tức xoay người mà hỏi: “Khi nào?” Lời này đặc biệt nói rất nhỏ như là có tật giật mình.

“Lúc mẹ nói đến gà chân giò hun khói.” Quyền Thiên Trạm bình tĩnh nói.

Vậy không phải là âm mưu vừa bà bị nghe sạch rồi sao!

Mã Hạ Lan lập tức giận đến thiếu chút nữa bốc lửa, bà hung ác trừng con trai sau đó xoay người.

“Ôn Uyển!” Bà cười mỉa mỉ đi tới trước mặt Chân Ôn Uyển, làm như không có chuyện gì nắm bàn tay cô.

“Bác gái.” Ôn Uyển khản trương cười cười, rất hoài nghi vừa rồi mình có nghe nhầm không.

“Bác gái gì, nên gọi mẹ!” Mã Hạ Lan bình thản nói.

Mã Hạ Lan điu cô ngồi xuống.

“Nhất định là con đói bụng rồi phải không? Để mẹ kêu A Trạm lấy cho con chén cháo, hai con là vợ chồng son có gì cứ nói với nhau. Mẹ và ba nó đi ra ngoài mua đồ bổ, thuận tiện đi mua đồ cho con nít.” Nghĩ đến đứa bé, bà không khỏi cảm thấy vui.

“Nhưng mà...” Ôn Uyển vẫn rất sợ, không biết bà thật sự đi mua đồ hay đi tìm đại sư thôi miên?

“Đừng nhưng gì cả, con phải nghĩ đến đứa bé chứ, không lẽ con muốn nó được sinh ra trong một gia đình không tròn vẹn?” Mã Hạ Lan nói trúng tim đen.

Ôn Uyển lại nói không ra lời.

Mã Hạ Lan cười cười: “Vợ chồng son gây gỗ là không thể tránh được, bắt quá các con cũng không nên gây gỗ quá lâu, mẹ đi tìm ba con đây” Bà vừa nói xong liền nhanh chóng cầm chìa khóa với ví tiền vọt ra ngoài..

Phòng khách lớn như thế chỉ còn lại cô và anh vừa cầm chén cháo tới.

Cô nhìn anh chẳng những thay cô bụng cháo đến còn thổi nguội cho cô thì không khỏi cảm động.

Cô níu chặt làn váy, nhìn anh dùng tay phải, đem muỗng cháo thổi lạnh đưa tới trước mặt cô...

“Tay trái của anh sao thế?” Hoàn toàn xuất thân từ bản năng, cô nhanh chóng nhìn tay anh.

Anh thuận tay trái, không có lý gì dùng tay phải múc đồ ăn, trừ khi tay anh có vấn đề... hoặc là bị thương.

“Không có gì.” Anh nói.

“Anh lại muốn gạt em?” Ôn Uyển nóng lòng nói.

Anh nhìn cô nhăn chân mày thì sắc mặt cứng đờ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Chẳng qua là bị trật chút xiu.”

Ôn Uyển mới không tin. Nếu chị bị nhẹ thì làm gì ngay cả chén cháo cũng cầm không được, trừ khi là bị tai nạn giao thông...

Ý nghĩ kinh khủng thoáng qua, cô hé ra gương mặt nhỏ nhắn: “Có phải anh bị thương hay không?” Cô la lên, muốn kéo áo anh ra xem.

“Anh không sao.” Anh bắt được tay cô.

“Nếu quả thật không sao thì anh cho em xem” Cô kéo cổ tay áo lên thì thấy tay trái của anh bị bọc một lớp băng thật dày.

Cô hít sâu một hơi, vành mắt ướt át.

“Đã quấn một lớp băng dày mà còn nói không sao? Sao anh lại gạt em? Tại sao lúc nào anh cũng gạt em!” Cô vừa tức lại đau lòng, giọng nói run rẩy.

Một đêm kia, rõ ràng anh nói là không sao, còn muốn ôm cô lên lầu hai, chẳng lẽ là anh cậy mạnh?

Quyền Thiên Trạm thấy không che giấu được nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt thừa nhận: “Anh chỉ là không muốn làm em lo lắng.”

Ôn Uyển không khỏi hít sâu lần nữa, giọng nói lại hơi nghẹn ngào: “Có nghiêm trọng không? Khám bác sĩ chưa? Y Sinh nói thế nào?”

“Cậu ấy nói không sao cả.”

Không thể nào không có chuyện gì. Cô nhìn anh, nếu thật sự nghiêm trọng thì anh cũng không thừa nhận, anh chính là như vậy, chính là như vậy...

Ngón tay thon dài run rẩy sờ băng gạc. Cô sợ anh đau, nước mắt lại rơi xuống.

Hai năm.

Cậu ấy yêu thầm cậu hai năm nhưng cậu ấy không nói gì cũng không làm gì cả. Chỉ đứng nhìn cậu từ xa...

Anh yêu cô, yêu cô lâu như vậy nhưng cô không phát hiện ra.

A Trạm chỉ là muốn bảo vệ cậu cho nên mới lừa gạt cậu.

Cho dù làm chuyện gì A Trạm cũng nghĩ cho cậu trước. Cho dù lừa gạt cậu cũng là vì cậu. Anh ấy luôn đem cậu đặt lên trên mọi thứ, im lặng vì cậu làm tất cả...

Nhưng xin cậu tin tưởng, từ đầu đến cuối, cậu ấy chỉ vì quá yêu cậu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 10 (tiếp)

Yêu cũng là bệnh, hận cũng là bệnh. Cho nên càng không thể tha thứ kỳ thật là còn yêu nhau.

Bọn họ đều giống nhau.

Thật xin lỗi...

Cũng bởi vì yêu quá sâu, cho nên mới sợ anh không cần đứa bé này. Nên cô mới muốn rời khỏi anh.

Nhưng rõ ràng anh cũng đã nói, người anh muốn, cũng chỉ có cô mà thôi...

“Đừng khóc.” Cánh tay cường tráng nhanh chóng ôm cô vào lòng. Quyền Thiên Trạm cúi đầu vì cô lau đi nước mắt: “Mọi chuyện là tại anh không tốt...”

Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng che bờ môi anh nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em yêu anh.” Cô nói.

Tròng mắt anh chấn động.

“Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...” Theo từng giọt nước mắt lăn xuống, cái miệng nhỏ nhắn rốt cuộc cũng mỉm cười: “Cám ơn anh yêu em, cám ơn anh vì em làm mọi thứ.” Trải qua mọi chuyện, cuối cùng cô cũng ngã vào lòng anh: “Cám ơn anh làm em thấy hạnh phúc như thế này.”

Quyền Thiên Trạm kích động đến nói không ra lời, anh ôm chặt cô, toàn thân hơi run rẩy. Vẻ mặt giống như có được bảo vật quý báu nhất trên đời.

“Anh cũng yêu em” Anh vui đầu vào hõm cổ cô.

Cảm nhận được anh rung động, cô ôm anh thật chặt, ngưng khóc thút thít.

Dưới ánh đèn dịu dàng, chỉ thấy hai người ngồi lặng lẽ ôm nhau.

Cho đến một lúc sau, anh mới khẽ buông cô ra.

“Gả cho anh.”

Câu đầu tiên khi hai người làm hòa là anh khẩn cấp cầu hôn cô.

Ôn Uyển cho là mình nghe lầm, cô nháy mắt lắm bả: “Nhưng là không phải là anh không muốn...”

“Anh không muốn vì em cảm thấy bị bắt ép mà kết hôn.” Anh giải thích: “Nhưng là anh muốn cưới em.”

Ôn Uyển đỏ mặt, khẽ tránh khỏi ngực anh.

“Này, này quá đường đột, em... em...”

Anh ôm cô lần nữa, để tay lên bụng cô nói: “Mẹ nói đúng, chúng ta không thể để đứa bé ra đời trong một gia đình không trọn vẹn.” Anh tấn công nhược điểm của cô.

“Nhưng là em...” Cô cắn môi dưới, tay nhỏ bé uốn éo xoắn vào nhau: “Nhưng là em... Không xinh đẹp.”

“Ai nói không xinh đẹp, vẻ đẹp của em có thể làm chết tất cả đàn ông, nhưng mà, vẻ đẹp của em chỉ thuộc về anh.” Câu nói sau cùng, anh nói đặc biệt bá đạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ: “Nhưng là xuất thân của em không tốt.” Cô lo lắng.

“Nếu như hôm nay anh nghèo rớt mồng tơi, em sẽ bỏ anh sao?”

“Sẽ không!” Cô nhanh chóng trả lời.

“Vậy thì còn vấn đề gì nữa.”

“Nhưng mà...”

Không nghĩ tới cô còn lo lắng cái gì nữa.

“Không có nhưng mà.” Anh bá đạo nói: “Tóm lại, chúng ta nhanh chóng kết hôn, chờ ba mẹ trở lại, phải thảo luận cùng bọn họ.”

“Không cần nhanh như vậy được không?” Ôn Uyển có chút bị dọa sợ.

“Anh không thể chờ đến khi ôm em về nhà.” Anh lau bầu: “Hơn nữa kết hôn nhanh còn đỡ hơn bị thôi miên.”

Một câu này của Quyên Thiên Trạm đánh thức người trong mộng, cô nhớ tới âm mưu của Mã Hạ Lan.

Thì ra là mẹ nào thì con nấy, để đạt được mục đích thì không chừa một thủ đoạn nào là tác phong nhà họ Quyên. Cô nên cảm thấy may mắn là anh còn hỏi cô đồng ý hay không chứ không phải là trực tiếp mang cô vào lễ đường.

Nhìn bàn tay đang để trên bụng mình, cô suy nghĩ mấy giây, sau đó vòng tay qua người anh.

“Được, em đồng ý.” Cô cười rộ lên, rốt cuộc không do dự nữa.

Cho tới giờ lúc này, Quyên Thiên Trạm mới hoàn toàn yên lòng.

Anh rút bàn tay ra, bao lấy bàn tay cô để trên bụng cô. Dùng giọng nói kiên định cam kết.

“Anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông đôi tay này ra, vĩnh viễn.”

Ôn Uyển cảm động đến muốn khóc, vậy mà lúc này Quyên Quyên lại hưng phấn chạy vòng quanh hai người.

“Quyên Quyên muốn về nhà sao?” Ôn Uyển cười hỏi.

“Gâu Gâu!”

Quyên Quyên mở to mắt, sau đó chạy vào phòng bếp tha một vật ra. Hai người cúi đầu nhìn, thì ra tạp dề của Mã Hạ Lan.

Quyên Quyên ngoắc ngoắc cái đuôi, lấy lòng tựa vào chân cô.

“Xem ra là nó đói bụng.” Cô nhẹ nhàng bật cười.

Quyên Thiên Trạm ôm sát cô, cũng không hài lòng cô chỉ nhớ mỗi mình nó.

“Anh cũng đói bụng.” Anh nhắc nhở.

Ôn Uyển giương cao khóe miệng, dịu dàng trấn an: “Chờ sau khi về nhà, em lập tức nấu cơm cho anh ăn.”

Nghe cô dùng chữ “Nhà” để hình dung căn phòng của mình, anh không khỏi cũng nở nụ cười.

“Được, chúng ta về nhà.”

***

Ngoại truyện

“Về lần thứ âm này, cậu thấy như thế nào?” Trình Minh đẩy cửa phòng làm việc ra quay đầu Quyên Thiên Trạm đang đứng bên cạnh.

Bọn họ là bạn tốt từ hồi học cấp hai, hơn nữa còn giúp đỡ nhau trong sự nghiệp nên tình cảm càng thắm thiết hơn. Họ luôn tận dụng thời gian ăn trưa để

vừa ăn vừa bàn luận thêm công việc

Quyền Thiên Trạm nhìn về phía trước, về mặt lạnh lùng dọa người...

“Xà Thiên Âm”

Trình Minh nở nụ cười: “Xem ra ánh mắt của chúng ta giống nhau.”

“Cô ấy có năng lực.”

“Hon nữa có sức quyến rũ hơn người.” Trình Minh đặc biệt bổ sung.

Quyền Thiên Trạm có thâm ý khác nhìn bạn tốt: “Tớ luôn nghĩ rằng trước giờ cậu không ăn cò gần hang.”

“Cô ấy không phải là cò, mà là đóa hoa kiêu diễm.” Trình Minh mỉm cười: “Hon nữa ngay từ nhỏ chúng ta đã biết, nếu không đoạt lấy đóa hoa kiêu diễm thì sẽ bị người khác giành lấy.” Anh thích làm mọi việc một cách nhanh chóng.

“Tớ chưa nghe cậu nói thế bao giờ.” Quyền Thiên Trạm không hề có hứng thú với mấy chuyện này.

“Đây là bí mật.” Trình Minh nhún vai: “Nhưng mà cậu yên tâm, từ trước đến giờ tớ đều công tư phân minh, cho dù cậu muốn thế nào tớ đều đồng ý, trừ khi cậu giành phụ nữ với tớ.” Anh nói giỡn.

“Thì là một thùng giấm chua.” Quyền Thiên Trạm nhếch miệng cười, bước nhanh ra khỏi đài truyền hình.

“Tớ cũng không ngờ mình sẽ biến thành thế này, chỉ có thể nói sức mạnh của tình yêu thật kinh người.” Trình Minh cười khỏ nhạo báng chính mình.

Quyền Thiên Trạm liếc anh một cái, hoàn toàn không đưa bình luận nào, cho đến khi đi tới chỗ đỗ xe...

“Chị Ôn Uyển, làm sao bây giờ? Em bỏ quên trang phục ở đài truyền hình rồi!” Giọng nói lo lắng vang lên bên cạnh xe: “A, vâng, là Quyền Thiên Trạm!” Cô gái vừa phát hiện ra Quyền Thiên Trạm lập tức liền kêu lên.

“Không sao, vẫn còn thời gian, em nhanh chóng đi lấy trang phục, chị đợi em ở đây.” Giọng nói dịu dàng vang lên, không hề có nửa điểm trách cứ, đồng thời cô còn sửa sang lại cho Xà Thiên Âm. Hoàn toàn không chú ý gì tới việc Quyền Thiên Trạm đang nhìn cô chăm chú.

“Dạ.” Cô gái lưu luyến nhìn Quyền Thiên Trạm, sau đó mới nhanh chóng rời đi.

“Hi!” Xà Thiên Âm ở một bên hào phóng chào Quyền Thiên Trạm và Trình Minh.

“Ăn cơm chưa?” Trình Minh đi lên phía trước.

“Đang muốn đi ăn.” Xà Thiên Âm cười nói, mà Chân Ôn Uyển đứng bên cạnh cô thấp giọng gọi anh Trình. Sau đó một trợ lý khác đưa điện thoại và sổ ghi chép cho cô.

“Bọn anh cũng đang muốn đi ăn trưa, đi chung đi!” Trình Minh đề nghị.

Xà Thiên Âm trộm dò xét Quyền Thiên Trạm sau lưng anh.

“Ừ... Không có xe đi?” Mới thu âm mà đi ăn riêng với nhạc sĩ, nếu bị nhà báo bắt gặp không biết sẽ bị viết như thế nào đây.

“Bọn anh biết một chỗ rất tốt, đồ ăn ngon lại tuyệt đối yên tĩnh”

Cặp mắt Xà Thiên Âm sáng lên: “Anh Quyền thì sao? Anh cũng đi ăn với bọn em chứ?” Cô chủ động hỏi.

“Anh không có ý kiến.” Mặt Quyền Thiên Trạm vẫn lạnh lùng như cũ chẳng qua là ánh mắt lại rơi trên người Ôn Uyển.

Cô rất bận việc.

Từ nãy đến giờ, cô ấy gần như không có thời gian nghỉ ngơi nhưng trên khóe miệng vẫn là nụ cười mỉm. Cho dù cô đứng kế người đẹp lộng lẫy như Xà Thiên Âm thì cũng làm người khác chú ý.

Chẳng qua là, anh để ý giọng nói của cô hơn.

Gần như lúc cô mở miệng thì trái tim anh đã bị cô kiềm giữ.

Anh chưa bao giờ nghĩ, một người chỉ cần mở miệng nói lại có thể xinh đẹp như vậy. Mỗi cái gợn tay nhắc chân lại dịu dàng như nước.

Trình Minh và Thiên Âm thấy anh đang thất thần thì chủ động lôi kéo bạn của mình, giới thiệu hai người với nhau.

“Đây là Ôn Uyển, là nhà trang điểm riêng đồng thời là bạn tốt nhất của em.”

“Đây là A Trạm, là toàn Đài Loan... không, phải nói là nhạc sĩ nổi tiếng nhất Châu Á.”

“À!” Ôn Uyển không ngờ là bị bạn tốt kéo tới nên đành lễ phép mỉm cười với Quyền Thiên Trạm: “Anh Quyền mạnh khỏe.”

Quyền Thiên Trạm không trả lời, chỉ là gật đầu một cái.

“Ôn Uyển, Trình Minh hẹn chúng ta ăn cơm, cậu đi không?” Xà Thiên Âm hỏi.

“Không được.” Ôn Uyển đem quyển sổ ghi chép đưa cho trợ lý: “Một tiếng trước, Quách Tuyền gọi điện nói sẽ đến đón tớ.”

Xà Thiên Âm lập tức cau mày: “Không phải hán nói rất bạn không có thời gian rảnh rồi sao? Sao đột nhiên rảnh rồi thế?”

“Có thể là đã làm xong.” Ôn Uyển vén tóc ra sau tai, cười yếu ớt: “Sau khi ăn cơm xong tớ gọi điện cho cậu được không?”

“Lần này hán sẽ không cho cậu leo cây nữa chứ?” Xà Thiên Âm hừ lạnh.

“Anh ấy sẽ không...” Ôn Uyển vừa mới mở miệng đã nghe thấy một tiếng rên yếu ớt của chó con.

Mọi người nhanh chóng quay đầu, liền thấy một con chó con má me đậm đĩa đang nằm giữa đường. Xe cộ hai bên đường gào thét lung tung, mém tí tông trúng nó.

Quyền Thiên Trạm không chần chờ chút nào, lập tức chạy tới giữa đường. Vậy mà có một đôi tay nhỏ bé nhanh hơn anh, cẩn thận ôm con chó nhanh chóng quay lại lề đường.

Bàn tay cô nhiễm đầy máu tươi, quần áo nhanh chóng bị vấy bẩn nhưng cô không thèm để ý. Trong cái rét tháng mười hai, cô cời áo khoác của mình xuống nhanh chóng ủ ấm cho con chó.

“Thiên Âm! Bệnh viện thú y!”

Khuôn mặt khăn trương nhỏ nhắn của cô dính máu tươi nhưng lại tuyệt đẹp như một đóa hoa.

“À... Được! Tớ, tớ giúp cậu mở cửa xe...”

“Tôi lái xe, tôi biết bệnh viện thú y gần đây.” Quyền Thiên Trạm thấp giọng nói, tinh táo chỉ huy hiện trường: “Trình Minh, cậu đưa mọi người đến phòng ăn trước đi, chúng ta dừng di động liên lạc sau.” Anh vừa nói chuyện vừa mở cửa xe, để cho Ôn Uyển ngồi vào trong xe, còn anh thì vòng qua đầu xe, nhanh chóng ngồi lên ghế lái.

“Biết rồi.” Trình Minh tinh táo nói: “Lái xe cẩn thận.”

Quyền Thiên Trạm gật đầu, nhanh chóng lái xe đi.

“Con chó con... Sẽ sống chứ?” Xà Thiên Âm ngậy người tại chỗ, không khỏi sợ hãi bắt tay Trình Minh.

“A Trạm và Ôn Uyển đã cố gắng hết sức, chỉ có thể coi số mệnh.” Trình Minh nói, trong đầu hiện lên ánh mắt bạn tốt nhìn Ôn Uyển. Một loại dự cảm kéo đến, sau đó anh mỉm cười: “Nhưng anh tin tưởng nó sẽ sống sót.”

Thiên Âm cảm thấy bàn tay mình bị anh nắm thì ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện trời bắt đầu mưa.

Ở nơi khác, Chân Ôn Uyển run rẩy ôm chó con.

“Kiên cường lên, tao ở đây với mày cho nên mày phải sống sót.”

Quyền Thiên Trạm nghe cô nói thì đập chân ga vượt đèn đỏ.

“Nó sẽ sống sót.” Anh thấp giọng nói câu đầu tiên.

Ôn Uyển sùng sốt, sau đó nhìn anh mỉm cười

“Nó sẽ sống sót.”

Đúng vậy, cô cũng tin nó sẽ sống sót. Bởi vì có nó tồn tại thì mới có nhân duyên sau này. Nhân duyên vĩnh cửu

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Quên Em Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

